

ஓ! ஆழங்காண முடியாத ஐஸ்வரியமான,
அகல நீளம் அளவிட முடியாத தெய்வீக அன்பே!
நீசன் என்னை சொந்தமாக்கிய நேச மீட்பரே!
நீச உலகில் எனக்கு ஏதும் வேண்டாம்.

அ அ

அத்தியாயம் 12

ஒப்புரவாகுத-ன் பாடம் - மனிதன்

மனிதன் என்றால் என்ன? - பழமைவாதிகளின் கருத்து-
விஞ்ஞான பூர்வமான பதில்-வேதாகமப் பதில்-மனிதனின்
சரீரம்-மனிதனின் ஆவி-மனிதனின் ஆத்துமா-தவறான
மொழிபெயர்ப்பினால் குழப்பம்-ஆத்துமா பெருகுதல்-
மரணத்திற்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் இடைப்பட்ட
காலத்தில் ஆத்துமா செல்லுகிற இடமாகிய “ஹேதேஸ்,”
“சியோல்” என்றால் என்ன? ஆவிக்குரிய செய்திகளை
ஆழ்ந்து ஆராய்தல்.

“மனுஷனை நீர் நினைக்கிறதற்கும், மனுஷகுமாரனை நீர் விசாரிக்கிறதற்கும்
அவன் எம்மாத்திரம் என்கிறேன். நீர் அவனை தேவதூதரிலும் சற்று சிறியவனாக்கினீர்;
மகிமையினாலும் கனத்தினாலும் அவனை முடிசூட்டினீர். உம்முடைய கரத்தின்
கிரியைகளின்மேல் நீர் அவனுக்கு ஆளுகை தந்து, சகலத்தையும் அவனுடைய
பாதங்களுக்குக் கீழ்ப்படுத்தினீர். ஆடுமாடுகளெல்லாவற்றையும் காட்டு
மிருகங்களையும், ஆகாயத்துப்பறவைகளையும், சமுத்திரத்து மச்சங்களையும்
கடல்களில் சஞ்சரிக்கிறவைகளையும் அவனுடைய பாதங்களுக்குக் கீழ்ப்படுத்தினீர்.”
- சங்.8:4-8

ஒரு மனிதன் என்பவன் எவ்வளவு பாக்கியமானவனாக
இருந்திருக்க வேண்டும்? ஏனெனில் இந்த வானத்தையும் பூமியையும்
படைத்த பரமபிதா அவனைத் தம்மோடு ஒப்புரவாக்க தனது சொந்த
குமாரனையே ஈடுப-யாகக் கொடுத்திருக்கிறார். பூமியில் தேவன்
சிருஷ்டித்த படைப்புகளெல்லாவற்றிலும், மனிதனே
உன்னதமானவன் என்பதை நாம் அறிந்தாக வேண்டும்.
அப்படியிருப்பினும், நம்முடைய நிதானம், நம்முடைய அறிவு,
ஞானம் அனைத்தும் ஒரு எல்லைக்குள் கட்டுப்படுத்தி, அந்த
வட்டத்திற்குள் வளைய வரும்படியாக மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய அவருடைய மகத்துவமுள்ள வேதத்தில்

குறிப்பிட்டு காண்பிக்கப்பட்ட அளவே நம்மால் அறிந்து கொள்ள முடியும். “மனுக்குலத்தைப் பற்றி படிக்க வேண்டிய உன்னத படிப்பே- மனிதன்” என்று பழமொழியாக சொல்லப்பட்டாலும், மனிதனைப் பற்றிய படிப்பே மாண்புமிக்க படிப்பும், அதே சமயத்தில் புரிந்து கொள்ள மகா கடினமான படிப்புமாகும். மனிதன் என்பவன் யார்? இதனைக் குறித்து இரண்டு பொதுவான கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. அவை இரண்டுமே வேதாகமத்திற்கேற்ற சரியான கருத்தல்ல. இரண்டு விதமான கருத்துக்களிலும் ஓரளவு உண்மையிருப்பினும், அந்த இரண்டு கருத்துக்களும் தவறான முடிவினையும், தவறான பாதைக்கு இட்டுச் சென்று தப்பறையான முடிவைத் தருகின்றது. இந்தக் குழப்பத்தில் சிக்கிக் கொள்ளாதபடி எச்சரிக்கையாயிருக்க நினைப்பவர்கள் கூட, தப்பறையின் மேல் குழப்பமடைந்து இறுதியில் குழம்பிவிடுகிறார்கள். பெரும்பாலான தவறான கருத்துக்களும் உண்மையின் சாயல் உள்ளதுபோல தோற்றமளிக்கும். சத்தியத்தை அறிந்து கொள்ள ஆர்வம் காட்டுகிறவர்களுக்கும், சத்தியத்தின் முழுப்பயனை அடைய விரும்புகிறவர்களுக்கும், சத்தியத்திற்குத் தங்கள் இருதயங்களில் இடங்கொடுத்து, சத்தியமே தங்களை எல்லாத் துறைகளிலும் வழிகாட்ட வேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்களுக்கும் நாம் இப்பொழுது பார்க்கின்ற பாடம் முக்கியமானதாகும். இப்பொழுது நாம் சிந்திக்கின்ற இந்த ஒப்புரவாகுத-ன் பாடம் மனிதனைப் பற்றிய எல்லாப் படிப்புகளிலும் மிக விசேஷமான பாடமாகும். மனிதன் யார் என்ற சரியான கருத்தைப் புரிந்து கொள்ளாதவர்கள் வேதாகமத்தின் முக்கியப் பாடமான பாவம், சாபம், மரணத்தால் தேவனிடம் ஏற்பட்ட பகை நீங்கி ஒப்புரவாகுதல் ஆகியவைகளை புரிந்து கொள்ள முடியாது.

மனிதன் யார் என்ற கேள்விக்கு பொதுவாகவும், புராதனமாகவும் இருக்கிற கருத்தை இங்கே ஆராய்வோம். அடுத்து விஞ்ஞான கருத்தையும், இறுதியாக வேதாகம கருத்தையும் கவனிப்போம். மேற்சொன்ன இரண்டு கருத்துக்களும் வேதாகமத்திற்கு இசைவானதல்ல என்பதையும் வேதாகமத்தினால் மட்டுமே இசைவான கருத்தை காரண காரியத்தோடு அறிவியல்

ரீதியாக விளக்க முடியும் என்பதையும் நிரூபிப்போம்.

மனிதனைப் பற்றிய புராதனக் கருத்து

பழைய வேத சாஸ்திரிகளின் கருத்து:-

“மனிதன் -உடல், ஆத்துமா, ஆவி என்கிற மூன்று பாகங்களால் உருவானவன்.” மிருகங்கள் பிறப்பது போலவே மனிதனும் தோன்றுகிறான். அவ்வாறு தோன்றும்போது, கடவுள் தம்முடைய பாகமான அழிக்க முடியாத ஆவியையும், ஆத்துமாவையும் அந்த உடலுடன் கலக்கச் செய்து விடுகிறார். இது எப்படி ஐக்கியப்படுத்தப் பட்டது என்பது யாராலும் கண்டுபிடிக்க முடியாது. இந்த ஆத்துமா சாகாமை வாய்ந்தது. ஆவி, ஆத்துமா என்பதை, வகைப்படுத்தி, பிரித்துக் காண்பிக்க இயலாததினால் இரண்டும் ஐக்கியமுள்ளவை. மேலும் இவை இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று மாறக்கூடியது. ஆவி ஆத்துமா இரண்டும் சேர்ந்துதான் மனிதன். இந்த மனிதனுக்கு வெளிப்போர்வையாக சரீரம் கொடுக்கப்படுகிறது. பூமிக்குரிய நாளெல்லாம் அவன் வாழ்கின்ற வீடே அந்த உடலாகும். அவன் மரணமடையும்போது அவன் உயிர் தங்கியிருந்த சிறையாகிய கூட்டைவிட்டு (சரீரம்) விடுதலையாகி இதைவிட சுதந்திரமான ரம்மியமான இடத்திற்கு போய் விடுகிறது.

இதை வேறு வார்த்தைகளில் சொல்ல வேண்டுமானால், பழங்கால வேத சாஸ்திரப்படி, மனிதன் ஆவிக்குரிய ஜீவியைப் போல இருக்கிறான். எந்த விதத்திலும் பூமிக்குரியவனாக இருப்பதில்லை. ஆனாலும் இந்த மாம்ச ரீதியான அனுபவங்களை அடைய வேண்டியது ஒரு விதிவிலக்கு. மரணத்தின் மூலம் சிறையி-ருந்து விடுப்பட்டவுடன் ஆசீர்வாதங்களைப் பெறுகிறான் என்று அவர்களது கொள்கை வரையறை செய்கிறது. மனிதன் எவ்வளவு தான் சத்துணவு, ஆரோக்கிய வழிமுறைகளைகடைப்பித்து தன் வாழ்நாளெல்லாம் வாழ்ந்தாலும், ஆயுள் நாட்களை அறிவியல்படி அதிகரிக்க எண்ணினாலும், இவையெல்லாம் இந்தக் கொள்கை அடிப்படையில் மிகத் தவறான செயல்பாடுகளாகும். மரணத்தி-ருந்து விடுதலையாகிற செய்தி கூட பரிணாம வாதத்தை நோக்கிச் செல்கின்ற இன்னொரு படியாகும் என்று கருதப்படும்.

அறிவியல் கூறுகின்றபடி, மனிதனும் உடனடியாக மனிதனாகவே படைக்கப்படவில்லை. நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் தான் அவன் மனித நிலையை அடைந்தான். இதுபோலவே இப்போது பிராணியாக, மிருகமாக இருக்கக் கூடியவைகள் ஆவிக்குரிய நிலைமைக்கும், பூமிக்குரிய நிலையில் இருப்பவர்கள் பரலோக நிலைமைக்கும் பரிணாம மாற்றமடைவார்கள் என்பதே அநேகருடைய சிந்தனை. இது அளவையிய-ன் படியும், விஞ்ஞான முடிவுக்கும் உட்பட்டதாக அநேகர் கருதுகின்றனர். அதன்படி மனிதன் மனிதனாக உண்டாக்கப்படாமல் பரிணாம வளர்ச்சியின் மூலம் மனித நிலையிலேயே பல யுகங்களாகியிருக்கலாம் என்பது அவர்கள் கூற்று. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலந்தொடங்கி, நுண்ணிய உயிரியாக இருந்து, பல்வேறு நிலைகளைக் கடந்து குரங்கு நிலையைடைந்து, இறுதியாக மனித நிலையை அடைந்தான். ஆதி மனிதன் தோன்றிய காலத்தில், தற்காலத்தில் இருக்கிற மனித நிலைமையைக் காட்டிலும் மிகமிக கீழ்த்தரமாக அவன் இருந்திருக்க வேண்டும். பரிணாம வளர்ச்சியின்படி மனிதன் இப்பொழுதிருக்கிற நிலையை அடைய வெகுகாலம் ஆனது. இனி அடுத்த நிலைமையை அடைய வேண்டுமானால் அதற்கும் நெடுங்காலம் சென்று, அவன் ஆவிக்குரிய ஜீவியாகிய தூதனுடைய நிலைமையையோ, கடவுள்களுடைய நிலைமையையோ அல்லது சாத்தான்களுடைய நிலைமையையோ அடைவான்.

இவைகளெல்லாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் வளர்ச்சி, பெருமையைச் சார்ந்ததாகும். பூர்வத்தில் உபயோகமற்றதாயிருந்த பிராணிகள், பொருள்கள் கூட இன்றைக்கு விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் மூலமாக பயன்படும் பொருளாக மாற்றிக் காண்பித்திருக்கிறது. அறிவிய-ன்படி எதிர்காலத்தில் அவை இன்னும் உயர்ந்த நிலைக்கு உயர்த்தப்படக் கூடும். இந்த பரிணாம வளர்ச்சி நாகரீகமடைந்த மக்கள் வாழும் தேசங்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் என்று சொல்வதற்கில்லை. பொதுவாக பார்க்கும்பொழுது, எல்லா புறஜாதிமக்களும், காட்டுமிராண்டிகளும் கூட மனிதனைப் பற்றி நாகரீகமடைந்தவர்கள், நாகரீகமடையாதவர்கள் எல்லாருக்கும் ஒரே கருத்துதான் நிலவுகிறது. ஒரே வித்தியாசம் என்னவெனில் நாகரீகமடையாதவர்கள் மனித ஆரம்பத்தைக் குறித்து

அறியாதிருக்கிறார்கள். இந்த சிந்தனை எல்லா புறஜாதியாரின் தத்துவத்திற்கும் தற்கால அறிவியலார் வகுத்த கொள்கைகளுக்கும் ஆதரவாய் இருக்கிறது. இந்தக் கருத்துக்களை அவர்கள் வேற்றுமையான முறையில் விளக்குவதற்குக் காரணம் இவர்கள் அடிப்படையில் பரிணாமக் கொள்கையை மிகவும் நேசித்து, பரிணாம வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் எதிர்கால வாழ்க்கையை நம்பிக்கையோடும் ஆவலோடும் எதிர்பார்த்திருப்பதேயாகும். விஞ்ஞான ரீதியில் காரண காரியத்தின் அடிப்படையில் அவர்களுடைய பரிணாமக் கொள்கை அடிப்படையிலேயே ஒத்துவராதிருந்தும், தங்களுடைய மாயமான கருத்தை நியாயப்படுத்த முனைகிறார்கள். மனிதனுக்குள் இந்த ஜீவன் எப்படி தோன்றியிருக்க முடியும் என்பதற்கு சரியான விளக்கமில்லை.

அறிவியல் பார்வையில் மனிதன்

மனிதன் யார் என்ற கேள்விக்கு அறிவியல் பூர்வமாகவும், எளிய முறையிலும் சொல்ல வேண்டுமானால், அவன் ஒரு மிருகத்தைப் போலவே பிறந்திருந்தாலும் மிக உன்னத நிலைக்கு முன்னேறியிருப்பவன் என்று சொல்லலாம். மற்ற மிருகங்களைப் போலல்லாமல், மனித உடல் கூற்றில் அமைப்பிலேயே வேறுபாடு உண்டு. அந்த வகையில் பார்த்தோமேயானால் மிக உயர்ந்த பெருந்தன்மையான முன்னேற்றத்தைக் கண்டது மனிதனே. மனிதனுக்கும் தங்களை விட கீழான மிருகத்திற்கும் மூளை அமைப்பில் ஒரே தோற்றம் காணப்பட்டாலும், மதிநுட்பம், நுண்ணறிவு ஆகியவற்றைப் பயிற்சியால் விலங்குகளை விட, மிக உன்னத முன்னேற்றம் அடைந்து வளர்ந்து கொண்டே செல்வதால், கீழ்த்தரமான விலங்குகளைவிட மேன்மை நிலையை அடைவதுடன், அவைகளை ஆண்டு நடத்துகிற அரசனாகவும், எஜமானனுமாக இருக்கிறான். மனிதனுடைய மூச்சு, அல்லது ஜீவ ஆவி, இவையனைத்தும் விலங்குகளுக்கு ஒத்தே இருக்கிறது. மனிதன் தன்னை உருவாக்கியவர்களிடமிருந்து சாயல், தோற்றம் ஆகியவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டது போலவே மிருகங்களும், தங்கள் சாயல் தோற்றங்களை, தங்களை ஈன்ற விலங்குகளிடமிருந்து சுதந்தரித்துக் கொள்கின்றன.

அறிவிய-ன்படி ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரு ஆத்துமா அல்லது உணர்வுள்ள ஒரு ஜீவி. ஆனால் எதிர்காலத்தைப் பற்றியோ, நித்திய வாழ்வைப் பற்றியோ அறிவிய-ல் இது சம்பந்தமாக எந்த ஒரு ஆலோசனையோ, முன் வடிவோ கிடையாது. எந்த அடிப்படையிலும் இதற்கு ஒரு முடிவையோ, கருத்தையோ, விளக்கத்தையோ, காரணத்துடன் எடுத்துக் காட்ட முடியவில்லை. அறிவியல் எதிர்காலத்துக்குரிய எந்த நம்பிக்கையையும் பரிணாமக் கொள்கையின் அடிப்படையில் நமக்கு தராவிட்டாலும், கடந்த காலத்தை தேடமுடியும் என்று நம்புகிறது. இயற்கையின் நியமத்தை இறைவனாகக்கொண்ட பரிணாமவாதத்தால் ஏற்கனவே நிறைவேற்றப்பட்ட செயல்பாடுகளில் அறிவியல் பெருமிதம் கொண்டிருக்கிறது. இதே இயற்கையின் விதியின்படியே ஒவ்வொரு செயல்பாடுகளும் நம்பிக்கையோடு முன்னேறி, படிப்படியாக தற்போதைய நிலையைக் காட்டிலும் மனுக்குலம் முழுவதும் மாபெரும் கடவுளுக்கு ஒப்பாவார்கள் என்று நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறது.

வேதாகமப் பார்வையில் மனிதன்

சில விஷயங்களில் மேற்சொன்ன இரண்டு கருத்துக்களையும் ஏற்றுக் கொண்டாலும், அவைகளில் சில அடிப்படையான கருத்துக்களை வேதாகமம் மறுத்துரைக்கின்றது. வேதாகமம் ஏனோதானோவென்று கருத்துக் கூறாமல், தெய்வ வெளிப்பாட்டை உள்ளதை உள்ளதென்றும், இல்லதை இல்லதென்றும் தெளிவாக வ-யுறுத்திச் சொல்வதோடு அதிகாரப் பூர்வமாயும் சொல்கிறது; மனிதனுடைய துவக்கத்தையும், தற்கால நிலைமையையும் கூறுகின்றது. வேதாகமப் பார்வை ஒன்றே திடமானது; சரியான பாரம்பரியக் கொள்கையும், சரியான அறிவியல் கொள்கையும் இதுவேயாகும். வேத கருத்து மனிதனுடைய பெருமையை தாழ்த்தவில்லை. அது, மனிதன் தனது சொந்த பரிணாமத்தினாலேயோ அல்லது கடவுளேயல்லாத இயற்கையின் நியமத்தினாலேயோ உண்டானவன் அல்ல என்று கூறுகிறது. முதல் மனிதனாகிய ஆதாமை தேவசாயலாக சிருஷ்டித்ததில் தேவனுக்கும் மகிமை, மனிதனுக்கும் பெருமை என்பது மனிதன் சிருஷ்டிப்பைப் பொறுத்த வரையில் வேதாகமப் பார்வையாகும். அந்த சாயலைக்

காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாமல் வீழ்ச்சிக்குள்ளானது மனிதனே. உடல், மன, ஒழுக்க வலுவழிந்து முடிவில் மரணத்திற்கு வழிநடத்துகிற பாவமே (கீழ்ப்படியாமை) இந்த வீழ்ச்சிக்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணம். மனிதன் வீழ்ச்சியடைந்து பாவத்தில் வாழ்ந்தாலும், மனிதனை பாவத்தி-ருந்து மீட்பதற்காக ஒரு மீட்பரையும் மீட்பின் திட்டத்தையும், ஆயிர வருட அரசாட்சிக் காலத்தில் மனிதன் தான் முன்பிருந்த நிலைக்கு திரும்பவும் கொண்டுவருகிற ஏற்பாடும் தேவனுடைய தயாள குணத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

மனிதனுடைய இயல்பான சுபாவத்தைப் பற்றிப் படிக்கும்போது கிறிஸ்தவ மக்கள் மனதில் பல குழப்பங்கள் தோன்றுவதற்கு அடிப்படையான காரணம் என்னவெனில், வேதாகமக் கருத்தை சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாததே ஆகும். அவர்கள் பொதுவான மனுக்குலத்தையும் சபையையும் பிரித்து பார்க்க தவறிவிட்டார்கள். வேதாகமத்தில் கூறியிருக்கிற தற்போதுள்ள சுவிசேஷ யுகத்தில், மனிதர்கள் மத்தியி-ருந்து தேவன் தெரிந்து கொண்ட திருச்சபையாகிய சிறுமந்தை, ஆவியின் சரீரத்தை எடுத்து தேவ சாயல் பெறுவதற்கு தகுதியுள்ளவர்களாக்குவதைக் குறித்து சரியாக புரிந்து கொள்ளத்தவறினதே குழப்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம். “சத்திய வசனத்தை நிதானமாய் பகுத்து” உணராமல் இருக்கிறார்கள்.

புதிய ஏற்பாட்டில் திருச்சபையாருக்கு மட்டுமே சொல்லப்பட்ட விஷயங்களையும் வாக்குத்தந்தங்களையும் அனைத்து மனுக்குலத்திற்கும் உரியது என்று எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். அதுபோல் இழந்ததை திரும்ப பெறுகிற நம்பிக்கை மனுக்குலத்திற்கு மட்டுமே உரியது. “மகா மேன்மையும் அருமையுமான வாக்குத்தந்தங்கள்” எல்லாம் மனுக்குலத்திற்குரியது அல்ல, சபைக்கு மட்டுமே உரியது. எனவே அப்ப.பவுல், “சரீரமானது பாவத்தினிமித்தம் மரித்ததாயும், ஆவியானது நீதியினிமித்தம் ஜீவனுள்ளதாயும் இருக்கும்” (ரோம 8:10) என்கிறார். இது திருச்சபையாருக்குத்தான் பொருந்துமேயல்லாமல், உலகத்தாருக்குப் பொருந்தாது. இந்த சுவிசேஷ யுகத்தில் திருச்சபையாருக்கு மாத்திரமே விசேஷ அழைப்பு கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த அழைப்பு

சகல மனுக்குலத்திற்கும் என்று தவறாக சிலர் வாதிடுகின்றனர். இந்த இடத்தில் “மரணமும்” “ஜீவனும்” சொல்லர்த்தமாக கூறப்படாமல் ஜீவிக்கும் நிலைமையையும், மரித்த நிலைமையையும் தொடர்புபடுத்திக் காண்பிக்க கூறப்பட்டதாகும். தேவ கிருபையினால் விசுவாசத்தினால் நீதிமாண்களாக்கப்பட்டவர்கள் அந்த நிலைமைக்கு வந்தவுடனேயே அவர்கள் மரண சாபத்தி-ருந்து மீட்கப்பட்டவர்களாகக் கருதப்படுவார்கள். சாவுக்கினமான தங்கள் சரீரங்களை ஒப்புக்கொடுத்து தங்களையே ஜீவ ப-யாக தத்தம் செய்பவர்களாகக் கருதப்படுவார்கள். இந்த பூமிக்குரிய விஷயங்களில் அவர்கள் தங்களை மரித்தவர்களாகக் கருதிக் கொள்வார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் இனிமேல் மாம்சத்துக்குரியவர்களல்ல, தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களின் அடிப்படையில் புதிய சிருஷ்டியாக ஜெனிப்பிக்கப்பட்டவர்களாகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள், கிறிஸ்துவுக்குக் கீழ்ப்படிவதிலும், அவர்மேல் வைத்திருக்கிற விசுவாசத்தினாலும் நீதிமாண்களாக்கப்பட்டு, பரிசுத்தமாக்கப்பட்ட விசுவாசிகள் (திருச்சபையார்) தெய்வீக நிலைப்பாட்டில் புதிய ஆவிக்குரிய ஜீவனைப் பெற்றுக் கொண்டவர்களாகிறார்கள். ஆனால், “மரணம்,” “ஜீவன்” என்ற வார்த்தைகளின் பயன்பாடு உலகத்தாருக்கு உரியதல்ல, ஏனெனில் உலகத்திற்கு மனித சுபாவத்தைத் தவிர வேறு எந்த சுபாவமும் கிடையாது. எந்த பொருளிலும் உலகம் மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்பட போவதில்லை.

இன்னொரு வசனத்தையும் அடிக்கடி சபையாருக்கு பதிலாக உலகத்தாருக்கு பயன்படுத்துகிறார்கள்.

“இந்த மகத்துவமுள்ள வல்லமை எங்களால் உண்டாயிராமல், தேவனால் உண்டாயிருக்கிறதென்று விளங்கும்படி, இந்தப் பொக்கிஷத்தை மண்பாண்டுகளில் பெற்றிருக்கிறோம்.” (2 கொரி. 4:7)

இங்கு திருச்சபையாரை மட்டுமே பொக்கிஷமாகிய சிந்தையை, புதிய சுபாவத்தை உடையவர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறது. பொக்கிஷமான இந்த புதிய சுபாவத்தை சாவுக்கேதுவான இந்த சாமான்ய மனித சரீரத்திலேயே பெற்றிருப்பதால் மண்பாண்டம் என்று குறிப்பிடுகிற விளக்கம் பொருத்தமானதே. இந்த விளக்கம்

சபையாருக்கு மிகவும் பொருத்தமானதே. மனுக்குலம் பரலோக பொக்கிஷத்தை பெற்றிருப்பதாகவும், இந்த மாமிச சரீரமாகிய மண்பாண்டத்தில் புதிய சுபாவமாகிய பொக்கிஷத்தை பெற்றிருப்பதாகவும் கூறுவது தவறு. உலகத்திற்கு ஒரே சுபாவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது மனித சுபாவமேயல்லாமல், புதிய சிருஷ்டியின் ஐஸ்வரியமான தெய்வீக சுபாவமல்ல. பிற்காலத்திலாவது அது அத்தகைய தேவ சுபாவத்தைப் பெறுமென்றும் சொல்வதற்கில்லை. இதற்கு நேர்மாறாக, மனுக்குலத்திற்கு கொடுக்கப்படக்கூடிய உன்னதமான ஆசீர்வாதம் என்னவெனில், அவர்கள் பூரண மனித நிலையாகிய முந்தின சீருக்கு கொண்டு வரப்படுவதேயாகும். ஏதேனில் இழந்துபோன பரிபூரண மனுஷ சுபாவத்தை கல்வாரியில் மீட்டெடுப்பார்கள். அப். 3:19-23.

இதுபோலவே புதிய ஏற்பாட்டில் அநேக வசனங்கள் உலக ஜனங்களுக்கு பொருந்தாமல், புதிய ஆவிக்குரிய சுபாவத்திற்கு பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட, அர்ப்பணம் செய்த திருச்சபையாருக்கு மட்டுமே பொருத்தமாயிருக்கிறது என்பதை அறியலாம். அப்போஸ்தலர்கள் ஒவ்வொரு நிரூபத்திலும் ஒவ்வொரு விதமாக வாழ்த்துரை சொல்வதில் உள்ள கருத்தாழமான சொல்லாட்சியை ஆராய்ந்து பார்ப்பது அவசியம். அநேகம் பேர் இது உலக ஜனங்களுக்காகவும் எழுதப்பட்டது என்று நினைக்கின்றனர். அது தவறு. முற்றிலும் புதிய சிருஷ்டியாகிறவர்களாகிய பரிசுத்தவான்களுக்கே, விசுவாச வீட்டராகிய திருச்சபையாருக்கே பொருந்தும்.

இந்த அதிகாரத்தில், “மனிதன் யார்” என்று செய்யப்படுகிற ஆராய்ச்சி பொதுவான உலக மனிதனைப் பற்றியே அல்லாமல் தேவனால் அழைக்கப்பட்டு தெரிந்து கொள்ளப்பட்டு, ஏற்கனவே ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட, கிறிஸ்துவுக்குள்ளான புதிய சிருஷ்டிகள் இறுதிவரை உறுதியாய் விசுவாசத்தில் நிலைத்திருந்து முதலாம் உயிர்த்தெழுத-ல் பங்குப் பெறப் போகிறவர்களாகிற இவர்களைப் பற்றி அல்ல என்பதை அனைவரும் நினைவில் கொள்வது நல்லது. இவைகளுக்கு மாறாக நாம், முதல் மனிதனாகிய ஆதாமையும் அவனுடைய சந்ததியாரைப் பற்றியுமே இங்கு சிந்திக்கின்றோம். மனுக்குலத்தின் அங்கமாக நாம் யார்? நம்முடைய

சுபாவம் என்ன? என்பதையே அறிந்து கொள்ள ஆவலாய் இருக்கிறோம். இப்படியாக மனிதன் எதனால் விழுந்தான்? எங்கு எப்படி வீழ்ந்தான்? எதி-ருந்து எப்படி மீட்கப்பட்டான்? மனிதன் திரும்பவும் எந்த நிலைமைக்கு சீர்திருத்தப்படுவான்? என்பது போன்ற ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடைய காரியங்களை மிக நன்றாய்ப் புரிந்து கொள்வதற்கே இந்த ஆராய்ச்சி.

மனிதன் - சரீரம், ஆவி, ஆத்துமா

'விலங்கு' என்ற சொல்லுக்கு என்ன விளக்கமோ, அதே விளக்கத்தையுடையவனாக மனிதனும், விலங்கும் ஜீவனும் உணர்வும் உள்ளவை என்பதில் விஞ்ஞானத்திற்கும், வேதாகமத்திற்கும் வேறுபாடில்லை. மனிதன் விலங்கின் வகையாகக் கருதப்பட்டாலும், பூமியிலுள்ள மற்றெல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அவன் அரசனாகவும். பிரதானமானவனாகவும் இருக்கிறான் என்பதை ஒப்புக் கொள்ளத் தடையில்லை. அறிவியல் சொல்லுகிற இந்தத் தர்க்க ரீதியான வாதங்களை வேதாகமம் தடையில்லாமல் ஏற்றுக் கொள்கிறது. இந்த அதிகாரத்தின் துவக்கத்தில் கொடுத்திருக்கிற வசனத்தை நன்கு கவனிக்கவும். இதில் மனிதன் தேவ தூதருக்குச் சற்றுச் சிறியவனாகப் படைக்கப்பட்டு இருந்தாலும், பிராணிகள், பறவைகள் இவையெல்லாவற்றிற்கும் மேலாகவும், அவற்றை ஆளுகின்ற அரசனாகவும் தேவனுடைய பிரதிநிதியாகவும் ஏற்படுத்தப்பட்டான் என்று தாவீது கூறியிருக்கிறார்.

தெய்வீக சுபாவத்தின் ஒரு சிறு பகுதி அல்லது பொறி ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் கொடுக்கப்பட்டதாக வேதாகமத்தில் நேர்முகமாகவோ, மறைமுகமாகவோ எந்த ஒரு சிறுகுறிப்பும் கிடையாது. இதற்கு எவ்வித ஆதாரமும் கிடையாதிருப்பினும், ஆதாரமில்லாத ஒன்றை ஒரு கொள்கையாக, தத்துவமாக சித்தரிக்க முனைந்தவர்களுடைய வெறும் கற்பனையேயல்லாமல் வேறல்ல. இந்த ஆதாரமற்ற, அடிப்படையற்ற முற்றிலும் கற்பனையான ஒரு தத்துவம், கடவுளி-ருந்து ஒரு பகுதி ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் பிறப்பிலேயே வழங்கப்படுகிறது என்பதே பிற்காலத்தில் தோன்றிய தப்பறையான உபதேசங்களுக்கெல்லாம் அடிப்படையாயிற்று.

இந்தக் கொள்கை தேவனுடைய மகிமைக்கு இழுக்காகவும், அவருடைய குண இலட்சணங்களான ஞானம், நீதி, அன்பு, வல்லமை இவைகளுக்கு முரண்பட்டதாகவும் இருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட தெய்வீக சுபாவம் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் பிறப்பிலேயே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்கிற தவறான தத்துவத்தின் காரணமாகவே, அப்படிப்பட்ட நித்திய எரிநரகக் கொள்கையும் தேவைப்பட்டது. மற்ற மிருகங்களைப் போலவே மனிதனும் படைக்கப்பட்டிருந்தால், மற்ற மிருகங்கள் சாவது போலவே இவர்களும் சாவார்கள். அப்படியில்லாமல் தெய்வீக சுபாவத்தின் ஒரு பகுதியைப் பெற்றுக் கொண்டதினால் இவர்கள் சாகமுடியாது. அதனாலேயே இவர்களை நித்திய எரிநரகத்தில் அழிக்க வேண்டியதாய் உள்ளது. தேவன் நித்தியராய் இருப்பது போல தேவனிடமிருந்து ஒரு பகுதியைப் பெற்றுக் கொண்ட மனிதனும் நித்தியத்திற்கும் இருப்பான். இதனால் தாம் சிருஷ்டித்த ஒரு மனிதனை அவரே அழிக்க விரும்பினாலும் கூட அழிக்க முடியாத நிலையை அடைந்துவிட்டான். இதனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மனிதன் ஒருக்காலும் அழிக்கப்பட முடியாததால், அவன் எங்காவது ஒரு மூலையில் ஏதாவது ஒரு ரூபத்தில் இருந்து கொண்டே இருப்பான் அவர்கள் கொள்கையின்படியே பார்க்கப் போனால், விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய மிகச்சிலரே (சிறுமந்தை) பரிசுத்தவான்களாகவும், தேவனுக்குப் பிரியமானவர்களாகவும் இருப்பார்கள்; பரிசுத்தவான்களாகிய சிலர் ஆசீர்வதிக்கப்படுவது போல, பரிசுத்த மற்ற கோடான கோடிப்பேர் நித்திய எரிநரகத்தில் சதாகாலமும் வெந்து கொண்டிருப்பர். துன்மார்க்கர் பூமியி-ராதபடி அழிக்கப்படுவது எல்லா மனிதனுடைய விருப்பத்திற்கும், கடவுளுடைய மகிமைக்கு ஏதுவாகவும் அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதாகவும் இருக்கும். அகில உலகத்திற்கும் சந்தோஷமும், சமாதானமும் உண்டாக இப்படி துன்மார்க்கர் சங்கரிக்கப்படுவதே நலமாயிருக்கும். எவரையும் படைக்கின்ற கடவுள் துன்மார்க்கராய்ப்போன, தன்னால் படைக்கப் பட்டவர்களையே அழிக்க திராணியவற்றவர் என்பதே அவர்களுடைய வாதம். இதற்குக் காரணம், அந்தக் கொள்கையின்படி படைக்கும்போதே அந்த தெய்வீகத் தன்மை ஒவ்வொரு

மனிதனிடமும் கொடுக்கப்பட்டு விட்டது. இந்தக் தத்துவமும் கொள்கைகளும் தர்க்க ரீதியிலும், காரண காரிய அடிப்படையிலும் சத்தியத்திற்கு நேர் விரோதமான கொள்கை என்று நாம் நம்புகிறதை அனைவரும் அறிய வேண்டி விளக்கமாக எடுத்துக் காண்பிக்கிறோம். இதற்கு சத்திய ஆதாரம் இல்லை என்பது மட்டுமல்ல, இதுமுற்றிலும் இருண்ட யுகத்தின் புராணக் கட்டுக்கதை. இவைகள் சத்தியத்திற்கொவ்வாத தப்பறையான கட்டுக் கதைகளென்பதை வேதாகமம் ஆணித்தரமாக எடுத்தியம்புகிறது.

வேதாகம அடிப்படையின்படி மனிதன் என்பவன் இரண்டு கூறுகளால் ஏற்பட்டவன். (1) உடல், (2) ஆவி இவையிரண்டும் சேர்ந்து ஆத்துமா என்கிற உயிருள்ள உணரும் தன்மையையும், நுண்ணறிவுமுள்ள மனிதத்தன்மையை உண்டாக்குகின்றது. 'சரீரம்' என்பது அங்கங்களால் ஆன உடற்கூறு மட்டுமே. இது ஜீவனளிக்கக்கூடிய உயிருடனோ, உயிருள்ளதால் உண்டாகக்கூடிய உணர்வுடனோ நேரடியாகத் தொடர்பு ஏற்படாமல், உயிரும் உடலும் ஒன்று சேர்ந்த பின்னரே உணர்வுப்பூர்வமாக ஒவ்வொன்றையும் உணர முடிகிறது, நுண்ணறிவு ஏற்படுகிறது. சரீரமில்லாமல் எந்த மனிதனும் உயிர்வாழ முடியாது என்ற போதிலும், வெறும் சரீரம் மாத்திரமே மனிதனாக முடியாது. அதுபோலவே ஜீவ ஆவி இல்லாவிடில் அவன் மனிதனாக வாழ முடியாதுபோல, வெறும் ஆவி மட்டுமே மனிதனாக முடியாது. பழைய ஏற்பாட்டில் வரக்கூடிய 'ஆவி' என்ற பதத்திற்கு எபிரேய சொல் 'ருவாக்' என்பதாகும். இதற்கு அநேக பொருள் இருந்தாலும், பிரதானமாக 'மூச்சு' என்பதே அதனுடைய முக்கியப் பொருள். இதினிமித்தமாக ஜீவ சுவாசம், ஜீவ ஆவி என்றெல்லாம் சொற்கள் தோன்றின. எனவே முதன்முதல் உயிர்பெற்ற மனிதன், சுவாசத்தினால் தாங்கப்படுகிறான்.

இருந்தபோதிலும், 'ஜீவ ஆவி' என்பது வெறும் மூச்சு சம்பந்தமான பொருள் மட்டுமல்லாமல், கருத்தாழம் கொண்ட ஒரு சொல். முதன்முதலாக ஒரு மனிதன் சுவாசிக்கின்ற ஜீவக் காற்றாகும். அந்தக் காற்றை மட்டும் அவன் சுவாசிக்காதிருந்தால் அவனுக்குள் ஜீவன் தோன்றாது. நாம் நமது தந்தையாரிடமிருந்து பெறுகின்ற ஜீவனின் கருவானது, தாய் மூலமாகப் போஷிப்பிக்கப்பட்டு வளர்ச்சி பெறுகின்றது. மிருக ஜீவன்கள் தங்கள் சுவாசத்தின் ஜீவனை எப்படி

பெற்றோரிடமிருந்து பெறுகின்றனவோ அதுபோலல்லாமல், அதி அற்புதவிதமாக, மனிதர் தங்கள் ஜீவ சுவாசத்தைப் பெறுகிறார்கள் என்பது உண்மையல்ல. மனிதருக்குக் கீழான நான்கு கால் பிராணிகள், குதிரை, நாய் போன்றவை அதனுடைய ஆண்களால் ஜீவன் கொடுக்கப்பட்டு, பெண் இனத்தால் பெற்றெடுக்கப்பட்டு, பேணப்பட்டு வளர்ச்சி பெறுகின்றன. இத்தகைய மிருகங்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் பிறப்பால் பேதமில்லை. இவைகளுக்கிடையே ஒற்றுமை உள்ளதே அல்லாமல் வேற்றுமை இருப்பதாக வேதத்தில் எங்கும் சொல்லப்படவில்லை. மனிதன் தெய்வ சபாவத்தில் ஒரு பகுதியைப் பெற்றிருக்கிறான், ஆதலால் அவன் விலங்குகளைவிட வேறுபட்டவன் என்பதெல்லாம் மனிதருடைய தப்பறையான கொள்கையும், மனிதனுடைய சொந்த கண்டுபிடிப்புமாகும். இவ்விலகிற்கு வந்து பிறந்த ஒவ்வொரு மனிதக் குழந்தையையும், தேவன் நேரடியாகப் படைத்தார் என்பது தவறான கொள்கையாகும். எப்படியெனில் வேதாகமம் மறுக்கிற கருத்தை இவர்கள் ஆதரிக்கின்றனர். அப்படி ஒவ்வொருவரையும் கடவுளே படைக்கிறார் என்பது உண்மையானால், பாவம், குழப்பம், அபூரணம் இவற்றுக்கெல்லாம் அவரே காரணராகிவிடுவார். மாறாக "அவருடைய கிரியை உத்தமமானது" என்று வேதாகமம் விளம்புகிறது. (உபா 32:4) மன ரீதியாகவும், உடல், ஒழுக்க ரீதியாக குறைவுள்ள அங்ககீனங்களோ, பலவீனமோ, குறைபாடுள்ள எந்தப் பிறவியும் தேவனால் படைக்கப்பட்டதாய் இருக்க முடியாது. இவர்கள் பூரணமான ஆதாமின் விழுகைக்குப் பின்னால் பல காலமும், பல பாவங்களின் தொகுப்பினாலும் விபத்துக்கள் போல வந்து நேர்ந்த விபரீதப்பிறப்புக்கள். பரிபூரணமாக சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆதாமை மட்டுமே தேவன் தனது பொறுப்பில் படைத்தார். தேவனே ஒவ்வொரு குழந்தையின் பிறப்புக்கும் பொறுப்பாளி என்பவர்கள், ஒவ்வொரு பிறவிக் கோளாறுக்கும் அங்ககீனத்திற்கும் பைத்தியத்திற்கும் தேவனையே பொறுப்பாளியாக்குகிறார்கள். பிள்ளைகள் தங்கள் பெற்றோரிடமிருந்து அங்கக் குறைபாடுகளையோ, புண்ணியமோ, பழியோ, கெட்ட பழக்கங்களையோ, நற்குணங்களையோ, திறமைகளையோ சுதந்தரித்துக் கொள்கின்றனர் என்று வேதாகமமும்

அறிவியலும் சரியாக எடுத்துரைக்கின்றது.

“இப்படியாக ஒரே மனுஷனுடைய கீழ்ப்படியாமையினாலே பாவமும், பாவத்தினாலே மரணமும் உலகத்திலே பிரவேசித்தது போலவும், எல்லா மனுஷரும் பாவஞ்செய்த படியால், மரணம் எல்லாருக்கும் வந்தது போலவும் இதுவுமாயிற்று” (ரோமர் 5:12) என அப்போஸ்தலரும் வெகு விளக்கமாக இந்தக் கருத்தை எடுத்துரைக்கிறார். இதே கருத்தை, “பிதாக்கள் திராட்சைக் காய்களைத் தின்றார்கள், பிள்ளைகளின் பற்கள் கூசிப்போயின” - (எரேமி. 31:29) என முற்காலத்திலேயே எரேமியா இந்த பலவீனத்தின் தொடர்ச்சியை எடுத்துக் காண்பிக்கின்றார். (எசேக் 18:2)

நம்முடைய முதல் பெற்றோருக்கு தேவன் தம்முடைய சாகாமை வாய்ந்த ஜீவனில் ஒரு பகுதியை வழங்கியிருக்கக்கூடாதா? அந்த நித்திய ஜீவன் வழிவழியாக, தலைமுறை தலைமுறையாக அனைத்துலக மக்களும் பெற்றிருக்க வாய்ப்பில்லையா? என்று சிலர் கேட்கலாம். இந்தக் கருத்தைப் பற்றி வேதாகமம் என்ன சொல்கிறது என்று கருத்தாய் கவனிப்போமாக. எல்லாருக்கும் கிடைக்கப் பெற்றிருக்கிற வேதாகமம் தவிர, வேறு பிரத்தியேகமான எந்த வெளிப்பாடும் எவருக்கும் எக்காலத்திலும் தேவனால் வழங்கப்படவில்லை. எனவே நமக்கு என்ன தெரிய வேண்டுமோ அதை வேறுயாருக்கும் தனியாக வெளிப்படுத்தாமல், கொடுக்கப்பட வேண்டிய எல்லா விளக்கங்களும் வேதாகமத்திலேயே கொடுக்கப்பட்டுவிட்டன. ஆதியாகமத்தில் இதைப்பற்றி என்ன வாசித்தீரோம்? மிருகங்கள், தாவரங்கள் ஆகியவற்றை அவர் சிருஷ்டித்ததை வெகு சுருக்கமாகச் சொல்-விட்டு, மனிதனை சிருஷ்டித்ததை மட்டும் வெகு விளக்கமாகவும் துல்-யமாகவும் சொல்-யிருக்கிறார். மனித சிருஷ்டிப்பைப் பற்றி வெகு எளிமை யாகவும் தெளிவான மொழியிலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அப்படிச் சொல்லப்பட்ட பகுதியில் எங்கும் இப்படி சாகாமை வாய்ந்த தன்மையின் ஒரு பகுதி கொடுக்கப்பட்டதாக குறிப்பிடவில்லை. விலங்குகளைப் பார்க்கிலும் மனிதன் அவைகளை ஆண்டு கொள்பவனாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்பதில், விலங்கி-ருந்து மனிதன் வேறுபட அவனுக்கு சாகாமை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எங்கும் குறிப்பிடப் படவில்லை.

மனிதன் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான உருவத்தில், மேலான சீர்த்துடன் காரண காரியத்தை சிந்திக்கக்கூடிய மிருகங்களுக்கில்லாத பகுத்தறியும் மூளையுடன் படைக்கப்பட்டான். சாமான்ய மிருகங்களுக்கெட்டாத தொலை நோக்குப் பார்வையுடையவனாக மனிதன் படைக்கப் பட்டான். இவைகளெல்லாம் இப்படி அருளப்பட்டிருப்பதால் மனிதன் மற்ற விலங்குகளுக்கு மேற்பட்டவனாகவும், ஆவியின் ரூபத்தில் இருக்கிற அவருடைய தேவ சாயல், தேவரூபம் உடையவனாக, மாம்சத்தில் படைக்கப்பட்டான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (யோவா 4:24)

மனிதனின் ஆவி

இந்த ‘ஆவி’ என்ற வார்த்தைக்கு பொது மொழி பெயர்ப்புகளிலெல்லாம் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற மூல எபிரேயச் சொல் “ரூவாக” என்பதாகும். அதன் கிரேக்கச் சொல் “நியூமா” என்பதாகும். இதனை நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தோம். ஆனாலும் தேவனுடைய கருத்தை உள்ளபடியே விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமானால் அதற்கு வேறு என்னென்ன அர்த்தங்கள் உள்ளன என்பதை புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டியது அவசியம். நாம் ஏற்கனவே பார்த்தபடி, “ஆவி” என்பதற்கு “காற்று” என்பது முதற்பொருளாகவும், அடுத்தபடியாக அது கண்ணில் காணமுடியாத வல்லமையையும் குறிக்கும். இதே சொல் தேவனைக் குறிப்பிடுகின்ற இடங்களில் அவருடைய வல்லமையையும், அவரைக் காணக்கூடாத தன்மையையும் குறிக்கும். தேவனுடைய செயல்பாட்டையும் ஆதிக்கத்தையும் விளக்குவதற்கு இச்சொல் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. ஆவி என்பது காணமுடியாத மனிதன் திறனைக் காண்பிக்கிறது. ஏனெனில் அது தொட்டுணர முடியாமலும் காணக்கூடாமலும் இருக்கக் கூடிய சக்தி அல்லது வல்லமையைக் குறிக்கும். “வார்த்தை”களும் காணக்கூடாதவைகளாயிருப்பினும் வல்லமை வாய்ந்தவைகளாகும். மின்சாரத்தைப் போலவே “ஜீவனும்” எல்லா முக்கியத்துவமும், எங்கும் வியாபித்திருக்கிறதாயும், காணமுடியாத தன்மையையும் குணங்களையும் உடையதாயுமிருக்கிறது. எனவே இப்பொழுது சொல்லப்பட்ட தன்மையையும் பொதுவாக விவரிக்க ஆவி என்ற சொல் உபயோகப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இதன் விளைவாக, வேதாகமம் நமது மனிதன் ஆவி என்றும், காணமுடியாத நம்முடைய

மனதின் வல்லமை என்றும், ஒரு மனிதனின் ஆவி என்றும், ஒரு மனிதனின் மனவல்லமை என்றும், மனோ சக்தி என்றும் கூறுகின்றது; ஜீவ ஆவி, ஜீவிக்கும் வல்லமை நமது உடல்களையும் எல்லா ஜீவிகளையும் இயக்குகிறது. தேவ ஆவி அல்லது வல்லமையை பயன்படுத்தி தேவன் எல்லாவற்றையும் இயங்கச் செய்கிறார். ஞானமுள்ள மனமே ஞான ஆவியாகும். அன்பென்ற குணத்தை தோற்றுவித்து, செயல்படுத்துகிற ஆவியே அன்பின் ஆவியாகும். தீமையான குணம், தீய செயல்களை வெளிப்படுத்துகிற ஆவி தீய ஆவியாகும். சத்தியம் பயிற்றுவித்து, சத்திய வழியிலே முற்றும் முடிய நடத்துகிற ஆவி சத்திய ஆவியாகும். உலகம் பயிற்றுவித்து, உலக குணங்களால் செயல்படுத்தும் ஆவி உலக ஆவியாகும். இதுபோலவே, பரலோக ஜீவிகள் காணக்கூடாதவைகளாகவும், வல்லமையுடையவைகளாகவும், அறிவுக்கூர்மை உடையவைகளாகவும் இருப்பதால் அவை ஆவியின் ஜீவிகளாக கூறப்படுகின்றன. இது, நமது ஆண்டவராகிய இயேசு, “தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார்” என்று குறிப்பிடுகிற பிதாவாகிய தேவனை மட்டும் குறிக்காதபடி, உயிர்த்தெழுதலுக்குப்பின் இருக்கிற கிறிஸ்துவையும் குறிக்கிறது. வேதம் கூறுகிறது: “நமது கர்த்தரும் இப்போது ஆவியாயிருக்கிறார்.” தேவ தூதர்களுக்கும், முதலாம் உயிர்த்தெழுதல் பங்குபெறும் திருச்சபையாராகிய மணவாட்டிக்கும், இந்த ஆவிக்குரிய நிலமை பொருந்துகிறது. மேலும், சாத்தானும் அவனது தூதர்களும் கூட வல்லமையுள்ள, காணக்கூடாத ஆவியின் ஜீவிகளாக இருப்பதாக வேதம் கூறுகிறது.

புதிய ஏற்பாட்டில் கூறப்படுகிற

புதிய சபாவம், புதிய ஆவி

மனிதனைப் பற்றி சொல்லும்போது, ‘ஆவி’ என்று குறிப்பிடுகின்ற இடங்களை நாம் சிந்திக்கையில், கீழ்க்கண்டவற்றை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

1. புதிய ஏற்பாட்டில், ‘ஆவி,’ ‘ஆவிக்குரிய’ என்ற சொற்கள் கீழ்க்கண்டவற்றைக் குறிக்க உபயோகப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அ) புதிய சபாவத்திற்குட்பட்ட பரிசுத்தவான்களுடைய ‘மனது.’ தேவ ஆவியினாலும், வார்த்தையினாலும்

ஜெநிப்பிக்கப்பட்டவர்கள், கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக புதிய சிருஷ்டிகளாக்கப்பட்டவர்கள். இவர்களே மனித நிலையி-ருந்து ஆவிக்குரிய நிலைமைக்கு அழைக்கப்பட்டவர்கள். இவர்கள் இறுதிவரை விசுவாசத்தில் உறுதியாய் இருந்தால், முதலாம் உயிர்த்தெழுதல் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட இந்த சபாவத்தைப் பெறுவார்கள்.

ஆ) உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின்னர் கிறிஸ்து பெற்ற “ஆவிக்குரிய” நிலையை அடைவார்கள். அது பரம பிதாவின் மகிமையுள்ள புதிய தெய்வீக சபாவமாகும். இதன்படியாக, திருச்சபையின் நம்பிக்கை எதிர்காலத்தில் மகிமையுள்ள நிலைக்கு உயர்த்தப்படும்.

இ) ஆயிர வருட அரசாட்சியில் இந்த பூமிக்குரிய ஆசீர்வாதத்தைப் பெறும் உலக ஜனங்களைவிட, திருச்சபையார் பெறப்போகும் மகிமையோ, ஆவிக்குரியதாயும், பரத்துக்குரியதாயும் இருக்கும்.

ஈ) தூதர்களைப் பற்றி குறிப்பிடுகையில், அவர்கள் இயல்பாகவே பரத்துக்குரிய ஆவிக்குரிய மேனியைப் பெற்றிருப்பார்கள். மாம்சத்திற்குரிய மேனியை அல்ல. ‘ஆவி,’ ‘ஆவிக்குரிய’ என்று சொல்கின்ற இடங்களிலெல்லாம் அது காணக்கூடாத தன்மையை காண்பிப்பதாய் இருப்பதை கவனிக்கவும்.

இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளின் சில உதாரண உபயோகங்களை கீழே காண்போமாக:

அ) “பவுல்... எருசலேமுக்குப் போகும்படி ஆவியில் நிர்ணயம் பண்ணிக் கொண்டு...” (நியூமா -மனது, சித்தம், நோக்கம்) - அப்.19:21

அ) “பவுல் அத்தனே பட்டணம் விக்கிரக ஆராதனைகளால் நிறைந்திருக்கிறதைக் கண்டு தன் ஆவியில் மிகுந்த வைராக்கியமடைந்தார்.” இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்ட நியூமா (ஆவி) மனதின் உணர்வுகளைக் குறிக்கும். அப். 17:16

அ) “பவுல் ஆவியில் வைராக்கியம் கொண்டு, இயேசுவை

கிறிஸ்து என்று யூதருக்குத் திருஷ்டாந்தப்படுத்தினான்.”

இங்கு நியூமா என்ற சொல் மனதின் உத்வேகம் என்று பொருள்படுகிறது. - அப்.18:5

அ) (அப்பொலோஸ்) “கர்த்தரால் உபதேசிக்கப்பட்டு... ஆவியில் அனலுள்ளவனாய் கர்த்தருக்கு அடுத்தவைகளைத் திட்டமாய் போதகம் பண்ணிக் கொண்டு வந்தான்.” (இவ்விடத்தில் நியூமா என்ற கிரேக்கச் சொல்லுக்கு அனல் போன்ற வைராக்கியம் என்று பொருள்). அப்.18:25

அ) “இடைவிடாமல் உங்களை நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறதைக் குறித்து, தமது குமாரனுடைய சுவிசேஷத்தினாலே, என் ஆவியோடு நான் சேவிக்கிற தேவன் எனக்குச் சாட்சியாய் இருக்கிறார்.” - ரோம 1:9 (இங்கு நியூமா என்ற சொல், என்னுடைய புதிய மனம், ‘புதிதாக்கப்பட்ட சிந்தை’ என்று பொருள்)

அ) “...தேவனுக்குரியவைகளாகிய உங்கள் சரீரத்தினாலும், உங்கள் ஆவியினாலும் தேவனை மகிமைப்படுத்துங்கள்.” - 1 கொரிந். 6:20 (இங்கு சொல்லப்பட்ட நியூமா என்ற சொல் மனதைக் குறிக்கும்)

அ) “நான் சரீரத்தினாலே உங்களுக்குத் தூரமாயிருந்தும், ஆவியினாலே உங்களோடு கூட இருக்கிறவனாய், இப்படி செய்தவனைக் குறித்து நான் கூட இருப்பது போல...” - 1 கொரிந் 5:3 (இங்கு நியூமா - உள்ளத்தின்படி என்று பொருள்)

அ) “அழியாத அலங்கரிப்பாய் இருக்கிற சாந்தமும், அமைதலுமுள்ள ஆவியாகிய இருதயத்தில் மறைத்திருக்கிற குணமே.” - 1 பேது 3:4

(நியூமா - குணம் என்று பொருள்)

ஆ) “ஜென்ம சரீரம் விதைக்கப்படும்; ஆவிக்குரிய சரீரம் எழுந்திருக்கும்.” - 1 கொரிந் 15:44 (இங்கு ஆவிக்குரிய என்ற சொல்லுக்கு நியூமேட்டிக்கோஸ் என்ற கிரேக்கச் சொல் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது)

ஆ) “ஜென்ம சரீரமுண்டு, ஆவிக்குரிய சரீரமுண்டு.” - 1 கொரிந் 15:44 (ஆவிக்குரிய - நியூமேட்டிக்கோஸ்)

ஆ) “ஆகிலும் ஆவிக்குரிய சரீரம் முந்தினதல்ல; ஜென்ம சரீரமே முந்தினது.” - 1 கொரிந் 15:46 (நியூமேட்டிக்கோஸ்)

ஆ) “ஆவிக்குரிய சரீரம் பிந்தினது. - 1 கொரி. 15:46 (நியூமேட்டிக்கோஸ்)

இ) “மாம்ச சிந்தை மரணம், ஆவியின் சிந்தையோ ஜீவனும், சமாதானமுமாம்.” - ரோம. 8:6

(நியூமா - தேவனுடைய சித்தத்தினாலும், பரிசுத்த ஆவியினாலும் நடத்தப்படுகிற மனதைக் குறிக்கும்)

இ) “ஆவிக்குரியவர்களாகிய நீங்கள் சாந்தமுள்ள ஆவியோடே அப்படிப்பட்டவனைச் சீர்பொருந்தப் பண்ணுங்கள்.” - கலாத் 6:1

(நியூமேட்டிக்கோஸ் - இவ்விடத்தில் ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டதாயும், புதிய சிந்தை உடையது என்றும் பொருள். நியூமா - குணநலன்கள்)

இ) “நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பிதாவாகிய தேவன் ... உன்னதங்களில் கிறிஸ்துவுக்குள் ஆவிக்குரிய சகல ஆசீர்வாதத்தினாலும் நம்மை ஆசீர்வதித்திருக்கிறார்.” - எபே. 1:3

(நியூமேட்டிக்கோஸ் ஆவிக்கினமான ஆசீர்வாதம்)

இ) “ஆவியினால் நிறைந்து, சங்கீதங்களினாலும், கீர்த்தனைகளினாலும், ஞானப்பாட்டுக்களினாலும் ஒருவருக்கொருவர் புத்தி சொல்-க் கொண்டு...” - எபேசி. 5:19 (நியூமா - தேவனின் பரிசுத்த ஆவி நியூமேட்டிக்கோஸ் - புதிய ஆவிக்கேற்ற ஞானப்பாட்டுக்கள்)

இ) “நீங்கள் எல்லா ஞானத்தோடும், ஆவிக்குரிய விவேகத்தோடும் அவருடைய சித்தத்தை அறிகிற ஆவியினாலே நிரப்பப்படவும்...” - 1 கொலோ. 1:9 (நியூமேட்டிக்கோஸ் - தேவனையும் அவருடைய திட்டத்தையும் அறிவதால் ஏற்படுகிற புதிய சிந்தை)

இ) “நீங்கள் ஆவிக்கேற்ற மாளிகையாகவும் ... கட்டப்பட்டு வருகிறீர்கள்.” 1 பேது. 2:5 (நியூமேட்டிக்கோஸ் - ஆவிக்குரிய ஒரே

குடும்பத்தைச் சார்ந்த என்ற பொருள்படுகிறது)

ஈ) “குறிசொல்ல ஏவுகிற ஆவியைக் கொண்டிருந்து, குறி சொல்லுகிறதினால் ...” அப்.16:16 (நியூமா - காணக்கூடாத ஒரு வல்லமை)

ஈ) “பவுல் திரும்பிப் பார்த்து, நீ இவளை விட்டுப்பறப்படும் படி... உனக்குக் கட்டளையிடுகிறேன் என்று அந்த ஆவியுடனே சொன்னார்.” - அப்.16:18 (நியூமா - ஒரு பெண்ணைப் பற்றியிருக்கும் அசுத்த ஆவியை குறிக்கும்)

ஈ) “பொல்லாத ஆவிகளும் அவர்களைவிட்டு புறப்பட்டன.” - அப் 19:12,13 (நியூமா)

ஈ) “பொல்லாத ஆவி நீங்கள்.. யார் என்று சொல்...” - அப். 19:15 (நியூமா)

ஈ) “சதுசேயர்... தேவதூதனும் ஆவியும் இல்லை என்றும் சொல்கிறார்கள்.” - அப்.23:8 (நியூமா - ஆவிக்குரிய ஜீவி)

ஈ) “ஒரு ஆவி அல்லது ஒரு தேவதூதன் இவனுடனே பேசின துண்டானால் நாம் தேவனுடனே போர் செய்வது தகாதது.” - அப்.23:9 (நியூமா - ஆவி)

பழைய ஏற்பாட்டில் “ஆவி”

2. பொதுவாக மனுக்குலத்தில் உள்ள அனைவரையும் குறிக்க பழைய ஏற்பாட்டில், “ஆவி” என்று சொல்கிற மரபு உண்டு. எப்படியிருந்தாலும், (உ) ஜீவ ஆவியையே குறிப்பதாய் இது உள்ளது. முதன்முதலாக ஆதாமுக்கு நிபந்தனைக்குரிய நித்திய ஜீவன் என்கிற வெளிச்சம் கொடுக்கப்பட்டது. அது அவனுக்கு பின்வழிவந்த தலைமுறை தலைமுறைக்கும் பின் சந்ததிக்கும் தொடர்ந்து வந்தது. இந்த ஜீவன் காணக்கூடாத ஒரு வல்லமையாகும். அல்லது, ஊ) மனதின் ஆவி அல்லது சித்தம் - இந்த காணமுடியாத வல்லமையே ஜீவனைக் கட்டுப்படுத்துகிறது.

ரூவாக், நியூமா - ஒரு உயிரளிக்கும் வல்லமை

மனிதனுடைய படைப்பிலே ஜீவ ஆவி என்பது ஜீவனுக்குக் காரணமாயிருக்கிற மூச்சு ஆகும். தேவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சகல

ஜீவ ஜந்துக்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட ஜீவ ஆவி பொதுவான ஒன்றே. இது ஏதோ மனிதன் மாத்திரம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிற ஆவியல்ல. இதை கீழ்க்காணும் வசனங்கள் வெகு விளக்கமாக எடுத்துக் காண்பிக்கின்றன.

உ) “வானத்தின் கீழே ஜீவ சுவாசமுள்ள சகல மாம்ச ஜந்துக்களையும்” - ஆதி. 6:17; 7:15 (இங்கு ரூவாக் என்ற கிரேக்கச் சொல் எல்லா ஜீவன்களின் மூச்சு அல்லது ஆவி என்று பொருள் படும்)

உ) “வெட்டாந்தரையில் உண்டான எல்லாவற்றிலும் நாசியிலே ஜீவசுவாசமுள்ளவைகள்” - ஆதி. 7:22 (ரூவாக் - ஆவி, ஜீவ ஆவி என்று பொருள்படும்)

உ) “அவர்களுடைய தகப்பனாகிய யாக்கோபின் ஆவி உயிர்த்தது.” - ஆதி. 45:27 (ரூவாக் - உயிரளிக்கக்கூடிய உட-ன் வல்லமைகள் புதுப்பிக்கப்பட்டன)

உ) “அவன் குடித்தபோது அவன் உயிர் திரும்ப வந்தது.” - நியாயாதி 15:19 (ரூவாக் - பலம், சக்தி, ஆற்றல் ஆகிய உட-ன் வல்லமைகள் திரும்பக் கிடைத்தது)

உ) “மாம்சமான சகல மனுஷரின் ஆவியும் அவர் கையில் இருக்கிறது.” - யோபு 12:10 (ரூவாக் - சகல மனிதரின் ஆவியும், தெய்வீக வல்லமைக்குள் அடக்கம் என்பதைக் காண்பிப்பதற்காக தேவனுடைய கையில் உள்ளது என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது)

உ) “தேவனே, மாம்சமான யாவருடைய ஆவிகளுக்கும் தேவனே, ஒரு மனிதன் பாவம் செய்திருக்கச் சபையார் எல்லார் மேலும் கடுங்கோபம் கொள்வீரோ?” - எண். 16:22 (ரூவாக் - ஜீவ வல்லமை, ஜீவ ஆவி என்று பொருள் தருகிறது)

பூர்வீகமான தத்துவ சாஸ்திரிகளினால் உண்டாக்கப்பட்ட கொள்கை: மனிதனுக்கும் விலங்குகளுக்கும் வித்தியாசமான ஆவி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது, மரணத்தில் மனிதனின் ஆவி மேலே வானிற்குச் செல்கிறது, விலங்குகளின் ஆவி தாழ் பூமிக்குக் கீழே இறங்குகிறது என்பது ஆகும். ஞானியாகிற சாலொமோன் இதுபற்றி கீழ்க்கண்டவாறு வினவுகிறார்.

உ) “உயர ஏறும் மனுஷனுடைய ஆவியையும், தாழ் பூமியில்

இறங்கும் மிருகங்களுடைய ஆவியையும் அறிகிறவன் யார்? - பிரச. 3:19-21 (ரூவாக் - மனிதனின் ஜீவ ஆவி, மிருகங்களின் ஜீவ ஆவி என்று பொதுவாகப் பொருள்படும்)

உ) “மனு புத்திரருக்குச் சம்பவிக்கிறது மிருகங்களுக்கும் சம்பவிக்கும், அவர்களுக்கும் இவைகளுக்கும் ஏக சம்பவமுண்டு; இவைகள் சாகிறது போலவே அவர்களும் சாகிறார்கள்; ஜிவன்களுக்கெல்லாம் சுவாசம் ஒன்றே; மிருகத்தைப் பார்க்கிலும் மனுஷன் மேன்மையுள்ளவன் அல்ல;” (ரூவாக் - ஜீவ ஆவி, ஜீவ சுவாசம் என்று இவ்விடத்தில் பொருள்படுகிறது) - பிரசங் 3:19

இவ்விடத்தில் நாம் பார்த்தபடி, மனிதனுக்கும் விலங்கிற்கும் ஜீவ சுவாசத்தில் வேற்றுமையில்லை என்பதை அறிகிறோம். ஆனால் வேற்றுமையிருப்பதாக கருதுகின்ற வேறு சில இடங்களை இப்போது ஆராய்வோம்.

உ) “உமது கையில் என் ஆவியை ஒப்புவிக்கிறேன்.” - சங். 31:5 (ரூவாக் - இவ்விடத்தில் ஜீவ ஆவி அல்லது உயிரளிக்கும் வல்லமை என்று பொருள் தருகிறது)

நமது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து மரிக்கும் தருவாயில் சொல்ல வேண்டிய வார்த்தைகளை தீர்க்கதரிசனமாக இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இயேசு கிறிஸ்து ஜீவ ஆவியை பிதாவிடமிருந்து கொடையாகப் பெற்றார். பிதாவின் திட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்தவராக, மனிதனுக்கு மீட்பளிக்க, மனிதராகி, தன் ஜீவ ஆவியை தேவனுக்கு தத்தம் செய்யும்போது, உயிர்த்தெழுதல் மூலமாக ஜீவ ஆவியை திரும்ப கொடுக்கிற தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தின்மேல் தமது நம்பிக்கையை பிரகடனப்படுத்தினார்.

மனுக்குலம் முழுவதும் அவர்களின் ஆதித் தகப்பனாகிய ஆதாமின் மூலமாக, யாவருக்கும் ஜீவ ஊற்றாகிய பிதாவாகிய தேவனிடமிருந்து, ஜீவ ஆவியைப் பெற்றுக் கொண்டனர். கீழ்ப்படியாமையினாலே ஆதாம் தன்னுடைய ஜீவ ஆவியின் உரிமையை இழந்து போனான். படிப்படியாக தன்னுடைய ஜீவ ஆவியை விட்டு, செத்துக் கொண்டே செத்து, 930-ஆம் வயதில் முழுமையாக செத்துப் போனான். மரணத்தில் இந்த சரீரமானது, அது சிருஷ்டிக்கப்படுமுன் இருந்த நிலைமைக்குச் சென்றுவிடுகிறது.

ஜீவிக்கின்ற உரிமையாகிய ஜீவ ஆவியானது அந்த உரிமையை, சலுகையை, வல்லமையை, அனுமதித்த தேவனிடத்தில் திரும்ப செல்கிறது. எந்த ஒரு பொருளையும் யார் கொடுத்தார்களோ, அவர்களுடைய நிபந்தனைக்குக் கட்டுப்படாதபோது, அதை கொடுத்தவரிடமே திரும்பக் கொடுத்ததுபோல, இந்த ஜீவ ஆவியையும் தேவனிடத்திற்கு திரும்ப கொடுத்துவிட வேண்டியதாகிறது. (பிரசங் 12:7) சிலர் சொல்வது போல இந்த வசனத்தின்படி ஜீவ ஆவி ஏதோ சிறகு முளைத்து, பறந்து தேவனிடத்தில் சென்று அடைகிறது என்பதற்கான எந்தக் குறிப்பும் இல்லை. ஜீவ ஆவி என்பது நுண்ணறிவல்ல; ஒரு ஆளுமல்ல இது ஒரு உரிமை அல்லது சலுகை. அந்த உரிமை அல்லது சலுகை பறிபோன பிற்பாடு கொடுத்தவரிடமே அந்த சலுகை திரும்பிவிடுகிறது. மனிதன் பாவத்திற்குப்பட்ட போதே நிபந்தனையை மீறிவிட்டான். அதனால் அந்த ஜீவ உரிமை பறிக்கப்பட்டுவிட்டது. மனிதன் பறிகொடுத்த அந்த ஜீவ உரிமை, அதைக் கொடுத்தவரிடமே திரும்பிச் சென்றுவிடுகிறது. அந்த சரீரமோ, அது படைப்புக்கு முன்னிருந்த நிலைமையாகிய மண்ணுக்கு திரும்பி மண்ணோடு மண்ணாகிறது.

தெய்வீக வாக்குத்தத்தத்தின் மீது இயேசு கிறிஸ்துவுக்கு விசுவாசம் இருந்ததினால், அவர் மரித்தாலும் உயிர்த்தெழுத-ல் இழந்த ஆவியை திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும் என்ற நம்பிக்கையோடு இருந்தார். கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் மீட்பின் காரணமாக எல்லா மனுக்குலத்திற்கும் தாங்கள் இழந்த ஜீவனைப் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. “புதிய உடன்படிக்கையின் மத்தியஸ்தராகிய இயேசுவினால்” இந்த சலுகை ஏற்பட்டது. (எபி. 12:24) நம்பிக்கையில்லாத மற்றவர்களைப் போல விசுவாசிகள் துக்கப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆதாம் தனக்கும் தன் பின்வரும் சந்ததிக்கும் இருந்த ஜீவ உரிமையை பறிகொடுத்து விட்டார். இந்த ஜீவ உரிமையையே கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து முழு மனுக்குலத்திற்கும் பெற்றுத் தந்தார். இயேசு கிறிஸ்துவும் ஸ்தேவானும் தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தின் நிச்சயமாகிய உயிர்த்தெழுதலை நம்பினதால் தங்கள் ஜீவ ஆவியை தேவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு உயிர்த்தெழுத-ன் போது திரும்ப பெற்றுக்

கொண்டது போலவே, இயேசு கிறிஸ்துவை போலவே விசுவாசிகளும் தேவனுடைய திட்டம், வாக்குத்தந்தங்களின்படி தங்களுக்காகவும், மற்றவர்களுக்காகவும் தங்கள் ஜீவனை தேவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு உயிர்த்தெழுத-ன் போது தாங்கள் ஜீவிக்கிற உரிமையைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்வார்கள். உலகத்தாரைப்பொறுத்தமட்டில் உயிர்த்தெழுதல் என்பது மனித உடலோடு உயிர் அல்லது, ஜீவ ஆவி இணைவதாகும். (மூலச் சொல்லாகிய ருவாக் (எபிரேய), நியூமா (கிரேக்கு) ஆகியவைகள் ஜீவ ஆவியைக் குறிக்கும். சுவிசேஷ யுக திருச்சபையாரைப் பொருத்தமட்டில் முதலாம் உயிர்த்தெழுத-ல் பங்குள்ளவர்கள், ஆவியின் மேனியை ஜீவ ஆவியோடு பெற்றுக் கொள்வார்கள். மூலச் சொல்லாகிய ருவாக் (எபிரேய), நியூமா (கிரேக்கு) என்பது பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. - 1 கொரி 15:42-45.

பூமிக்குரிய உயிர்த்தெழுதல் குறித்து எழுத்தோவியமாக எசேக்கியேல் தீர்க்க தரிசனத்தில் (37:5-10, 13, 14) சரீரம், ஜீவ சுவாசம் (ஜீவ ஆவி) இவை இரண்டுக்குமிடையேயுள்ள வேறுபாட்டை விளக்கியுள்ளது. எசேக்கியேல் தீர்க்கதரிசனத்தில் சொல்லப்பட்டவைகள் அடையாளங்களாக சொல்லப்பட்டாலும் அந்த மாம்ச சரீரத்தில் எலும்பு, தசை, நரம்பு ஆகிய எல்லாம் இசைவாக இணைக்கப்பட்டிருந்தாலும் ருவாக் என்ற ஜீவ சுவாசம் பெறாமல் அது உயிரடைய முடியாது. இந்த ஜீவ சுவாசம் மனிதருக்கு மாத்திரமல்ல, விலங்குகளுக்கும் உயிரோடிக்க அத்தியாவசியமானது என்று பல இடங்களில் ஏற்கனவே விளக்கி இருக்கிறோம். எசேக்கியே-ன் தீர்க்கதரிசனத்தின் கீழ்க்காணும் வரிகளை ஆழ்ந்து சிந்திப்போமாக.

உ) “நான் உங்களுக்குள் ஆவியை (ரூவாக் - ஜீவ ஆவி, ஜீவ சக்தி) பிரவேசிக்கப் பண்ணுவேன், அப்பொழுது உயிரடைவீர்கள்.”

உ) “நான் மாம்சத்தை உண்டாக்கி, உங்களைத் தோ-னால் மூடி உங்களில் ஆவியைக் கட்டளையிடுவேன். அப்பொழுது நீங்கள் உயிரடைவீர்கள்.” (ரூவாக் - ஜீவ ஆவி, ஜீவ சக்தி)

உ) “நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், இதோ... மாம்சமும்

உண்டாயிற்று, மேற்புறமெங்கும் தோ-னால் மூடப்பட்டது; ஆனாலும் அவைகளில் ஆவி (ரூவாக் - ஜீவ ஆவி, ஜீவ சக்தி) இல்லாதிருந்தது.

உ) “அவர் என்னைப் பார்த்து: நீ ஆவியை (ரூவாக் - ஜீவ ஆவி, ஜீவ சக்தி, மூச்சு) நோக்கித் தீர்க்க தரிசனம் உரை; மனுபுத்திரனே, நீ தீர்க்கதரிசனம் உரைத்து, ஆவியை (ரூவாக் - ஜீவ ஆவி, ஜீவ சுவாசம்) நோக்கி: கர்த்தராகிய ஆண்டவர் உரைக்கிறது என்னவென்றால், ஆவியே, (ரூவாக்) நீ காற்றுத் திசை நான்கிலுமிருந்து வந்து, கொலையுண்ட இவர்கள் உயிரடையும்படிக்கு இவர்கள் மேல் ஊது என்கிறார் என்று சொல் என்றார்.”

உ) “நான் தீர்க்கதரிசனம் உரைத்தேன்; அப்பொழுது ஆவி (ஜீவ ஆவி, ஜீவ மூச்சு, உயிருள்ள சக்தி) அவர்களுக்குள் பிரவேசிக்க, அவர்கள் உயிரடைந்தார்கள்.”

உ) “நான் உங்கள் பிரேதக் குழிகளைத் திறந்து, உங்களை உங்கள் பிரேதக் குழிகளி-ருந்து வெளிப்படப் பண்ணும்போது, நான் கர்த்தர் என்று அறிந்து கொள்வீர்கள். என் ஆவியை (ரூவாக் - ஜீவ ஆவி - ஜீவ சுவாசம்) உங்களுக்குள் வைப்பேன்; நீங்கள் உயிரடைவீர்கள்.”

ஜீவ ஆவி அல்லது வல்லமையின் ஆவியை சிருஷ்டிகர் ஆதாமுக்குக் கொடுத்தபோது அவன் கீழ்ப்படிந்திருந்தால், அந்த உரிமைச் சலுகைகள் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திருக்கும், அவனோ கீழ்ப்படியாமல் போனதினால் உரிமைகள் சலுகைகள் பறிபோய் விட்டன. எனவே ஆதாம் பெற்றிருந்த ஜீவ ஆவி அதனைக் கொடுத்தவரிடமே திரும்பிப் போய்விட்டது. ஒரு மனிதனாக அல்ல, ஒரு பொருளாக அல்ல, ஒரு உரிமையாக ஒரு சலுகையாக. ஜீவ உரிமை சலுகையைக் கொடுத்தவர், கட்டளையிட்ட நிபந்தனைகளை மீறினபோது, கொடுத்த சலுகைகள், உரிமைகள் கொடுத்தவரிடமே திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. (பிர. 12:7)

உ) “ஆவியை (ரூவாக் - ஜீவ ஆவி) விடாதிருக்கிறதற்கு ஆவியின் (ரூவாக் - ஜீவ ஆவி, ஜீவ வெளிச்சம்) மேல் ஒரு மனுஷனுக்கும் அதிகாரமில்லை.” (பிர 8:8)

இழந்துபோன தன்னுடைய ஜீவ உரிமையை அல்லது

சலுகையை, மரணத்தில் ஒவ்வொரு மனிதனும் தேவனிடம் ஒப்புவித்த உரிமையை, எல்லாருக்காகவும் தன் விலையேப்பெற்ற இரத்தத்தினால் இயேசு மீட்டுக் கொடுத்தினாலே மனுக்குலம் முழுமைக்கும் இழந்துபோன சலுகைகள் உரிமைகள் தேவ கிருபையினாலே திருப்பிக் கிடைக்கிறது. இவ்வாறு இயேசு தமது இரத்தத்தினால் கிரயத்திற்குக் கொண்டதால், அவரே புதிய ஜீவனளிக்கும் தந்தையாகவும், அவரை முழுமனதுடன் ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் எல்லாரையும் முந்தின சீருக்குக் கொண்டு வருகிறதினால் மனுக்குலத்தின் பிதா எனவும் அழைக்கப்படுகிறார்.

இதுகுறித்து புதிய ஏற்பாட்டி-ருந்து ஒரு உதாரணத்தைத் தருகிறோம்.

உ) “ஆவியில்லாத (நியூமா - ஜீவ வெளிச்சம், ஜீவ சுவாசம்) சாரீரம் செத்ததாயிருக்கிறது.” - யாக் 2:26

ரூவாக், நியூமா - மனம், சித்தம்

மனம் அல்லது சித்தம் என்பது காணமுடியாத வல்லமை அல்லது ஆதிக்கம். இதைக் குறித்துக் காட்டக் கூடிய சமமான வார்த்தைகள் எபிரேயு மொழியில் “ரூவாக்” என்றும் கிரேக்க மொழியில் “நியூமா” என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளதை கீழ்க்காணும் பகுதிகளில் காண்போம்.

ஊ) “அதற்கு அன்னாள் பிரதியுத்தரமாக : என் ஆண்டவனே, நான் மனக்கிலேசமுள்ள (ரூவாக் - மனம், குணம்) ஸ்திரீ.” (1 சாமு. 1:15)

ஊ) “மூடன் தன் உள்ளத்தையெல்லாம் (ரூவாக் - திட்டங்கள் சிந்தனைகள், மனம், நோக்கம்) வெளிப்படுத்துகிறான்.” (நீதி. 29:11)

ஊ) “என் ஆவி (ரூவாக் - மனம்,) தொய்ந்து போயிற்று.” (சங். 77:3)

ஊ) “என் ஆவி (ரூவாக் - மனம்) ஆராய்ச்சி செய்தது.” (சங். 77:6)

ஊ) “ஆவியில் (ரூவாக் - குணம், மனம்) உண்மையுள்ளவனோ காரியத்தை அடக்குகிறான்.” (நீதி. 11:13)

ஊ) “மனுஷனுடைய வழிகளெல்லாம் அவன் பார்வைக்குச் சுத்தமானவைகள்; கர்த்தரோ ஆவிகளை (ரூவாக் - மனம், சிந்தனைகள், குறிக்கோள்) நிறுத்துப் பார்க்கிறார்.” - (நீதி. 16:2)

ஊ) “அழிவுக்கு முன்னானது அகந்தை; விழுதலுக்கு முன்னானது மனமேட்டிமை.” (ரூவாக் - குணம்-சித்தம் மனம்) - நீதி.16:18)

ஊ) “சிறுமையானவர்களோடே மனத்தாழ்மையாயிருப்பது நலம்.” (ரூவாக் - மனம், குணம்) (நீதி. 16:19)

ஊ) “மாயையும், மனதைச் (ரூவாக் - சித்தம்) சஞ்சலப் படுத்துகிறதுமாயிருக்கிறது.” (பிரச. 6:9)

ஊ) “பெருமையுள்ளவனைப் (ரூவாக் - மனம், குணம்) பார்க்கிலும் பொறுமையுள்ளவன் (ரூவாக்- மனம், குணம்) உத்தமன், உன் மனதில் (ரூவாக் - மனம், குணம்) சீக்கிரமாய் கோபம் கொள்ளாதே.” (பிர. 7:8-9)

புதிய ஏற்பாட்டி-ருந்து சில உதாரணங்களைப் பார்ப்போம்.

ஊ) “அந்தப் பிள்ளை(யோவான்) வளர்ந்து, ஆவியிலே (நியூமா - உள்ளம், சுபாவம்) பலங் கொண்டது.” - லூக் 1:80

ஊ) “அசதியாயிராமல் ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்; ஆவியிலே (நியூமா - உள்ளம், குணம், சுபாவம்) அனலாயிருங்கள்; கர்த்தருக்கு ஊழியஞ் செய்யுங்கள்.”-ரோம. 12:11

ஊ) “நாங்களோ உலகத்தின் ஆவியைப் (நியூமா - குணம், உள்ளம்) பெறாமல்...” 1 கொரி. 2:12

ஊ) “.....என் ஆவிக்கு (நியூமா - உள்ளம்) அமைத-ல்லாதிருந்தது.” - II கொரி 2:13

ஊ) “உங்கள் உள்ளத்திலே புதிதான ஆவி உள்ளவர்களாகி,” (நியூமா - ஒழுக்கம், குணம்) எபேசி. 4:23

ஊ) “அழியாத அலங்கரிப்பாயிருக்கிற சாந்தமும் அமைதலுமாகிய ஆவியாகிய..” (நியூமா - மனம், குணம்) Iபேது. 3:4

பூர்வ மொழியி-ருந்து ஆவி என்று பொதுவாக மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருப்பது சரியே. ஏனெனில் பொதுவாக ஆவி

என்பதை ஜீவ ஆவி என்றும், சாந்தமும், அமைதலுள்ள ஆவி என்றும், நல்ல ஆவி என்றும், கோபத்தின் ஆவி என்றும் பல நேரங்களில் பலவாறாக மாறக்கூடிய மன இயல்பு என்றும், கசப்பான ஆவி என்றும், உக்கிரக் கோபமான ஆவி என்றும் பலவிதத்திலும் மாறுபடும் தன்மையை விளக்கிக் கூறுகின்றோம். இப்படி சமயத்திற்கு சமயம் மாறுபடுகின்ற தன்மை, மனிதனுக்கு மட்டுமின்றி விலங்குகளுக்கும் உண்டு. ஆவி என்பது உணர்வுகளை மையமாகக் கொண்டது. அது மனிதனைக் குறிக்காமல் மனித உணர்வுகளையே குறிக்கும் என்ற உண்மையை விளக்கவே, ஏராளமான உதாரணங்கள் மூலமாக எடுத்துக் காட்டினோம். மனித சிருஷ்டிப்பில் இச்சொல்லை உபயோகிக்கும்போது ஜீவ வல்லமை அல்லது ஜீவ ஆவியை, அதன் ஆதிக்கத்தை உணர்த்துவதற்காக உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஜீவ வல்லமை, ஜீவ ஆவி எல்லா மிருகங்களுக்கும் பொதுவானது.

நெஷாமா - ஜீவ சுவாசம்

சில இடங்களில் “ருவாக்” என்ற எபிரேயச் சொல் “சுவாசம்” என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருந்தாலும் இதற்கென்றே எபிரேய மொழியில் “நெஷாமா” என்ற சொல்லும் உள்ளது. இது 26 இடங்களில் வருகிறது. இவற்றில் 19 முறை “மூச்சு” என்றும், ஒரு இடத்தில் “ஆர்வத்தைத் தூண்டுதல்” என்றும், “ஆவி” என்று இரு இடத்திலும், “ஆத்துமா” என்று ஒரு முறையும், “வேகமான காற்று” என்று மூன்று முறையும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இந்த உதாரணத்தில் பார்த்த நெஷாமா என்ற சொல்லுக்கு பல வகையான அர்த்தம் இருப்பினும் அவையெல்லாவற்றிற்கும் ஒட்டு மொத்தமாக “ஜீவ வல்லமை” என்பதே அதன் மையப் பொருளாகும். இது எவ்வகையிலும் நித்திய ஜீவன் அல்லது சாகாமை என்ற பொருளில் ஒருக்காலும் இங்கே கூறப்படவில்லை என்பதை கீழ்க்காணும் உதாரணங்களி-ருந்து அறிந்து கொள்வோமாக:

“தேவனாகிய கர்த்தர் மனுஷனைப் பூமியின் மண்ணினாலே உருவாக்கி, ஜீவ (கேயா) சுவாசத்தை (நெஷாமா) அவன் நாசியிலே ஊதினார் (நாபாக்).” ஆதி. 2:7

“அப்பொழுது மாம்ச ஜந்துக்களாகிய பறவைகளும், நாட்டு

மிருகங்களும், காட்டு மிருகங்களும், பூமியின் மேல் ஊரும் பிராணிகள் யாவும், எல்லா நரஜீவன்களும், பூமியின் மேல் சஞ்சரிக்கிறவைகள் யாவும் மாண்டன. வெட்டாந்தரையில் உண்டான எல்லாவற்றிலும் நாசியிலே ஜீவ (கேயா) சுவாசமுள்ளவைகள் (நெஷாமா) எல்லாம் மாண்டு போயின.” -ஆதி 7:21,22

வேதாகமத்திலேயே நெஷாமா என்ற சொல் முதன்முறையாக இரண்டு முறை மேற்கண்ட இடங்களில் உபயோகப்படுத்தப் பட்டதைப் பார்த்தோம். நாம் ஏற்கனவே சொன்ன கருத்தை விளங்கச் செய்வதற்கும். நிரூபிக்கவும் இந்த உதாரணங்களே போதுமானது. இந்த இரண்டு இடங்களில் எந்த இடத்திலும் அது நித்திய ஜீவனையோ, சாகாமை கொள்கையையோ குறிக்கவில்லை. மாறாக வெறும் ஜீவ வல்லமை பற்றி மட்டுமே குறிப்பிடுகிறது. இந்த ஜீவ வல்லமை தான் ஆதாமுக்குக் கொடுக்கப்படுவதாக முதல் வசனத்தில் வாசித்தோம். இரண்டாம் வசனமாக சொல்லப்பட்ட இடத்தில் அதே ஜீவ வல்லமை பூமியின் மேல் ஊறுகின்றவை, நடப்பவை, பறப்பவை ஆகியவற்றிற்கும், மனிதனுக்கும் கொடுக்கப் பட்டதாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த ஜீவ சுவாசம் திருப்பி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டபோது அதன் பலனாக எல்லா மனிதர்களும் மிருகங்களும் இறந்ததாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மனிதன் சாவது போலவே மிருகங்களும் சாகின்றன. ஆனாலும் மனிதனுக்குத் தான் ஒரு தெய்வீக நோக்கத்தை, திட்டத்தை தேவன் வைத்து வைத்திருக்கிறார். அதன்படி ஏற்றவேளையில் அவர்களுக்கு ஈட்டுக்கிரயம் கொடுத்து மரணப் பிடியி-ருந்து வாக்குத்தத்தத்தின்படி மீட்டுக்கொள்கிறார். உயிர்த்தெழுத-ன் மூலமாக, மனிதன் மறுபடியும் ஒரு ஜீவியாகிறான், ஆத்துமாவாகிறான்.

ஒரு மனித ஆத்துமா

ஆதியாகமத்தை வாசிக்கிற பலர், சிருஷ்டிப்பைக் குறித்து சொல்லப்பட்ட வசனமாகிய, மனிதனை மண்ணினால் உருவாக்கி, அவன் மேல் தன் ஜீவ சுவாசத்தைக் கொடுத்தார் என்று தவறாக எண்ணுகின்றனர். ஆனால் அது அவ்வாறல்ல. “அப்போது மனிதன்

ஜீவாத்துமாவானான்” என்று எழுதியிருக்கிறது. சராசரியான மனிதர்கள் இந்தப் பகுதியைப் படிக்கும்போதெல்லாம் “ஆத்துமா” என்ற ஒரு பிரத்யேகமான பொருள் உட-ல் இருப்பதாகத் தவறாக எண்ணுகின்றனர். தான் என்ன என்று புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒரு பொருளே இந்த ஆத்துமா. இதைத் தப்பறையாய்ப் புகுத்தியவர்கள் புகட்டிய பாடமே இந்த ஆத்துமா என்ற எங்குமில்லாத ஒரு பொருள். இந்த ஆத்துமா என்னவென்பதை போதித்தவர்களும் சிந்தித்ததில்லை, போதிக்கப்பட்டவர்களும் சிந்தித்ததில்லை. தங்களுக்குப் போதித்த இறையியல் வல்லுனர்கள் நன்கு ஆராய்ச்சி செய்து தான் போதித்திருப்பார்கள்; ஆகவே அந்தக் கருத்துக்களை ஏன், எவ்வாறு என்று கேட்பது அவசியமற்றது என்று கருதுவதால், சொன்னதை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

“ஆத்துமா” என்ற சொல்-ன் அர்த்தத்தை சரிவர இவர்கள் புரிந்து கொள்வதில்லை. சிலர் இதை அலட்சியமாக கவனக் குறைவாக பலவாறு அர்த்தம் கொள்ள நினைக்கின்றனர். எனவே வேதாகமக் கருத்தின்படி, மனிதனே ஜீவாத்மா என்பதை இவர்கள் மனிதனுக்குள் ஒரு ஆத்துமா என்று கூறிவிட்டனர். இது உண்மையிலே மிகுந்த மாறுபாடான கருத்து. சத்தியத்தைத் தேட விரும்புகிற எவரும், அவர்களால் இயன்ற அளவுக்கு எதார்த்தமாக ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும். விசேஷமாக ஒரு புரியாத கருத்தையோ, புதிய கருத்தையோ ஆராயும்போது எதார்த்த மன நிலையோடு ஆராய்தல் அவசியம். எளிதில் புரிந்து கொள்ள முடியாததும், இரகசியமாக இருப்பவைகளையும் கருத்தாய் ஆராயும்போது எதார்த்த மனநிலை அவசியம். இல்லையென்றால் அதை ஆராய நம்மிடம் சக்தியில்லை என்ற எண்ணத்தை சந்திக்க நேரிடும். மர்மமானதும் புரிந்து கொள்ள முடியாததுமான இந்த ஆத்துமாவுக்கு பல குணங்களையும் வல்லமைகளை கொடுப்பது ஒரு இயற்கையான சபாவமாகும். எனவே ஆத்துமாவைப்பற்றிய ஒரு பொதுவான கருத்து என்னவென்றால்: அது விசித்தரமான ஞானமுடையது, விசித்திரமான வல்லமைகளைப் பெற்றிருக்கிறது; அழிக்க முடியாதது; தொட்டுணர முடியாதது புத்திக் கெட்டாதது என்பதாகும்.

பாப்டிஸ்ட் சபையின் பிஷ்ப் ஒருவர், ஆத்துமாவைப் பற்றிய பழைமை கருத்தை விளக்கமாகச் சொல்வதை கீழே காண்போம்: “ஆத்துமா என்பதற்கு, ஒரு சரீரமோ, உடற்கூறில் ஏதாவதொரு பாகமோ, அதற்கு உருவமைப்போ இல்லை; அதற்குள்ளும் ஒன்றுமில்லை, புறமும் ஒன்றுமில்லை. இலட்சோப இலட்சம் ஆத்துமாக்களை ஒரு கொட்டை ஓட்டிற்குள் அடைத்து வைக்க முடியும்.” முழுவதும் தப்பறையான இந்த ஆத்துமாக்கொள்கையை விளக்க, பல்வேறு பொருள்களை உவமானமாக, உவமையமாகச் சொல்- குழப்பத்தில் ஆழ்த்துகிற கொள்கையை வகுத்துவிட்டனர். இந்த கொள்கை, தெய்வீகத் தன்மையின் ஒரு பகுதியே ‘ஆத்துமா’ என்றும், இந்த ஆத்துமா மட்டுமே உண்மையான உயிருள்ள நிலை என்றும், தெய்வீகத் தன்மையும் அறிவுக் கூர்மையான ஜீவனும் உள்ளதென்றும், சரீரத்தோடு ஒட்டாமல் தனித்து நிற்கிறதும், ஒரு சில காலத்திற்கு மட்டும் சரீரத்தில் குடியிருந்து விட்டு, சரீரம் கெட்டு ஒன்றுக்கும் உதவாதபோது, இந்த ஆத்துமா அதை விட்டு வெளியேறி விடுகிறது என்றும் கூறுகிறது. இதுவரையில் எவரும் எந்த ஒரு ஆத்துமாவும் ஒரு சரீரத்திற்குள் குடியேறுவதையோ, அங்கிருப்பதையோ அங்கிருந்து வெளியேறுவதையோ கண்டதில்லை. ஒரு மனிதனுக்குள் இருக்கிற ஆத்துமாவை நவீன விஞ்ஞான உபகரணங்களாகிய மைக்ரோஸ் கோப், புகைப்படம், X கதிர்கள், ஸ்கேன் ஆகிய எந்தக் கருவியிலும் இதுவரை எவராலும் காண முடியவில்லை. எனவே அதற்கு ஒரு சரீர அமைப்போ, உருவமோ, தனி பாகங்களோ கிடையாது. மைக்ரோஸ்கோப்பின் மூலம் கூட காணமுடியாத நுண்ணிய பொருளாக இருப்பதால், 50 மில்-யன் ஆத்துமாக்களை ஒரு மிகச் சிறிய கொட்டையின் ஓட்டிற்குள் அடக்கி வைக்க முடியும் என்கின்றனர். உண்மையாகவே பிஷ்ப் கொடுத்த மிக அருமையான விளக்கம் ஒன்றுமில்லாமையைப் பற்றிய விளக்கமாகும். அப்படியானால் 100 மில்-யன் ஆத்துமாக்களைக் கூட (100 மில்-யன் ஒன்றுமில்லாமை) ஒரு கொட்டை ஓட்டிற்குள் அடக்கி வைத்தாலும் கூட இன்னும் நிறைய இடமிருக்கும்.

இவ்வளவு பெரிதாக விளம்பரப்படுத்துகிற இந்த ஆத்துமா கொள்கைக்கு அடிப்படைதான் என்ன? இவ்வகையான ஆராய்ச்சியே

தேவை இல்லை என்பதே இதற்கு பதில். தேவனுடைய கொள்கையையும், திட்டத்தினையும் மறுத-க்கின்ற மனிதன், தானாகவே கற்பனையில் கண்டுபிடித்த எதிர்காலவாழ்க்கைக் குரியதே இந்த ஆத்துமாக் கொள்கையாகும். மனித சித்தாந்தத்தின்படி, ஏதோ ஒன்று மரணத்தைக் காணாமல் இருக்க வேண்டும். அப்படி எதுவுமில்லையென்றால் அவனுக்கு எதிர்காலமோ, எதிர்காலத்தில் ஜீவனோ இல்லை. ஆனால் தெய்வீகக் கொள்கையின்படி, ஆதியில் சிருஷ்டித்த அதே தேவனுக்கு மரித்த மனிதனை மீண்டும் உயிர்த்தெழுச் செய்யும் வல்லமை உண்டு என்கிறது. இதுவே பரிசுத்த தேவனுடைய வார்த்தைக்கும் உலகத்திலுள்ள அனைத்து நாகரீகமடைந்த, நாகரீகம் இல்லாத மனிதர்களுடைய கொள்கைக்கும் இடையே உள்ள முரண்பாடாகும். எல்லா மனிதர்களுடைய கொள்கையின்படி, மனிதன் சாவதில்லை. எனவே உயிர்த்தெழுதலும் தங்களுக்கு ஜீவன் அளிக்கிறவரும் தேவையில்லை என்றும் கற்பிக்கின்றது. வேதாகமத்தின்படி மனிதன், தான்செய்த பாவத்திற்காக மரித்தாக வேண்டும். ஜீவனளிக்கின்றவர் இல்லாமல், உயிர்த்தெழுதல் இல்லாமல் இருந்தால், எதிர்காலம் எதுவுமில்லாமல் மரணமே மனிதனின் முடிவாயிருக்கும்.

இந்த மனிதக் கொள்கையைத்தான் உலகி-ருக்கிற பெரும்பாலான ஜனங்களும், மதநூல்களும் கற்பிக்கின்றன. பெயர்க் கிறிஸ்தவர்கள் எழுதியிருக்கின்ற நூல்களிலும் இப்படிப்பட்ட சாகாமை வாய்ந்த ஆத்துமா என்று எழுதியிருக்கின்றனர் என்று வருத்தத்துடன் நாம் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம். அவர்களின் கொள்கைப்படி, மனிதனுக்குள் ஒரு ஆத்துமா உள்ளது. அது சரீரத் தோடு தொடர்பில்லாமல் தனித்து ஜீவிக்கிறது. அது சாகாமை வாய்ந்ததும், அழிக்க முடியாததுமாக உள்ளது. எனவே அது நித்திய நித்தியத்திற்கும் மகிழ்ச்சி அல்லது துக்க நிலைமைக்குச் செல்லுவதே அதன் விதி. இதற்கடுத்த வினாவிற்குச் செல்வோம்:

ஆத்துமா என்றால் என்ன?

வேதாகமத்தின்படி மேற்கண்ட வினாவுக்கு விடைகாண முயல்வோம். மனிதன் என்பவன் ஒரு சரீரம், ஒரு ஆவி

உள்ளவனாயிருப்பதோடு ஒரு ஆத்துமாவாகவும் இருக்கிறான். இவ்விஷயத்தில் அறிவியலும் வேதாகமமும் உடன்படுகிறது. மண்டை ஓட்டி-ருந்து அது மனிதனுடையதா அல்லது விலங்குகளின் எலும்பா என்பதை அறிவதுடன், அந்த மண்டை ஓட்டுக்குரியவருடைய குணநலன்கள், சுபாவம், தன்மை ஆகியவற்றை அறிந்து கொள்ள முடியும். உடற்கூறு சாஸ்திரப்படி தங்களுக்கு பண்புகளை தீர்மானிக்க திறமையிருப்பது குறித்து எல்லாருக்கும் தெரிவதில்லை. இதனை வைத்து, கூர்மையான அறிவுள்ளவன் யார்? முட்டாள் யார்? இரக்க சுபாவமுள்ளவன் யார்? மூர்க்க குணமுள்ளவன் யார்? என்று கண்டு கொள்ளலாம். இந்த உடற்கூறு அங்க அமைப்பைப் படிக்காதவர்களுக்கு, மனிதர்களுடைய இயற்கையை விட்டுப் பிரிக்க முடியாத குணம், தன்மை, சுபாவம் இவைகளை தோற்றத்தோடு ஒப்பிட்டு சரியாகப் புரிந்து கொள்ள இயலாதவர்கள். இவர்கள் வாழ்வின் பாடங்களையே கற்றுக் கொள்ள முடியாது. அவர்கள் தங்கள் அறிவை சரிவரப் பயன்படுத்துவதில்லை. எனவே இவர்கள் எதையும் நமது பாடத்தையும் புரிந்து கொள்ள முடியாதவர்களாக, நிதானிக்க முடியாதவர்களாக இருப்பார்கள்.

வேதாகமத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற 'ஆத்துமா' என்ற சொல்லுக்கு, "ஒரு உணர்ச்சியைக் காண்பிக்கக்கூடிய ஒரு ஜீவி" எனலாம். அதாவது, ஐம்புலன்களால் உணரக்கூடிய அறியக்கூடிய உணர்ச்சிகளை உடைய ஜீவியாகும். இக்கருத்தை மனதில் கொண்டு எந்த வித பேதமும் இல்லாமல் விருப்பு வெறுப்பில்லாமல், நேரடியாக ஆதியாகமத்தில் சொல்லப்பட்ட வசனத்தை ஆராய்வோம். இந்த அடிப்படையிலே, 1. சரீரம் அல்லது அங்க ஜீவி உருவானது, 2. ஜீவ ஆவி எனப்படுகிற ஜீவ சுவாசம் அனுப்பப்பட்டது. அதனால், 3. ஜீவ ஆத்துமா அல்லது ஒரு உணர்வுள்ள மனிதனானான். இது புரிந்துகொள்ள மிகமிக எளிமையானது. சரீரம் ஆத்துமாவல்ல. ஆவி அல்லது ஜீவ சுவாசம் தான் ஆத்துமா என்பதும் சரியல்ல என்று இதனால் தெரிய வருகிறது. ஆனால் இவ்விரண்டும் (ஆவியும், சரீரமும்) கர்த்தரால் இரண்டறக் கலந்து இணைக்கப்பட்ட பிற்பாடு, அதுவே உணர்வுப்பூர்வமாக உயிருள்ள, ஜீவ ஆத்துமாவாகிய எதையும் உணரக்கூடிய வல்லமையைப் பெற்ற மனிதனாகிறான்.

இதில் மர்மமோ, இரகசியமோ, மறைவான ஞானமோ ஒன்றுமில்லை. மிருகங்களைக் காட்டிலும் விசேஷமான எந்த ஒரு தெய்வீக ஜீவஒளியும் மனிதனுக்கென்று கொடுக்கப்பட்டதாக வேதத்தில் இல்லை. விலங்குகளை சிருஷ்டிக்கும்போது, அதிகப்படியாக எந்தத் தகவலும் வேதத்தில் இல்லாததால், படைப்பைப் பொறுத்தவரையில் மனிதன் மேம்பட்டவன் என்று சொல்ல முடியாது. நாயின் உடல் உறுப்பைப் பெறாமல், அது நாய் என்று அழைக்கப்பட முடியாது. அந்த நாயின் சரீரத்தில், சரீரத்தோடு கூடிய ஜீவன் அல்லது உயிர் இருந்தால் தான் அது உயிருள்ள நாய் எனப்படும். உயிர்பெறாத நாயின் உடல் மட்டும் நாயாகிவிடாது. இதற்கு முதலாவது அடிப்படைத் தேவை என்னவென்றால் ஜீவ சுவாசமாகிய உயிர் மூச்சு அல்லது ஜீவ ஒளி. அந்த ஜீவ ஒளி வந்தவுடன் நாய் என்றழைக்கப்படுகிறது. இதே ரீதியில்தான் ஒவ்வொரு விலங்குக்கும் சம்பவிக்கிறது.

இதற்கு இசைவாக இருக்கிற இன்னொரு உண்மையை சொன்னால் அநேகர் ஆச்சரியமடைவார்கள். வேதாகமத்தின்படி, ஒவ்வொரு நாயும் ஒரு ஆத்துமா; ஒவ்வொரு குதிரையும் ஒரு ஆத்துமா; ஒவ்வொரு வாத்தும் ஒரு ஆத்துமா; ஒவ்வொரு பறவையும் மீனும் ஆத்துமா ஆகும்; இதை வேறுவழியில் சொல்ல வேண்டுமானால், எல்லா வகை உணர்ச்சியையும் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய உணர்ச்சிப் பூர்வமான ஜீவிகள் தான் ஆத்துமா அவைகளில் சிலவற்றிற்கு உணர்ச்சிகள் கூடுதலாகவும், சிலவற்றிற்கு குறைவாகவும் இருக்கக்கூடும். வேதாகமத்தைப் பொறுத்த வரையில் மீன், ஊர்வன, பறவைகள், மிருகங்கள், மனிதன் எல்லாருக்கும் இந்த உணரும் தன்மையே உயிருள்ளது என்றும், ஆத்துமா என்றும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. சாதாரணமாக சொல்லக்கூடிய தவற்றை அதாவது எல்லாருக்கும் ஆத்துமா உண்டு என்று நாம் இங்கு சொல்லவில்லை என்பதைக் கவனிக்கவும். எல்லாவற்றிற்கும் ஜீவன் இருப்பதால் இவை அனைத்தும் ஜீவாத்துமாக்கள் என்கிறோம். நாம் இதை நிரூபிப்போம்.

ஆதியாகமத்தில் 1, 2, 9-ம் அதிகாரங்களில் ஜீவாத்துமா என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்ட ஒரே எபிரேயச் சொல் 9 இடங்களில், பறவை விலங்குகளுக்கு சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஆனால் (தனி ஆத்துமா ஒன்று

உண்டு என்ற புராதன, புராணக் கட்டுக்கதையை, மூடநம்பிக்கையை நம்பிக் கொண்டிருப்பவர்கள், அந்த நம்பிக்கையைக் காப்பாற்ற) மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் வேண்டுமென்றே ஜீவாத்மா என்பதை வெறும் ஜீவ ஜந்து, மாம்ச ஜீவன் என்று மொழிபெயர்த்து, விலங்குகளும் ஆத்துமா என்பதை மறைத்து விட்டனர். வேதாகமத்தில் இந்த இடத்திலும் மற்றும் பல்வேறு இடங்களிலும் இந்த மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் மனிதனுக்கு மட்டும் ஆத்துமாவை சேர்த்தெழுதி, விலங்குகளுக்கு ஆத்துமாவை ஜாக்கிரதையுடன் விட்டுவிட்டனர். ஆனால் ஒரே ஒரு இடத்தில் மட்டும் 'விலங்குக்கும்' "ஆத்துமா" என்று எழுதிவிட்டனர். எண்.31:28ம் வசனத்தில், "ஆத்துமா" என்ற சொல்லுக்கு மாற்றாக வேறு எவ்வகையாக அமைத்தாலும் அது சரியான வாக்கியமாக அமையாது என்ற காரணத்தால், உள்ளபடியே எழுதி வைத்தனர்.

"யுத்தத்திற்குப்போன படைவீரர்களிடத்தில் கர்த்தருக்காக மனிதரிலும் பாடுகளிலும் கழுதைகளிலும் ஆடுகளிலும் ஐந்நூற்றிற்கு ஒரு பிராணிவீதமாக ..." (ஒரு பிராணி என்பதற்கு ஆங்கில வேதாகமத்தில் (ஆத்துமா) Soul என்றுள்ளது. இவ்விடத்தில் மனிதனைக் குறிப்பிடுவதோடு மட்டுமல்லாமல், விலங்கையும் குறிக்கிறதற்காக ஆத்துமா என்றே மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஒரு இடத்தில் உள்ளது போல அவர்கள் எதார்த்தமாக மொழி பெயர்த்திருந்தார்களேயானால் இன்னும் அநேக இடங்களில் மனிதனுக்கும் விலங்குகளுக்கும் பொதுவாக 'ஆத்துமா' என்றே மொழிபெயர்த்திருப்பர்.

ஆதியாகமத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற 9 வசனங்களில் விலங்குகளுக்கும் 'ஆத்துமா' (நெபேஷ்) என்ற உபயோகக் குறிப்பை ஆராய்ச்சிக்காக கீழே தருகின்றோம்.

"தேவன் நீந்தும் ஜீவ (ஆத்துமா) ஜந்துக்களையும், பூமியின்மேல் வானம் என்கிற ஆகாய விரிவிலே பறக்கும் பறவைகளையும், ஜலமானது திரளாய் ஜநிப்பிக்கக்கடவது என்றார்." (ஆதி. 1:20) இந்த கோடிட்ட வார்த்தை நெபேஷ் என்கிற எபிரேயச் சொல்-ன் தமிழாக்கமாகும். இதற்கு ஆத்துமா என்று பக்கக் குறிப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது சிருஷ்டிப்பின் ஐந்தாவது

நாளில் மனிதன் படைப்புக்கு வெகு காலம் முன்பே படைக்கப் பட்டதாகும்.

“தேவன், மகா மச்சங்களையும், ஜலத்தில் தங்கள் தங்கள் ஜாதியின்படியே திரளாய் ஜநிப்பிக்கப்பட்ட சகலவித நீர்வாழும் ஜந்துக்களையும் சிருஷ்டித்தார்.” (ஆதி 1:21) கோடிட்ட சொல் நெபேஷ் என்ற எபிரேய சொல்-ன் மொழி பெயர்ப்பாகும். இதற்கு ஆத்துமா என்று பொருள். இவையும், சிருஷ்டிப்பின் 5-ம் நாளில் மனிதப் படைப்புக்கு முன் படைக்கப் பட்டவை. இவைகள் மீன் ஆத்துமாக்களாகும்.

“தேவன்: பூமியானது ஜாதி, ஜாதியான ஜீவ ஜந்துக்களாகிய (நெபேஷ்) நாட்டு மிருகங்களையும், ஊரும் பிராணிகளையும், காட்டு மிருகங்களையும், ஜாதி ஜாதியாகப் பிறப்பிக்கக் கடவது என்றார்.” (ஆதி. 1:24) இவைகள் தரையி-ருக்கக்கூடிய ஆத்துமாக்கள். இவை மீன் இனத்தை விட கொஞ்சம் உயர்ந்த நிலையிலுள்ளவை. இவைகளும் மனித ஆத்துமா படைக்கப்படுவதற்கு முன்பாகவே படைக்கப்பட்டவை.

“பூமியிலுள்ள சகல மிருக ஜீவன்களுக்கும், ஆகாயத்திலுள்ள சகல பறவைகளுக்கும், பூமியின் மேல் ஊரும் பிராணிகள் எல்லாவற்றிற்கும் பசுமையான சகல பூண்டுகளையும் ஆகாரமாக கொடுத்தேன் என்றார்.” (ஆதி.1:30) இங்கே சொல்லப்பட்ட மூன்று வகையான பிராணிகளும் ‘நெபேஷ்’ என்ற எபிரேய சொல்-ன்படி ஜீவனுள்ள ஆத்துமாக்களே. மனிதனை ஆத்துமா என்று குறிக்க என்ன சொல் உபயோகப்படுத்தப் பட்டதோ, அதே எபிரேய சொல்லே இதற்கும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“தேவனாகிய கர்த்தர் வெளியின் சகல வித மிருகங்களையும், ஆகாயத்தின் சகலவிதப் பறவைகளையும்... ஆதாம் அவைகளுக்கு என்ன பெயரிடுவான் என்று பார்க்கும்படி அவைகளை அவனிடத்தில் கொண்டு வந்தார்; அந்தந்த ஜீவஜந்துக்கு ஆதாம் எந்தெந்தப் பேரிட்டானோ அதுவே அதற்குப் பேராயிற்று.” (ஆதி. 2:19) இதற்கு விளக்கமே தேவையில்லை. மனிதனுக்கு மட்டும் ‘ஆத்துமா’ என்பது இருக்கக்கூடிய ஒரு பாகமல்ல என்பது ஐயத்துக்கிடமின்றி நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்டது. உணர்வுள்ள,

ஜீவனுள்ள எல்லாப் படைப்புகளுக்கும் இது பொருந்துகிறது என்பதை அறிக. கீழ்நிலையிலுள்ள விலங்குகள்-ருந்து மேல்நிலையிலுள்ள மனிதர் எல்லாருக்கும் இந்த உணர்வுகள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதால் இந்த ஆத்துமா என்பது பொதுவானதே.

“நடமாடுகிற ஜீவஜந்துக்கள் யாவும், உங்களுக்கு ஆகாரமாய் இருப்பதாக;... மாம்சத்தை அதன் உயிராகிய ரத்தத்தோடே புசிக்க வேண்டாம்.” (ஆதி 9:3,4) எபிரேய மொழியில் நெபேஷ் (ஜீவாத்துமா) என்று இருப்பது இங்கு ஜீவ ஜந்து என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்தில் மனிதன் புசிக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்ட பிராணிகளும் ஆத்துமா தான் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆனாலும் அந்த விலங்கின் உயிர் அதன் இரத்தத்தில் இருப்பதால், இரத்தத்தோடு புசிக்கக்கூடாது என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதன்படி பார்த்தால் இரத்தம் - உயிர் - ஆத்துமா. அதனால் மனிதன் இரத்ததாகம், இரத்த வெறியுள்ளவனாக மாறிவிடக் கூடாது என்பதே இதன் கருத்து.

“நான் உங்களோடும், உங்களுக்குப் பின்வரும் உங்கள் சந்ததியோடும், உங்களோடே பேழையி-ருந்து புறப்பட்ட சகல ஜீவஜந்துக்கள் முதல் இனி பூமியில் உண்டாகப் போகிற சகல ஜீவஜந்துக்கள் பரியந்தம் பறவைகளோடும், நாட்டு மிருகங்களோடும் உங்களிடத்தில் இருக்கிற சகலகாட்டு மிருகங்களோடும் என் உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்துகிறேன்.” (ஆதி. 9:9-10) ஜீவனுள்ள எந்தப் பிராணியாகட்டும், மனிதனாகட்டும் பல வகைகளிலும் தாழ்வானவைகளாக இருப்பினும், அவைகளும் ஆத்துமாக்களே.

“தேவன்: எனக்கும் உங்களுக்கும், உங்களிடத்தி-ருக்கும் சகல ஜீவஜந்துக்களுக்கும் நித்திய தலைமுறைகளுக்கென்று நான் செய்கிற உடன்படிக்கையின் அடையாளமாக.” (ஆதி 9:12) இதைக் காட்டிலும், வெளியரங்கமாக எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

“எனக்கும் உங்களுக்கும் மாம்சமான சகல ஜீவ ஜந்துக்களுக்கும் (நெபேஷ்) உண்டான என் உடன்படிக்கையை நினைவு கூறுவேன்.” (ஆதி.9:15)

ஆதியாகமம் 9:16ம் வசனத்திலும் இதே கருத்து இதே

வண்ணமாக சொல்லப்படுகிறது. நாம் கே-யாகவோ பரியாசமாகவோ, மிருகங்களும் ஆத்துமா தான் என்று சொல்ல வரவில்லை. தவறான மொழிபெயர்ப்பு என்ற திரை விலக்கப்படும்போது தேவன் தமது வார்த்தையி-ருந்து நமக்கு வெளிப்படுத்த விரும்பினதை நாம் புரிந்து கொள்கிறோம்.

வேதாகமத்தில் இன்னும் அநேக வசனங்களை ஆதாரமாக எடுத்துக் காட்டமுடியும். ஆனால் போதுமான அளவு ஆதாரங்களை ஏற்கனவே காண்பித்திருக்கிறோம். வேதாகமத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற ஆத்துமா என்ற சொல், உயர்நிலையிலுள்ள மனிதனுக்கும் தாழ்நிலையிலுள்ள விலங்குக்கும் பொருந்தும். மனிதனின் எதிர்கால வாழ்வின் நம்பிக்கையையும், மிருகங்களிலும் அவனது மேன்மையையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட கொள்கைக்கு காரணமான மனிதனுக்கு மட்டுமே ஆத்துமா உண்டு, விலங்குகளுக்கு ஆத்துமா இல்லை என்பதெல்லாம் பொய்யே என்பதை உணரலாம். அதோடு இந்த மூட நம்பிக்கைகளெல்லாம் ஒழிய புரட்சிகரமான சீர்திருத்த சிந்தனை தேவை என்பதை அறியலாம்.

சிறிய புழுவானாலும் பெரிய யானையானாலும், சிறிய மீன் முதல் பெரிய திமிங்கலம் வரை எல்லாவற்றிற்குமே ஜீவன் உண்டு. ஜீவன் உள்ள யாவும் ஆத்துமாக்களே. இவ்வாறு நாம் போதிப்பதால் இவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் ஒரு எதிர்கால ஜீவியம் உண்டு; அவைகள் இருக்கிற நிலையி-ருந்தே ஆவிக்குரிய நிலைக்கு மாற்றப்பட வேண்டும்; அல்லது உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகு எதிர்காலத்திலும் நித்திய ஜீவன் பெறுவார்கள் என்று யாரும் தவறாக நினைத்துவிட வேண்டாம். இப்படிப்பட்ட கருத்து கேவலமானதும், அர்த்தமற்றதும், பைத்தியக்காரத்தனமானதும், துளியும் காரணமில்லாததும், ஆதாரமற்றதுமாகும். மிருக மண்டலங்களில், ஒவ்வொரு நாழிகையும், ஒவ்வொரு நிமிடமும் கோடானுகோடி ஜீவாத்துமாக்கள் பிறக்கின்றன, இறக்கின்றன.

மனிதனே, தாழ்வான நிலையில் உள்ள ஆத்துமாக்களான மிருகங்களைக் காட்டிலும் மேன்மையான அரசானகவும், கர்த்தனாகவும் இருக்கிறான் என்பதே நமது வாதம். ஆனாலும் இந்தப்

பூமிக்குரிய படைப்புக்களிலே ஒரே ஒருவன் மட்டும் (ஆதாம்) மிக உன்னத தேவ சாயலையும், தேவ ரூபத்தையும் உடையவனாக தன்னை சிருஷ்டித்தவரைப் போலவே இருந்தான்.

மனிதனும் அவனுக்குக் கீழாயிருக்கிற விலங்குகளும் 'ஆத்துமா' என்று பொதுவாக குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும், மனிதனுக்கு விலங்குகளை விட அங்க அமைப்பில், சிந்தனையில் பெரிதான வேறுபாடு உண்டு. மனிதன் நேராய் நிமிர்ந்து நடப்பதினால் மாத்திரம் விலங்குகளைவிட உயர்ந்தவன் என்று சொல்வற்கில்லை. கடவுளைப் போல, தேவமுகத்தைப் போல ஒளியுள்ள முகமும், சிந்திக்கின்ற மேன்மையான கூர்மையான அறிவும் தான், மனிதனை, விலங்கினின்று வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கின்றது. உடற்கூறைப் பொறுத்தமட்டில் அல்ல: மனம், ஓழுக்க ரீதியிலே விலங்குகளை விட மனிதன் மேன்மையானவன். அதோடு கூட மனிதன் தன்னை உண்டாக்கினவரின் தெய்வீக சாய-ல் படைக்கப்பட்டான். விலங்குகளிலும் பல தரப்பட்ட விலங்குகள் உண்டு. அவைகளில் சில வெகு மதிநுட்பத்தோடு செயலாற்றுவதையும் நாம் காண்கிறோம். இருந்தபோதிலும் அவைகளின் மதிநுட்பத்திற்கு ஒரு எல்லையுண்டு. அவைகளுக்கப்பால் செல்ல அவற்றால் முடியாது. ஆனால் மனிதனின் மதிநுட்பமும், பகுத்தறியும் ஆற்றலும் எல்லையில்லாததும், அளவிட முடியாததுமாகும். ஏனெனில் அவன் தேவசாய-ல், தன்னை உண்டாக்கினவரின் சாய-ல் படைக்கப்பட்டிருக்கிறான். மனிதன் எத்தனையோ யுகங்களாக பாவம் சாபம் இவைகளுக்குட்பட்டு, எத்தனையோ தலைமுறைகளாக தேய்மானமடைந்திருந்தாலும், இன்னும் தேவசாயலை மனித முகத்தில், விசேஷமாக, தேவனோடு மனிதனை ஒப்புரவாக்குகிற கிறிஸ்துவின் ஊழியத்தை ஏற்றுக் கொண்டு மறுபடியும் பிறந்தவர்களாகி, தேவனுக்குப் பிரியமான குமாரனின் சாயலுக்கொப்பாக தங்களை மாற்றிக் கொண்டு 'தேவ புத்திரர்' ஆகிறவர்களின் முகத்தில் காணமுடிகிறது.

வாழ்க்கைக்கு அத்தியாவசியத் தேவையான சில பொருட்களின் பெயர் சொன்னலே, குதிரை, நாய், பறவைகள் போன்றவை விளங்கிக் கொள்ளும் அளவுக்கு போதிக்க முடியும். சில

நேரங்களில் அவை தங்களுடைய அறிவாற்றலை நிரூபிக்கக்கூடிய சில செயல்பாடுகளை விளக்கமாகக் காண்பிக்க முடியும். சில மிருகங்கள் இருபது எண்ணிக்கை வரை எண்ணக் கூடியதாகவும் இருக்கின்றன. இந்த அறிவாற்றல் இருப்பதினாலே, இந்த நாய், குதிரை போன்றவைகளுக்கு, எண் கணிதம், ஜியோமிதி, வான சாஸ்திரம் ஆகியவற்றை யார் கற்றுக் கொடுக்க முடியும்? சில விலங்குகளுக்கு அதைக் கடிக்காதே, இதை தின்னாதே, உதைக்காதே, கொல்லாதே என்று சில ஒழுக்க போதனைகளை கற்றுக் கொடுக்க முடியும். ஆனால் இந்த விலங்குகளுக்கு பத்துக் கட்டளையை யாரால் கற்பிக்க முடியும்? சில விலங்குகளுக்கு தங்கள் எஜமானரையும் அவரின் நண்பர்களையும் அறிமுகப்படுத்தி, அவர்களோடு சிநேகமாக இருக்க கற்றுக் கொடுக்க முடியும். ஆனால் தேவனை நேசிக்க, சேவிக்க யாரால் கற்றுக் கொடுக்க இயலும்? வஞ்சகம் செய்யும் எதிரிகளை சகிக்கக் கூடிய சகிப்புத் தன்மையை யாரால் கற்றுக் கொடுக்க முடியும்?

இப்பொழுது நாம் பார்த்த வேற்றுமைகளுக்கெல்லாம் காரணம், அவைகளுக்கும் மனிதருக்கும் கொடுக்கப்பட்ட ஆத்துமாவிலும், சுவாசத்திலும் உயர்வு தாழ்வு இருக்கிறது என்பதல்ல. இதையே பிரசங்கி 3:19 சொல்கிறது. “ஜீவன்களுக்கெல்லாம் சுவாசம் ஒன்றே.” இதனால் மனிதன் மட்டும் தான் ஆத்துமா, மிருகங்கள் இல்லை என்பதாகாது. ஏற்கனவே நாம் கண்டபடி, ஜீவனுள்ள யாவும் ஆத்தமாதான். ஏற்கனவே நாம் பார்த்த வண்ணம், எல்லா மனிதரும் சாட்சியாகக் காண்கிறபடி, ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் வித்தியாசமான அங்க அமைப்பு, உடற்கூறு, வித்தியாசமான ஒழுக்கம், குணம் உண்டாகின்றன. இதன் காரணமாகவே சிலர் ஒழுக்க சீலர்களாகவும், சிலர் ஒழுக்கக் கேடுள்ளவர்களாகவும் காண்கிறோம். சிலருக்கு பருத்த உடலும், பெருத்த எடையும் இருப்பதனாலேயே மேன்மையும் உயர்தரமுமான தன்மைக்கு சான்றாகாது என்பதை கவனிக்கவும். அப்படிப் பார்த்தால் உருவில் பெரிய யானை, திமிங்கலங்கள் தான் பூமியின் கர்த்தர்களாக இருப்பார்கள். மூளையின் செயல்பாடாகிய அறிவுக் கூர்மையால் மட்டுமே மேன்மை ஏற்படும்.

பூமியில் படைக்கப்பட்ட எல்லாவற்றிலும் மனிதனே

மேன்மையான படைப்பாய் இருக்கிறான். “பூமியி - ருந்து உண்டான மண்ணானவன்.” ஆகவே ஒரு மனிதனுக்கு ஏற்படுகிற மேன்மையானது, அவனுடைய அறிவாற்றல், செயல்திறன் இவற்றால் உண்டாகும். இவையே தேவன் மனிதனுக்களித்த கொடை.

“பாவம் செய்கிற ஆத்துமாவே சாகும்”

மேற்சொன்னவைகளுக்கு இசைவாக, ஆத்துமா சாகக் கூடிய தன்மை உள்ளது என்பதே உண்மை. வேதாகமத்திலும் ‘ஆத்துமா’ சாகும் தன்மையுடையது என்பது நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனாலும் மனித தத்துவங்களும், பெயர் சபையாரின் பாட்டு புத்தகங்களும், ஆத்துமா சாகாமை வாய்ந்தது என்ற தப்பறையான கொள்கையைப் பறைசாற்றுகிறது. இதற்கு ஆதாரமாக நமது கர்த்தர் நமக்கு ஈடுப-யாகும் போது, “அவர் தம்முடைய ஆத்துமாவை மரணத்தில் ஊற்றி”.... “அவருடைய ஆத்துமா தன்னை குற்ற நிவாரண ப-யாக ஒப்புக் கொடுக்கும்போது...” (ஏசாயா 53:10,12) என்று வாசிக்கிறோம். ஆதாமின் ஆத்துமாவே மரணத் தீர்ப்புக்கு உள்ளானது. அதி-ருந்து, அந்த மரணத்தி-ருந்து மீட்பு வாக்குத் தத்தம் பண்ணப்பட்டது. எனவே வேதவசனமும் இந்த மீட்பைப்பற்றி, “தேவன் என் ஆத்துமாவைப் பாதாளத்தின் வல்லமைக்குத் தப்பிவித்து மீட்பார்” (சங் 49:15) என்று கூறுகிறது. ஏற்கனவே நாம் பார்த்தபடி, ஒரே மீட்பராகிய கிறிஸ்துவின் மூலம் எல்லா ஆத்துமாக்களும் மீட்கப்பட்டன. எனவே நமது நண்பர்களாகிய எல்லா மனுக்குலமும், “இயேசுவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்கள்” என்று சொல்லப்படுகிறது. 1 தெச. 4:14

இங்கே அப்போஸ்தலர் “கிறிஸ்துவுக்குள்” என்று குறிப்பிடுவது பரிசுத்தவான்களை மட்டுமல்ல; ஏனெனில் இவர்கள் கிறிஸ்துவுக்குள்ளாக தேவ ஆவியினாலே பரிசுத்த ஆவியைக் கொண்டு ஜெநிப்பிக்கப்பட்டு புதிய சிருஷ்டிகளானவர்கள், கிறிஸ்துவுக்கு உடன் சுதந்திரர்களாகி, அவருடைய சரீரமாகிய திருச்சபையாரானவர்கள். ஆனால், “இயேசுவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்கள்” என்பது முழு மனித இனத்தையும் குறிக்கும். நமது கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்து தன்னையே ஈடுப-யாகத் தந்தது

தம்முடையவர்களுடைய பாவங்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், அனைத்துலக மக்களுடைய பாவங்களுக்கும் சேர்த்தே ஈடுப-யாகத் தன்னை ஈந்தார். இந்த தியாக ஈடுப-யினாலே, நமக்கு மட்டுமல்லாமல், அனைத்துலக மக்களுக்கும் ஜீவனளிக் கிறவராகிறார். உலக ஜனங்கள் அவரை விசுவாசித்து ஏற்றுக் கொண்டதற்கு சாட்சியாய் மீட்கப் பெறும் வாய்ப்பைப் பெறுவது, எதிர்காலத்தில் நடக்கும் நிகழ்ச்சியாகும். - 1 யோவா 2:2 ;1 தீமோ. 2:4-6

இந்த பகுதியி-ருந்து, அப்போஸ்தலர் மனதில் உள்ள கருத்து வெளியரங்கமாகிறது. அறிவில்லாத புறஜாதியாரைப் போல மரணத்தைக் கண்டு துக்கமடையாதிருங்கள் என்று புத்திமதி சொல்லுகிறார். உயிர்த்தெழுத-ன் நம்பிக்கையை இங்கே உறுதிபடக் கூறுகிறார். ஏனெனில் இயேசுகிறிஸ்து மனிதருடைய பாவங்களுக்காக மரித்தார். மனிதனை நீதிமானாக்க அவர் உயிர்த்தெழுந்தார். இப்படி “இயேசுவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்கள்” மரணத் தீர்ப்பி-ருந்து சட்டப்படி தெய்வீக வல்லமையினால் மீட்கப்படுகிறவர்களாகி விடுகின்றனர். பரிசுத்தவான்கள் மட்டுமே இத்தகைய ஆசீர்வாதத்திற்குட் படுவார்களென்றால் அப்பொழுது விசுவாசிகளாயிருந்தவர்கள், பிற்காலத்தில் விசுவாசிகளாகின்றவர்கள் ஆகியவர்களுக்கு இது ஆறுதல் தரக்கூடிய செய்தியாக இல்லையே. ஏனெனில் பெரும்பாலான உலக ஜனங்கள் அப்பொழுதும் இப்பொழுதுமுள்ள விசுவாசிகளுக்கு நண்பர்களாக இருந்தாலும் அவர்களை பரிசுத்தவான்கள் என்று சொல்ல முடியாது. மரணமாகிய உறக்கத்தி-ருந்து பரிசுத்தவான்கள் மாத்திரமே விழித்தெழுவர் என்றால் மற்றவர்களுக்கு அது ஆறுதலை அளிப்பதற்கு பதிலாக வருத்தமும், மனவேதனையும் தருவதாய் இருக்கும். ஆனால் அப்போஸ்தலர் இங்கே, உலகிலுள்ள அனைவரும் இயேசுவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்கள் என்கிறார். ஆனாலும் இந்தக் கருத்தை பரலோகப்பிதாவும், அவரோடு உடன்படிக்கை செய்தவர்களையும் தவிர மற்றெவரும் உணரார்கள். எப்படியெனில் சத்திய வேதாகமத்தின் வழியே தேவன் தம்முடையவர்களுக்கு தமது கிருபையுள்ள எதிர்கால திட்டத்தை போதித்திருக்கிறார். தெய்வீக நன்மை நிறைந்த கிருபையின் நீள, ஆழ,

அகல உயரங்கள் அவர்களுக்குப் போதிக்கப்பட்டமையால் மிகுந்த சந்தோஷப்பட்டு களிகூறுகின்றார்கள். இதனால் அவர்கள், “நம்பிக்கையற்ற மற்ற புறஜாதியாரைப் போல துக்கிக்கமாட்டார்கள்.” (1 தெசலோ 4:13)

இயல்பான மரணத்தில் எதுவுமே அறியாதிருப்பது போல நல்ல, ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் உருவகமான மரணத்தில் எதுவுமே தெரியாது. எந்த நினைவும் இராது. அந்த நிலை அவர்கள் இல்லாம-ருக்கிற நிலைமையைக் குறிக்கும். அப்படி இல்லாம-ருக்கிற நிலைமையிலும், தேவ வல்லமையினால், தேவ நோக்கத்திற்காக அவர்கள் பாதுகாக்கப் படுகின்றனர். எப்படி எந்த நிலையில் அவர்கள் சுயநினைவை மரணத்தில் இழந்தார்களோ அதே நிலையில் சுயநினைவு கொடுக்கப்பட்டு, மறுபடியும் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டு, இழந்த யாவற்றையும் திரும்பப் பெறுகிறார்கள். எத்தனை ஆண்டுகள் கழித்து அவர்கள் எழுப்பப்பட்டாலும் அவர்களுக்கு அத்தனை ஆண்டுகள், யுகங்கள் கழிந்ததாகவே தெரியாது. அவர்கள் எந்த நேரத்தில் மரணடைந்தார்களோ அடுத்த கணத்தில் உயிர்த்தெழுப்பப்பட்டதாக இருக்கும்.

சிலருக்கு காயம் ஏற்பட்டு அதனிமித்தம் மூளையில் அழுத்தம் ஏற்பட்டு தற்கா-கமாக சுய நினைவை இழந்து சாகாமல் இருக்கிறவர்கள் நிலைமையை கவனிக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் மூளையில் உள்ள அழுத்தத்தை ஒரு அறுவை சிகிச்சை மூலம் நீங்கும் போது, நினைவு திரும்பி, பேச்சு விட்டுவிட்டு, ஞாபக சக்தியும் விட்டுவிட்டு வரலாம். இப்படி அநேக காரியங்களை அறிந்திருக்கிறோம். ஆனால் தெய்வீக வல்லமை மூளையை பழைய நிலைமைக்கு கொண்டு வந்து உயிர்ப்பிக்கும். இவ்விதமாக உயிர்த்தெழுப்பப்படும் போது, அனைத்துலக மக்களும், எந்த நிலையில் எவ்விதம் மரித்தார்களோ, அதே நிலைமையின் தன்மை மாறாமல் உயிர்ப்பிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த நிலைமை-உலக மனுக்குலத்தாருக்கேயல்லாமல், இது உலகி-ருந்து பிரித்தெடுத்து, தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட அவருடைய பரிசுத்த திருச்சபையாருக்கல்ல. கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய திருச்சபையார், விசேஷமான முதலாம் உயிர்த்தெழுத-ல் பங்குபெற்று,

பலவிதமான அனுபவங்களிலும் பங்கு பெறுவார்கள்.

ஆதாமுக்குள் மரிக்கிற மரணம் தெய்வீக திட்டத்தினாலும் ஈடுப-யினாலும், அழிவி-ருந்து மாற்றப்பட்டு, நித்திரை என்கிற ஒன்றுமில்லாத நிலைமையை அடைகிறது. வேதம் தெளிவாக கூறுகிறதாவது : கிறிஸ்துவின் ஆயிர வருட அரசாட்சியிலே, உறக்கமாகிய மரணத்தி-ருந்து விழித்தெழுந்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அந்த அரசாங்கத்தின் ஒழுக்கத்திற்கும், இயேசு கிறிஸ்துவின் போதனைகளுக்கும் கீழ்ப்படிகிறவர்களே, நிலைத்திருப்பார்கள். கீழ்ப்படியாதவர்களோ வேண்டுமென்றே பாவ வழியை தெரிந்து கொள்கிறார்கள். இந்த நிபந்தனைக்கு கீழ்ப்படியாத ஒவ்வொருவரும் தகப்பனாகிய ஆதாமுக்குக் கொடுத்த மரணத் தீர்ப்பின்படி அழிக்கப்பட்டுப் போவர். ஆனால் அது ஆதாமுக்குள்ளாக மரிக்கிற மரணத்திற்கொப்பாகாது. இது என்றென்றைக்கும் உயிர்த்தெழுப்ப முடியாத, முற்றிலும் அழிக்கப் படுகிற மரணமாதலால், இரண்டாம் மரணம் எனப்படுகிறது. இந்த இரண்டாம் மரணத்தைக் குறித்து வேதாகமத்தில் எங்கும் நித்திரைக்கு சமமாக சொல்லப்படவில்லை; இரண்டாம் மரணடைந்தவர்கள் உயிருடன் எழுப்பப்படுவார்கள் என்று வேதத்தில் எந்த இடத்திலும் சொல்லப்படவில்லை; அதற்கு மாறாக, “கர்த்தருடைய சந்திதானத்தி-ருந்து நீங்கலாகி, நித்திய அழிவாகிய தண்டனையை அடைவார்கள்.” (II தெச 1:10) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மீட்கப்பட்டு, உயிர்த்தெழுப்பட்ட இந்த வகுப்பார் ஆயிர வருட அரசாட்சியில் நியாயத் தீர்க்கப்படுவார்கள். இதைக் குறித்து வேதாகமம், “பாவம் செய்கிற ஆத்துமாவே சாகும்” என்று கூறுகிறது. (எசேக் 18:20) தற்காலத்திற்கு இந்த தீர்க்க தரிசனம் பொருந்தாது என்பதற்கான மூன்று காரணங்களை கீழே காணலாம்.

1. தற்காலத்தில் பரிசுத்தவான், பாவி எல்லாருமே மரணமடைந்து கொண்டிருப்பதால் இது பொருளற்றதாகத் தோன்றும்.

2. இது ஒரு இரண்டாம் நியாயத் தீர்ப்பாக சொல்லப்படுவதினால் இது தனிப்பட்ட ஒவ்வொருவருடைய செயல்பாட்டுக்குரிய தீர்ப்பாக அமைகிறது. அதனால் சுவிசேஷ

யுகமாகிய இக்காலத்திற்கு ஏற்றதல்ல. ஒரு மனிதனுடைய கீழ்ப்படியாமையின் காரணமாக உண்டான நியாயத் தீர்ப்பாகிய மரணத்தில் எல்லாரும் மரிக்க வேண்டியதாய் இருக்கிறது. இந்த சாபம் நேரடியாக ஆதாம் பெற்றிருந்தாலும், அவனால் உண்டான எல்லாச் சந்ததிகளுக்கும், அவன் வம்சாவழியில் வந்த அனைவருக்கும் கொடுக்கப்பட்ட தீர்ப்பாகிறது. - ரோமர் 5:12

3. ஆதாமினால் உண்டான பாவத்தி-ருந்து விடுதலையானதை இந்த வசனம் (உப தலைப்பு) எடுத்துக் காட்டுகிறது. அதோடு அந்தத் தீர்ப்பின் காரணமாக மற்ற உலக ஜனங்கள் அந்த தீர்ப்புக்குள்ளாக இருப்பதைக் காண்பிக்கிறது. எனவே விசேஷமான இந்த வசனத்தின் பொருள் ஆயிர வருட அரசாட்சியாகிய நியாயத் தீர்ப்பிலே நடைபெறுமென அறியலாம். யூத யுகத்தின் நியாயப்பிரமாண உடன்படிக்கையும் ஆயிர வருட யுகத்தின் உடன்படிக்கையும் பொருந்தியிருக்கிறது - ஒன்றைத் தவிர. அதாவது ஆயிர வருட யுகத்தில் மேன்மையான மத்தியஸ்தர் இருக்கிறார். அவர் நீதியின்படி நடக்க மனதாயிருக்கிற யாவருக்கும், அவர்களுடைய சிறிய குற்றங்களைப் பெரிதுபடுத்தாமல் அவைகளை மன்னித்து மறந்து நித்திய ஜீவனையளிக்க வல்லவராகவும், அதையே விரும்புகிற வராகவும் இருக்கிறார்.

அந்த வசனம் தொடர்ந்து வெளிப்படுத்துகிறதாவது: பிதாக்கள் திராட்சைக் காய்களைத் தின்றார்கள்; அதனால் பிள்ளைகளின் பற்கள் கூசிப் போயிற்று என்ற பழமொழியை இஸ்ரவேல்-ல் இனி சொல்வதில்லை என்றும், எவன் திராட்சைக் காய்களைத் தின்றானோ அவன் பல்லே கூசிப் போகும் என்பதால், “பாவம் செய்கிற ஆத்துமாவே சாகும்; குமாரன் தகப்பனுடைய அக்கிரமத்தைச் சும்பபுதுமில்லை, தகப்பன் குமாரனுடைய அக்கிரமத்தைச் சும்பபுதுமில்லை; நீதிமானுடைய நீதி அவன் மேல் தான் இருக்கும். துன்மார்க்கனுடைய துன்மார்க்கமும் அவன் மேல் தான் இருக்கும்.” (எசேக். 18:2,4,20) அதற்குரிய வேளை இன்னும் வரவில்லை என்பது லுபகாரமாகிறது. ஏனெனில் பிதாக்கள் பாவம் என்னும் திராட்சைக் காய்களைத் தின்றார்கள். அதனால் பிள்ளைகள் பல் இப்பொழுதும் கூசிக் கொண்டு தான் இருக்கிறது. நாம் இப்பொழுதும் அந்த பாரம்பரிய பிரமாணத்தின் கீழ் தான்

இருக்கிறோம். எல்லாரும் ஆதாமின் பாவத்தினால் தான் மரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களேயல்லாமல், தங்கள் ஒவ்வொருவருடைய தனிப்பட்ட பாவங்களுக்காக அல்ல. இப்பொழுதும் மனுக்குலத்தில் பாதித்தொகையாயுள்ள சிறு குழந்தைகள், நன்மை தீமை இன்னதென்று பகுத்தறியக் கூடிய வயது வருமுன்பே மரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது எவரும் மறுக்க முடியாத உண்மை. பிறந்த சில நாட்களில், சில மாதங்களில் எதுவுமே அறியாத மாசற்ற குழந்தைகள் மரிப்பது, அந்த குழந்தைகளின் பாவமல்ல. ஆதாமின் வழியில் வந்த ஒரே காரணம் தான் அவைகளின் மரணத்திற்கு காரணம். அந்த மரண சாபம் இப்பொழுதும் மனுக்குலத்தை தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. “நீ செத்துக் கொண்டே சாவாய்” என்ற சாபத்தை ஆதாமின் வழியாக தொடர்ந்து அனைத்து மனுக்குலமும் சுதந்தரித்துக் கொண்டது. அதன்படியே கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து கல்வாரியில் தன் ஜீவனைக் கொடுத்து அனைத்து மனுக்குலத்தையும் தேவனிடத்தில் ஒப்புரவாக்கினதினால், அனைவரும் உயிர்த்தெழுந்து அந்த மரண சாபத்தினின்றும் விடுதலையாக்கப்படுவார்கள்.

இதே நிபந்தனைகளை இறைவாக்கினரான எசேக்கியேல் சொன்ன வண்ணமாகவே, பிற்காலத்தில் நிறைவேற்ற வேண்டிய தீர்க்கதரிசனமாக, எரேமியா 31:29-34இல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“பிதாக்கள் திராட்சைக் காய்களைத் தின்றார்கள், பிள்ளைகளின் பற்கள் கூசிப்போயின என்று அந்நாட்களில் சொல்ல மாட்டார்கள். அவனவன் தன்தன் அக்கிரமத்தினிமித்தம் சாவான்; எந்த மனுஷன் திராட்சைக் காய்களைத் தின்பானோ அவனுடைய பற்களே கூசிப்போகும்.”

“அந்நாட்களில்” என்று இங்கு எரேமியா குறிப்பிடுவது, பிற்காலத்தில் வரப்போகிற இயேசு கிறிஸ்துவின் ஆட்சிக் காலத்தையே குறிக்கும்; பாவம் மரணம் ஆட்சி செய்யும் தற்காலத்தை ஒருபோதும் குறிக்காது. இதனைத் தொடர்ந்து இறைவாக்கினராகிய எரேமியா, ஆயிரவருட அரசாட்சியின் மற்ற சிறப்புக்களையும், புதிய உடன் படிக்கைகளையும் பற்றி விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றார். அது யூதாவுக்கும் இஸ்ரேயலுக்கும் நித்திய உடன்படிக்கையாய் இருக்கும். அப்போதுதான் நீண்டகாலமாக அவர்கள் எதிர்பார்த்திருந்த

ஆபிரகாமுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வாக்குத் தத்தங்களின்படியான ஆசீர்வாதங்களைப் பெறுவார்கள் என்பதை கவனிக்கவும். இதனை ரோமர் 11:26-31 உடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும்.

ஆதாமினால் உண்டான மரண சாபத்தினின்றும், தேவ கிருபையினால் மரணத்தி-ருந்து விடுதலையாக்கப்படுகிறார்கள். அப்படி விடுதலையாக்கப்பட்டவர்கள் தேவனைப்பற்றிய அறிவில் தேர்ந்த பிற்பாடும் தவறினால், அவர்கள் பெற்ற கிருபை வீணாகிவிடும். அவர்கள் திரும்பவும் மரண சாபத்திற்கு ஆளாவார்கள். இந்தக் கருத்தை நமது ஆண்டவர், “ஆத்துமாவைக் கொல்ல வல்லவர்களாயிராமல், சரீரத்தை மாத்திரம் கொல்லுகிறவர்களுக்கு நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம்; (எப்படிப் பார்க்கிலும் தற்கால வாழ்வு ஆதாமின் மூலம் சுதந்தரித்துக் கொண்ட மரணத்தால் முடிவடைந்தே தீரும். எனவே இந்த ஜீவியத்திற்காக அஞ்ச வேண்டாம். நீங்கள் மீட்கப்பட்டீர்கள் என்பதையும், உங்களுக்கு நிச்சயம் எதிர்கால வாழ்வு உண்டென்பதையும் நினைவில் கொள்ளுங்கள். கிறிஸ்துவின் மூலமாய்ப் தேவன் அளிக்கப்போகிற அந்த ஆத்தும மீட்பை நல்ல எதிர்காலத்தை எவரும் உங்களிடமிருந்து பறிக்கமுடியாது). ஆத்துமாவையும் சரீரத்தையும் நரகத்திலே (கெஹன்னா) அழிக்க வல்லவருக்கே பயப்படுங்கள்.” (மத். 10:28) என்று கூறுகிறார். இதன் மூலம் ஆத்துமாவை அழிக்கும் வல்லமை தேவன் ஒருவருக்கே உண்டு என்பது தெளிவாக்கப்படுகிறது. பழைய மூட நம்பிக்கையின் வேத சாஸ்திரிகள் ஆத்துமா அழியாது, அதை அழிக்க தேவனாலும் கூடாது, ஆனால் ஆத்துமாவின் சந்தோஷத்தை கெஹன்னாவில் அழிக்கமுடியும் என்கிற தப்பறையை பரப்பிவிட்டனர் என்பதை நாம் ஏற்கனவே ஆராய்ச்சியின் மூலம் அறிந்திருக்கிறோம். தேவனுடைய வார்த்தையை “வஞ்சனையாய்ப் புரட்டுகிறவர்கள்” தேவ தண்டனைக்குத் தப்பித்துக் கொள்ளவே முடியாது. இதே புத்தகத்தில் நரகத்தைப் பற்றிய விளக்கத்தை விளக்கியிருக்கிறோம். ஆனால் இந்த இடத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ‘கெஹன்னா’ நரகத்தையல்ல, முற்றிலும் அழிக்கப்படுதலாகிய இரண்டாம் மரணத்தையே குறிக்கும். தேவனுடைய மிகப்பெரும் தீர்க்கதரிசியாகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் வார்த்தைகள், தற்காலத்தில் அவருடைய

திருச்சபையாருக்கு மட்டுமே விளங்கும்படி மறை பொருளாகவும், உவமைகளாகவும் சொல்லப்பட்டது. ஏற்ற வேளையில் எதார்த்தமாகவும், வெளிப்படையாகவும் சொல்லும்போது அதற்குக் கீழ்ப்படியாதவர்கள் இரண்டாம் மரணத்தில் அழிக்கப்படுவார்கள். அப் 3:23; மத் 13:11

வேதாகமம், மனிதன் ஒரு ஆத்துமா என்றும், ஆத்துமாவே உயிருள்ள மனிதன் என்றும் எவ்வித ஐயத்திற்கிடமின்றி வகுத்துச் சொல்லுகிறது. இந்த ஆத்துமா பாவம் செய்ததால் ஜீவனை இழக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது என்றும், இது தெய்வீக தீர்ப்பின்படி பாவத்தினாலும் சாபத்தினாலும் ஏற்பட்ட சம்பளமாகிய மரண தண்டனையைப் பெற்றுள்ளது என்றும், மனிதனாகிய கிறிஸ்து எல்லாரையும் மீட்கும் பொருளாக தம்மையே கொடுத்து, மனிதனுக்கு வேண்டிய உரிமை, சலுகைகள், பாவ விமோச்சனம் ஆகியவற்றை திரும்பக் கொடுத்தார் என்றும் கூறுகிறோம். கிறிஸ்து மனிதனைக் கிரயத்துக்குக் கொண்டதால் மரண தண்டனை ரத்தாகிறது. எனவே மரணம் என்பது முற்றிலும் அழிக்கப்படுவதாயிராமல் நித்திரைக்கு ஒப்பாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இந்த நித்திரையி-ருந்து உலக மனுமக்கள் ஆயிர வருட யுக காலையில் அவர்களது இரட்சகரால் உயிர்த்தெழுதல் மூலம் எழுப்பப்படுவர்.

தவறான மொழி பெயர்ப்பினால் ஏற்பட்ட குழப்பம்

ஆத்துமா என்பது என்ன? ஆவி என்பது என்ன? உண்மையான மனிதன் என்பவன் யார்? என்பன பற்றி பொதுவான மொழி பெயர்ப்பைச் செய்தவர்கள் மிகவும் தவறான கருத்துக் கொண்டிருந்ததால், மிகமிகத் தப்பறையான கருத்துக்கள் பரவ இவ்வகையான மொழிபெயர்ப்புக்களும் ஒரு காரணம் என்பதில் வியப்பில்லை. அவர்கள் எற்கனவே கொண்டிருந்த தவறான கருத்துக்களுக்கு இசைவாக பல இடங்களிலும் தவறாக மொழிபெயர்ப்பு செய்து பொதுவாக வேதாகமத்தைப் படிக்கிற சராசரியான மனிதர்கள் மனதில் குழப்பத்தை பத்து மடங்கு அதிகரிக்கச் செய்தனர். சில வார்த்தைகளின் அர்த்தத்தை திரித்து, மெய்க் கருத்தை மறைத்து எழுதினமையால், எழுதின அக்காலத்தை

விட இக்காலத்தில் குழப்பம் இரட்டிப்பாயிற்று. 1. ஆத்துமா, நரகம் பற்றிய தவறான போதனை. 2. அந்த தவறான போதனைக்கு ஆதாரமாக தவறுதலான மொழி பெயர்ப்பு.

ஆயினும் நாம் இருக்கும் தற்காலம் வேதாகம மூலச் சொற்களுக்கு உள்ள சரியான பொருள்களை அறிந்து கொள்ள ஏராளமான வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டுள்ளன. இதனால் மிக சராசரியான மனிதர்கூட அப்போது மொழி பெயர்த்தவர்களுக்குக் கிடைக்காத மிகச் சரியான பொருளைக் கண்டுபிடிக்கக் கூடிய ஏராளமான துணை நூல்கள் இப்பொழுது கிடைக்கின்றன. தற்போது இருக்கிறவர்களுக்கு பழைய மொழி பெயர்ப்புக்களின் தப்பறையை உணர்ந்து கொள்ள கீழ்க்காணும் மூன்று நூல்கள் எபிரேய, கிரேக்க சொற்களின் ஆழ்ந்த கருத்தை உணர்ந்து கொள்ள உறுதுணையாய் இருக்கின்றன.

1. பரிசுத்த வேதாகமத்தில் கிரேக்க எபிரேய சொற்களுக்கான ஆங்கில ஒத்துவாக்கிய அகராதி (The English man's Hebrew and Greek Concordance of the Holy Scriptures)

2. பேராசிரியர் யங் அவர்களின் விளக்கமான ஒத்துவாக்கிய அகராதி (Professor Young's Analytical Concordance to the Bible)

3. ஜேம்ஸ் ஸ்ட்ராங் அவர்களின் முழு விளக்க ஒத்துவாக்கிய அகராதி (Dr. Strong's Exhaustive Concordance)

இந்த மூன்று பேரகராதிகளிலும் வேதாகமத்திலுள்ள எல்லாக் கிரேக்க எபிரேய மூலச் சொற்களின் மூலப் பதங்கள், அச்சொல்லுக்கான ஏனைய அர்த்தம், உபயோகப்படுத்தப்பட்ட பொருள் அனைத்தையும் அறியலாம். முதல் அகராதியானது எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட கிறிஸ்தவ பிரிவையும் சாராதது. இரண்டாவது அகராதி ப்ரெஸ்பிடேரியன் சபையைச் சார்ந்தவர்கள் எழுதியது. மூன்றாவது அகராதி மெத்தடிஸ்ட் சபையைச் சார்ந்தவர்கள் எழுதியதாகும். இந்த மூன்று பேரகராதிகளிலும் எந்த ஒரு சபையினுடைய தனிப்பட்ட கருத்தும் திணிக்கப்படாமல் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். இவைகள் மூன்றும், மூன்று வித்தியாசமான நோக்கம் கொண்டவர்களிடமிருந்து புறப்பட்டிருந்தாலும், சரியான கருத்தை தயங்காமல் சொல்-யிருக்கிறார்கள் என்பதை துணிந்து சொல்லலாம்.

அவைகளின் சாட்சி இசைவானதாகவும், பொருத்தமானதாகவும் எல்லாரும் எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொள்ள வாய்ப்பாகவும், பயன்பாடு நிறைந்ததாகவும் அமைந்துள்ளது.

இந்த தரமுள்ள நூல்களை ஆராய்வதால் நாம் எதைக் காண்கிறோம்? இவைகளை ஆராயும்போது, எபிரேயச் சொல்லாகிய 'நெபேஷ்' பழைய ஏற்பாடு முழுவதிலும், பொதுவாக 'ஆத்துமா' என்று 436 முறை மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இதனுடைய பொருள், 'உணர்வுகள் ஒருவன்' என்பதாகும். இந்தக் கருத்தினையும், 36 விதமாக மொழிபெயர்த்துள்ளனர். அவை பின்வருமாறு:

'ஏதாவது' என்ற பொருளில் நான்கு முறையும் 'பசி' என்ற பொருளில் இரண்டு தடவையும், 'மிருகம்' என்று ஒரே தரமும், 'சரீரம்' என்று நான்கு இடங்களிலும், 'மூச்சு' என ஒரே தடவையும், 'சிருஷ்டி' என 9 முறையும் (காண்க. ஆதி 1:21; ஆதி 1:24; 2:19; 9:10, 12,15,16; லேவி 11:46 இருமுறை) 'செத்தது' என 5 முறையும், 'சாவுக்குரிய' என ஒரே தரமும், 'ஆசை' என்று மும்முறையும், 'அதிருப்தி அடைந்த' என ஒரே விசையும், 'மீன்' என ஒரே தடவையும் (ஏசாயா 19:10) 'ஆவி' (Ghost) என இருமுறையும், 'பேராசையுள்ள' என்று ஒரே தரமும், 'உடைய' என ஒரே முறையும், 'அவன்' என ஒரே தரமும், (சங்105:18) 'இதயம்' என்று 15 முறையும், 'இதயப்பூர்வமான' என்று 1 முறையும் 'அவனே' என்று ஒரே தரமும், 'அவளது' என்று ஒரே தரமும், 'அவனே' என்று 4 முறையும், 'ஜீவன்' அல்லது 'உயிர்' என்று 100 தடவையும், 'இச்சை' என இருமுறையும், மனிதன் என 2 தடவைகளும், 'எனக்கு' என 3 முறையும் (எண். 23:10; நியாயதி 16:30; 1 ராஜா 20:32) 'சிந்தை' அல்லது 'மனம்' என 15 முறையும், 'சாகக்கூடிய' என 1 முறையும், 'எனக்கே' என 1 முறையும் (சங். 131:2) 'ஒன்று' என ஒரே முறையும் (லேவி 4:27) 'சொந்தம்' என ஒரே முறையும் (நீதி 14:10); 'ஆள்' என 24 முறையும் (ஆதி 14:21; 36:6; எண். 31:19; 35:11,15,30; உபா 10:22; 27:25; யோசுவா 20:3,9) 'மகிழ்ச்சி' என மும்முறையும், 'தானே' என 21 தடவையும், 'கொல்' என்று ஒரே தரமும், 'பொருள்' என இருமுறையும், (லேவி 11:10; எசேக் 47:9) 'சித்தம்' என மும்முறையும், 'உன்னுடைய' என மும்முறையும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

புதிய ஏற்பாட்டில், நெபேஷுக்குச் சமமான கிரேக்கச் சொல்

"சூச்சே" (Psuche) என்பதாகும். இது 'ஆத்துமா' என்று 56 முறையும், 'சித்தம்', 'மனம்' என்று 3 முறையும் (அப். 14:2; பி-ப் 1:27; எபி 12:3) 'இதயம்' என்று ஒரே முறையும் (எபேசி 6:6) 'ஜீவன், உயிர்' என்று 41 முறையும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இத்தனைவிதமான அர்த்த பேதங்கள் மொழிபெயர்ப்பினால் ஏற்பட்டிருந்தாலும் எதனாலும் சத்தியத்தை மறைக்க இயலாமற் போயிற்று. 'உயிர்' அல்லது 'ஜீவன்' என்கிற பொருள் ஒன்றையே குழப்பிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதனை, உயிர்வேறு, ஆத்துமா வேறு என்று பிரித்துக் கூறுவதுதான் குழப்பங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிற்று. இதனால் ஒரு மனிதன் செத்தாலும் சாகலாமே ஒழிய அவனுடைய ஆத்துமா என்றென்றும் சாகாது என்ற தப்பறையைப் புகுத்த இது ஒரு ஆதாரமாய்ப் போய்விட்டது. கீழ்க்காணும் வசனங்களில் "சூச்சே" என்ற கிரேக்கச் சொல் ஜீவன் என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். ஆனால் இது, 'ஜீவித்திருக்கிற ஒருவர்' என்றோ 'ஆத்துமா' என்றோ மொழி பெயர்த்திருந்தால் இந்தக் குழப்பங்களையெல்லாம் தவிர்த்திருக்கலாம்.

"பிள்ளையின் பிராணனை வாங்கத் தேடினவர்கள்." (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்) மத் 2:20

"ஆகாரத்தைப் பார்க்கிலும் ஜீவனும்... விசேஷித்தவைகள் அல்லவா?" (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்) -மத் 6:25

"தன் ஜீவனைக் காக்கிறவன் அதை இழந்து போவான்; என்னிமித்தம் தன் ஜீவனை இழந்து போகிறவன் அதைக் காப்பான்." மத் 10:39 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

"ஆகையால் என்னத்தை உண்போம்... குடிப்போம் என்று உங்கள் ஜீவனுக்காக... கவலைப்படாதிருங்கள்." மத். 6:25 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

"தன் ஜீவனை இரட்சிக்க விரும்புகிறவன் அதை இழந்து போவான்; என்னிமித்தமாகத் தன் ஜீவனை இழந்து போகிறவன் அதைக் கண்டடைவான்." -மத் 16:25 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

"மனித குமாரனும்... அநேகரை மீட்கும் பொருளாகத்

தம்முடைய ஜீவனைக் கொடுக்கவும் வந்தார் என்றார்.” - மத் 20:28 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

“ஜீவனைக் காப்பதோ, அழிப்பதோ எது நியாயம் என்றார்.” - மாற்கு 3:4 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

“தன் ஜீவனை இரட்சிக்க விரும்புகிறவன் அதை இழந்து போவான்; என்னிமித்தமாகவும் சவிசேஷத்தினிமித்தமாகவும் தன் ஜீவனை இழந்து போகிறவன் அதை இரட்சித்துக் கொள்ளவான்... மனுஷன் உலகம் முழுவதையும் ஆதாயமாக்கிக் கொண்டாலும், தன் ஜீவனை நஷ்டப்படுத்தினால் அவனுக்கு லாபம் என்ன? மனுஷன் தன் ஜீவனுக்கு ஈடாக என்னத்தைக் கொடுப்பான்?” - மாற்கு 8:35-37 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர் இருக்கும் நிலைமை)

கிரேக்க மூலச் சொல்லான ‘சூச்சே’ என்ற சொல்லே, மேற்கண்ட வசனத்தில் ஒரு இடத்தில் ஆத்துமா என்றும் இன்னொரு இடத்தில் ஜீவன் என்றும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளதை கவனிக்கவும். இது எத்தனை பேருக்குத் தெரியும்? (ஆங்கில வேதாகமம்)

“மனுஷகுமாரனும்.. அநேகரை மீட்கும் பொருளாக தம்முடைய ஜீவனைக் கொடுக்கவும் வந்தார்.” - மாற்10:45 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

“ஜீவனைக் காப்பதோ, அழிப்பதோ எது நியாயம்?” லூக் 6:9 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

“தன் ஜீவனை இரட்சிக்க விரும்புகிறவன் அதை இழந்து போவான். என்னிமித்தமாகத் தன் ஜீவனை இழந்து போகிறவன் அதை இரட்சித்துக் கொள்ளுவான்.” - லூக் 9:24 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

“மனுஷ குமாரன் மனுஷருடைய ஜீவனை அழிக்கிறதற்கு அல்ல...” - லூக் 9:56 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

“என்னத்தை உண்போம் என்று உங்கள் ஜீவனுக்காகவும், கவலைப்படாதிருங்கள்.... ஆகாரத்தைப் பார்க்கிலும் ஜீவனும், உடையைப் பார்க்கிலும் சரீரமும் விசேஷித்தவைகளாயிருக்கிறது.” - லூக் 12:22,23 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

“யாதொருவன் என்னிடத்தில் வந்து, தன் தகப்பனையும், தாயையும், மனைவியையும், பிள்ளைகளையும், சகோதரர்களையும், சகோதரிகளையும், தன் ஜீவனையும் வெறுக்காவிட்டால் எனக்குச் சீஷனாயிருக்க மாட்டான்.” - லூக் 14:26 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

“தன் ஜீவனை இரட்சிக்க வகை தேடுகிறவன் அதை இழந்து போவான். இழந்து போகிறவன் அதை உயிர்ப்பித்துக் கொள்ளுவான்.” - லூக் 17:33 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

கர்த்தருடைய ஜனங்கள், தற்போது அவர்கள் இருக்கின்ற நிலைமை, ஏற்கனவே பெற்றுக் கொண்ட மரணத் தீர்ப்பின் கீழ் மரித்தாக வேண்டிய நிலைமையில் இருப்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். ஆனாலும் தெய்வக் கிருபையின்படி, அவர்கள் யாவருக்கும் மறு ஜீவனளிக்கப்படும். ஆனால் தொடர்ச்சியாக இறந்தவுடனேயே அல்ல என்ற கருத்தை மேலே கடைசியாகச் சொல்லப்பட்ட வசனமும், அதற்கு முன் சொல்லப்பட்ட வசனங்களும் தெளிவாக விளக்குகின்றன. நம்முடைய மீட்பராகிய கிறிஸ்துவின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றி விசுவாசிகளானவர்கள், ஜீவனுள்ள ப- செலுத்தி, வாழ்நாள் முழுவதும் அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டிருப்போமேயானால், வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட படியே கிறிஸ்துவுடன் கூட உடன் வாரிசுகளாக முதலாம் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பங்குள்ளவர்களாகி தெய்வீக சுபாவத்தில் பங்கு பெறுவார்கள். இதுவே சவிசேஷ யுகத்தின் அழைப்பு. கர்த்தருக்கென்று நம்முடைய ஜீவனை ஒப்படைக்க வேண்டும். இவ்விதமாக அவர்கள் தாங்கள் இழந்த ஜீவனை அதாவது ஆத்துமாவை திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டு நித்திய நித்தியத்திற்கும் ஆத்தமா அல்லது ஜீவனுடையவர்களாவார்கள். - யோவா 10:10 (ஜீவன் - ஜிவே)

“நல்ல மேய்ப்பன் ஆடுகளுக்காகத் தன் ஜீவனைக் (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்) கொடுக்கிறான்.” யோவா. 10:11 (நமது கர்த்தர், “தம்முடைய ஆத்துமாவை மரணத்திலுற்றி, தன்னை குற்ற நிவரண ப-யாக ஒப்புக் கொடுத்தார்.” - ஏசா. 53:10,12)

“ஆடுகளுக்காக என் ஜீவனையும் கொடுக்கிறேன்.” - யோவா. 10:15 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

“நான் என் ஜீவனை மறுபடியும் அடைந்து கொள்ளும்படிக்கு, அதைக் கொடுக்கிற படியால் பிதா என்னில் அன்பாயிருக்கிறார்.” - யோவா 10:17 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

ஜீவனை மறுபடியும் தெய்வீக வல்லமையினாலும், வாக்குத் தத்தத்தின்படியும் உயிர்த்தெழுத-ன் மூலமாகவும் பெற்றுக் கொள்ளுவேன் என்று இவ்விடத்தில் கர்த்தர் மொழிகிறார்.

“தன் ஜீவனை சிநேகிக்கிறவன் அதை இழந்து போவான்; இந்த உலகத்தில் தன் ஜீவனை வெறுக்கிறவனோ அவன் அதை நித்திய ஜீவகாலமாய்க் காத்துக் கொள்ளுவான்.” - யோவா 12:25 (சூச்சே - ஆத்தமா, உயிர்)

தற்கால தீமை நிறைந்த உலகில், தேவனிடத்தில் விசுவாசமுள்ளவர்களாய் இருப்பது என்பது, அன்றாட நடப்புகள் எதுவுமே ஏமாற்றத்தையும், திருப்தியளிக்காத தன்மையையுமே சந்திக்க வேண்டி வரும் என்பதே இந்தப் பகுதி தரும் சிந்தனை. தேவனுடைய நீதிக்கும், தேவனுக்கும், உடன் சகோதரர்களுக்கும் மனப்பூர்வமாக சேவை செய்கையில் நாம் இத்தகைய துன்பங்களை அனுபவித்துத் தியாகம் செய்ய வேண்டியதாயிருக்கிறது. இப்படி தேவனுடைய திட்டத்திற்குப்பட்டு தியாகங்கள் செய்யும்போது நம் வாழ்வு அர்த்தமுள்ளதாகிறது. இப்பொழுது அனுபவிக்கும் துன்பங்களுக்கெல்லாம் வரக்கூடிய யுகத்தில் பேரின்பம் காத்திருக்கின்றது. இந்த உலகத்தில் இப்பொழுது காட்சிக்குத் தெரிகிற இன்பங்களையும், இந்த அற்ப சந்தோஷத்தையும் நீதியையும் தேவனுக்கு கீழ்ப்படிதலையும் காட்டிலும் மேலாக பெரிதென மதிப்பவன், தேவன் நமக்கு கொடுக்கயிருக்கிற, எதிர்கால வாழ்வை, முதலாம் உயிர்த்தெழுத-ல் ஆத்துமாவை, ஜீவனை பெற்றுக்கொள்ள தகுதியற்றவனாகின்றான்.

“எனக்காக உன் ஜீவனைக் கொடுப்பாயோ?” - யோவா 13:38 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

“ஒருவன் தன் சிநேகிதருக்காகத் தன் ஜீவனைக் கொடுக்கிற அன்பிலும் அதிகமான அன்பு ஒருவரிடத்திலுமில்லை.” - யோவா 15:13 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

“தங்கள் பிராணனையும், ஒப்புக் கொடுக்கத் துணிந்தவர்கள்.”

-அப். 15:25 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

“கலங்காதிருங்கள், இவன் உயிர் இவனுக்குள் இருக்கிறது.” அப். 20:10 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்) (அவன் மரிக்கவில்லை, ஜீவ சுவாசம் அவன் உயிரோடியிருப்பதைக் காண்பிக்கிறது)

“ஒன்றையும் குறித்துக் கவலைப்படேன்; என் பிராணனையும் நான் அருமையாக எண்ணேன்.” - அப். 20:24 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர், இருக்கும் நிலைமை)

உயிர்த்தெழு-ன்போது அடையப் போகும் மகிமையை நினைக்கும் போது, தற்போதையை வாழ்க்கை அற்பமானது என்பதை அப்போஸ்தலர் சரியாக அறிந்திருந்தார். தேவனுக்கு மேலாக, கர்த்தருடைய ஜனங்களுக்கு மேலாக, கர்த்தருடைய சேவை தவிர இவ்வுலகில் எதுவுமே அருமையானதும், நினைக்கத் தக்கதும் அல்ல என்று, அப்போஸ்தலர் எண்ணினார். முதலாம் உயிர்த்தெழுத-ன் நம்பிக்கையின் நிமித்தமாக அப்போஸ்தலர் தன்னிடமுள்ள எல்லாவற்றையும் செலவழிக்கவும், தன்னைத்தானே கர்த்தருக்காக அர்ப்பணிக்கவும் பி-ப். 3:8-11 இல் அவர் விளக்கமாக கூறியுள்ளது போல் சித்தமாயிருந்தார்.

“மனுஷரே, இந்த யாத்திரையினாலே சரக்குக்கும், கப்பலுக்கும் மாத்திரமல்ல, நம்முடைய ஜீவனுக்கும் வருத்தமும் மிகுந்த சேதமும் உண்டாயிருக்குமென்று காண்கிறேன்.” அப்.27:10(சூச்சே - ஆத்துமாக்கள், ஜீவன்கள்)

“உங்களில் ஒருவனுக்கும் பிராணச்சேதம் வராது.” அப். 27:22 (சூச்சே-ஆத்துமா, ஜீவன்)

“நான் ஒருவன் மாத்திரம் மீதியாயிருக்கிறேன், என் பிராணனையும் வாங்கத் தேடுகிறார்களே.” - ரோம 11:3 (சூச்சே - ஆத்துமா, ஜீவன்)

“அவர்கள் என் பிராணனுக்காகத் தங்கள் கழுத்தைக் கொடுத்தவர்கள்.” - ரோமர் 16:4 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

“அவன் தன் பிராணனையும் எண்ணாமல் கிறிஸ்துவின் ஊழியத்தினிமித்தம் மரணத்திற்குச் சம்பமாய் இருந்தான்.” - பி-ப் 2:30 (சூச்சே - ஆத்துமா, ஜீவன்)

“அவர் தம்முடைய ஜீவனை நமக்காகக் கொடுத்ததினாலே அன்பு இன்னதென்று அறிந்திருக்கிறோம்; நாமும் சகோதரருக்காக ஜீவனைக் கொடுக்க கடனாளிகளாயிருக்கிறோம்.” - 1 யோவா 3:16 (சூச்சே - ஆத்துமாக்கள், உயிர்)

“சமுத்திரத்தி-ருந்த ஜீவனுள்ள சிருஷ்டிகளில் மூன்றிலொரு பங்கு செத்துப் போயிற்று.” - வெளி 8:9 (சூச்சே - ஆத்துமா, உயிர்)

“மரணம் நேரிடுகிறாதயிருந்தாலும் அதற்குத் தப்பும்படி தங்கள் ஜீவனையும் பாராமல்.....” வெளி 12:11 (சூச்சே - ஆத்துமாக்கள், ஜீவிகள்)

தேவ ஆவியால் ஏவப்பட்டு எழுதிய மனிதர்கள், வேதாகமம் முழுவதும் நெபேஷ், சூச்சே என்ற வார்த்தைகளை எப்படி பயன்படுத்தினார்கள் என்பதையும், இதன் மூலம் ஆத்துமா என்பது குறித்தும் நாம் தெளிவாக புரிந்து கொண்டோம். இது தெளிவில்லாத, மங்கலாயிருந்த வார்த்தைகளாகிய ஆத்துமா, ஆவி என்ற வார்த்தைகளைப் பற்றி இதற்கு முன்னிருந்த எல்லா இரகசியங்களையும் நீக்குகிறது. இந்த வார்த்தைகள் படித்தவர்களுக்கும், படிக்காதவர்களுக்கும் தெளிவற்றதாகவும், விளக்க முடியாததாகவும், புரிந்துகொள்ள முடியாததாகவும் இருந்திருக்கின்றன.

சரீரமே ஆத்துமா என்று யாரும் தவறாக எண்ணிவிடக் கூடாது. நமது கர்த்தர் தெளிவாகச் சொன்னபடி, சரீரத்தை மட்டுமல்ல, ஆத்துமாவையும் அழிக்கக்கூடிய வல்லமை அவருக்கே உண்டு என்பதால், ஆத்துமா சாகும் என்ற உண்மையை விளங்கிக் கொள்வோமாக. இன்னொரு வகையில் பார்க்கும்போது, சரீரமில்லாத ஆத்துமா இருக்க முடியாது. அது பரலோக ஜீவிகளாகட்டும், பூலோக ஜீவிகளாகட்டும், ஆவிக்குரிய ஜீவிகளாகட்டும், அல்லது மிருக ஜீவிகளாகட்டும். ஒரு உடல் இல்லாமல் அது ஆத்துமாவாக இருக்க முடியாது.

மனித சிருஷ்டிப்பைப் பற்றி ஆதியாகம வரலாற்றில் பார்க்கும்போது, மண்ணினால் அவன் சரீரம் உண்டாக்கப்பட்டாலும் மனிதனாகி விடவில்லை; ஆத்துமாவாகி விடவில்லை. கண் இருந்தது, ஆனால் காணமுடியவில்லை; காதிருந்தது ஆனால் கேட்க

முடியவில்லை; மூக்கு இருந்தது, ஆனால் முகர முடியவில்லை; வாய் இருந்தும் பேச முடியவில்லை; நாவிருந்தும் சுவையறியாதிருந்தது; இருதயமிருந்தது, ஆனால் அதில் துடிப்பில்லை; ஜீவனில்லாத இரத்தம் உறைந்து போய் இருந்தது; நுரையீரல் இருந்தது ஆனால் அதில் அசைவில்லை. உயிரில்லாதிருந்ததினால் அது மனிதல்ல. பிணம் உயிரற்ற சரீரம்.

சரீரத்தை ஆயத்தம் பண்ணின பிற்பாடு, அதற்கு அடுத்தபடியாக ஒவ்வொரு வகையிலும் ஆயத்தம் செய்யப்பட்ட உடலுக்கு உயிரூட்ட வேண்டியிருந்தது. இந்த உயிரூட்டத்தைக் காண்பிக்க அவன் நாசியில் ஜீவ சுவாசம் ஊதப்பட்டது. நீரில் மூழ்கிய ஆரோக்கியமான ஒருவனின் சுவாசம் முற்றிலுமாக நின்று போனாலும் அவன் உடலை ஊதி, அழுக்கி செயற்கை முறையில் சுவாசிக்கச் செய்வது இன்றும் வழக்கமாக இருக்கிறது. நுரையீரலையும், கையையும் அசைத்து சுவாசிக்கச் செய்கிறார்கள். படிப்படியாக நுரையீர--ருந்து மூக்கு வரை காற்று உள்ளேயும் வெளியேயும் சென்றுவர செய்கிறார்கள். ஆனால் ஆதாம் விஷயத்தில் இவ்வளவாய் செயற்கை சுவாசம் உண்டாக்கத் தேவையிருக்கவில்லை. மாறாக, வளி மண்டலத்தில் இருக்கக்கூடிய பிராண வாயுவை சிருஷ்டிகர் மனித நாசிக்குள் பிரவேசிக்கச் செய்ததின் மூலம் அவன் சுவாசிக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

உயிரூட்டமுள்ள காற்று மூக்கில் சென்று சுவாசம் ஆரம்பித்த உடனேயே நுரையீரல்கள் சுருங்கி விரிய ஆரம்பித்தன. இரத்த அணுக்கள் பிராண வாயுவை ஏற்றுக் கொண்டதால், இரத்தம் இருதயத்தை நோக்கியும், இருதயத்தி-ருந்தும் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்து, உட-ல் உறங்கிக் கிடந்த ஒவ்வொரு பாகத்தையும் தட்டி எழுப்பி, அதனதன் பணியை செய்ய இயக்கி அதற்கு உணர்வையும் ஆற்றலையும் தந்தது. இமைப்பொழுதில் மூளைக்கு பலம் உண்டானது. மூளையி-ருந்து கட்டளை பிறக்க, தொடுதல், உணர்தல், பார்த்தல், கேட்டல், சுவைத்தல் ஆகிய ஐம்புலன்களும் உண்டாயிற்று. உயிரற்ற ஜடமாக இருந்த உடல் இப்பொழுது இயக்கம் பெற்றது. வேதாகமத்தில் சொல்லப்பட்ட ‘ஜீவாத்மா’ என்ற சொல்லுக்குரிய இயக்கத்தைப் பெற்றது. ஜீவாத்மா என்பதை வேறு வழியாக விளக்க வேண்டுமாயின், எல்லா வகை உணர்ச்சிகளையும்

காட்டக்கூடிய, சிந்திக்கக் கூடிய, இயங்கக் கூடிய ஆற்றல் உடைய ஜீவியைக் குறிக்கும்.

ஆதாம் உயிர் உள்ளவனாய் ஆனபிற்பாடு, அந்த உயிரைப் பாதுகாக்க, கனிவர்க்கங்களையும் தாவரங்களையும் உண்ண வேண்டிய அவசியமாயிற்று. அவன் பாவம் செய்த பொழுதோ, தேவன் அவனை ஏதேன் தோட்டத்தி-ருந்து விரட்டி விட்டார். “அவன் தன் கையை நீட்டி ஜீவ விருட்சத்தின் கனியையும் பறித்து, புசித்து, என்றைக்கும் உயிரோடிராபடிக்குச் செய்ய வேண்டும் என்று... அவனை ஏதேன் தோட்டத்தி-ருந்து அனுப்பி விட்டார்.” (ஆதி 3:22,23) தேவனுடை சத்திய வெளிச்சத்திற்கு முன்னர் பொய்யும் மாயையும் இரகசியம் போன்ற மூடுபனியும் எப்படி சிதறடிக்கப்படுகின்றன!

மனிதன் பாவம், மரணம் ஆகியவற்றில் விழுந்ததால் ஆரம்ப பூரண நிலையி-ருந்து அபூரண நிலையை அடைந்தான். மகா உன்னத நீதிபதியாகிய தேவன், தாம் படைத்தவையெல்லாம், “நன்றாயிருந்தன” என்று சொல்லப்பட்ட நிலையி-ருந்தன. ஆனால் தரக்குறைவான சிந்தனையில் வளர்ந்து, உன்னதமான அறிவுத்திறனை பயன்படுத்த தவறியதால், மூளையின் அறிவுத்திறன் குன்றிப்போனது. இன்னும் அந்த அங்க உறுப்புகள் இருக்கின்றன. அவை இன்னும் விருத்தியடைய முடியும். ஆனால் பிராணிகளின் படைப்பில் அத்தகைய அறிவு வளர்ச்சி சாத்தியமில்லை. சிருஷ்டிகர் விலங்கி-ருந்து மனிதனை வேறுபடுத்திக் காட்ட உன்னதமான உடலமைப்பையும் அங்கமைப்பையும் சிந்தனை ஞானத்தையும், விசேஷ கொடையாக அருளிச் செய்திருக்கிறார். மிருகங்களும், மனிதர்களும் ஒரே மாதிரியான சரீரம், எலும்புகள், சுவாசிக்கும் காற்று, ஒரே மாதிரியான குடிக்கும் நீர், ஒரே விதமான உணவு எல்லாம் பெற்றிருக்கின்றன. அவை எல்லாம் ஆத்துமாக்களாக, அறிவு படைத்தவைகளாயிருக்கின்றன. ஆனால் மனிதன் அவனது மேலான சரீரத்தில், மேன்மையான மதிநுட்பம் உடையவனாயிருந்து, சிருஷ்டிகரால் அவன் மேலான ஸ்தானத்தில் உள்ளவனாக மதிக்கப்படுகிறான். எவ்வளவாய் மனிதன் பாவம் செய்தானோ அவ்வளவாக தேவ சாயலையும் ரூபத்தையும் இழந்து கிட்டத்தட்ட மிருக சாயல் (குணம்) உடையவனானான். ஆதியி-ருந்த

மேன்மையி-ருந்து கீழாகி ஆதரவற்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டான்.

இந்த விஷயத்தைக் குறித்து அறிவின் கண் யாருக்கு திறக்க ஆரம்பித்திருக்கிறதோ. அவர்கள் ஆத்துமா என்பது அறிவுள்ள ஜீவியை குறிக்கிறது என்பதையும், சுவாசம் அல்லது ஜீவ ஆவி என்பது உயிர் வாழ தேவையான தேவ வல்லமையை குறிக்கிறது என்பதையும் இதுவரை பார்த்ததி-ருந்து உடனே தெரிந்து கொள்வார்கள்; ஜீவ உணர்வை பெற்றிருக்கிற ஒவ்வொரு ஜீவியும் முதலாவது ஒரு சரீரத்தை பெற்றிருக்கிறது; இரண்டாவதாக ஜீவசுவாசம் அவர்களை உணர்வூட்டுகிறது. மூன்றாவதாக அவர்கள் உயிரோடு உள்ளவர்களாக ஆத்துமாக்களாகக் காண்பிக்கிறது. இந்தக் கருத்தை இன்னும் புரியாதவர்களுக்கு எளிதில் தெளிவாக புரிந்து கொள்ள வெப்பமும், ஆத்துமாவும் ஒரே தன்மையுடையவை என எடுத்துக் காட்டலாம். அடுப்பிலுள்ள நிலக்கரி காற்றிலுள்ள பிராணவாயுவினால் எரிகின்ற தழலாக மாறி வெப்பத்தை தருகிறது. நிலக்கரி தன்னில் தானே வெப்பமுடையதல்ல; தீயை பற்ற வைத்து அதற்கு சாதகமான பிராண வாயு கிடைத்த பின்னரே அதனுடைய வெப்பத்தை வெளியிட முடிகிறது. எனவே பிராண வாயு தன்னில் தானே வெப்பத்தை தராது என்பது போலவே, நிலக்கரியும் வெப்பத்தை தரமுடியாது. நிலக்கிரியை பற்றவைத்து பிராண வாயு சேரும்போதே அங்கு வெப்ப முண்டாகிறது. இதே போன்று உடல் மட்டும் ஆத்துமா ஆகாது. உட-ல் ஆத்துமா என்று சொல்லுவதற்கான பொருட்கள் இருந்தாலும் அதை உணர்வுள்ள ஆத்துமா என்று கூற இயலாது. ஏனெனில் அதில் உயிர் இல்லை. அது போலவே உயிர் என்பது தேவ வல்லமையினால் ஏற்படுகிற ஜீவ சுவாசம். இருப்பினும் வெறும் ஜீவ சுவாசமே ஆத்துமா ஆகாது. அதற்கு ஒரு உடல் தேவை. உடலுக்கு ஜீவ சுவாசம் தேவை. இரண்டும் சேரும்போதே ஆத்துமாவாகும்.

ஜீவ சுவாசம் உட--ருந்து நீக்கப்படும்போது மரணம் சம்பவிக்கும். உட--ருந்து உயிரும், உயிரி-ருந்து உடலும் வெவ்வேறாக பிரிகிறது. இப்பொழுதுதான் மரணமடைவது உயிரா? உடலா? என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஜீவ சுவாசம் மரணடைகிறதா? நிச்சயமாக இல்லை. உயிருக்கு உணர்ச்சிகள் கிடையாது. அது மின்சாரம் போன்ற ஒரு சக்தி. மின்சாரம் சிந்திக்காது;

உணர்வடையாது, மரணமடையாது, அப்படியானால் சரீரம் சாகிறதா? சரீரம் சாவதில்லை என்பதே நமது பதில். தகப்பன் அளித்த ஜீவனை இழக்கும்போது சரீரம் ஜீவனை இழக்கலாம். ஜீவ சுவாசம் பெறும் முன்னரோ, அதை இழந்த பின்னரோ சரீரம் வெறும் சரீரமே. அதற்கு சிந்திக்கவோ, உணரவோ முகரோவோ எந்த உணர்ச்சிகளும் இல்லை. ஜீவ சுவாசமோ, மூச்சோ சரீரத்திற்குள் பிரவேசிக்கும் முன்னர் உடல் உயிரற்றதாக இருந்தது. ஜீவ சுவாசம், மூச்சு உடலுக்குள் பிரவேசிக்கும்போது அது உயிரடைகிறது. ஜீவ சுவாசம் மீண்டும் உட--ருந்து எடுக்கப்பட்ட பின்னர் அது மரித்ததாய், உயிரற்றதாய் போய்விடுகிறது.

எது சாவைக் காண்கிறது? என்பதே நம்முடைய வினா. ஆத்துமா சாகிறது என்பதே நமது பதில். எப்படியெனில் உணர்வைத் தருவதே ஆத்துமா. ஆத்துமா உணர்வற்ற நிலையை அடையும்போது ஆத்துமா மரிக்கிறது. ஜீவ சுவாசமும் உடலும் ஒருங்கே இணையும்போது உணர்வுள்ள ஜீவி தோன்றுகிறது. உடலும் ஜீவ சுவாசமாகிய காரணிகள் பிரியும்போது உணர்வுள்ள ஜீவி மறைந்து இல்லாமல் போய்விடுகிறது. எனவே உணர்வுள்ள தன்மையையுடைய ஆத்துமா சாகிறது என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். கீழான நிலையுள்ள மிருகங்களின் ஆத்துமா சாகிறதெனில் அதை யாரும் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள். ஆனால் தேவ சாய-ல் கூர்மையான அறிவுள்ளவனாக படைக்கப்பட்டவனாகிய மனிதன் உயர்ந்த விலங்காயிருந்து மிருகங்களைப் போலவே அவனுடைய ஆத்துமாவும் சாகும் என்பதே சரிசமமான சத்தியம். இது சத்தியத்திற்கு எவ்விதத்திலும் சளைத்ததல்ல, காரண காரியங்களை சிந்திக்கிற ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒரே தன்மையில் இந்தக் கருத்து சாட்சி பகர்கின்றது. சில வேத வசனங்களை சிலர் புரட்டி தவறான கருத்துக்களை நிரூபிக்க அவைகளை ஆதாரமாகக் காட்டக்கூடும். ஆனால் போகப்போக அவைகள் கவனிக்கப்பட்டு, இந்த கருத்துக்கு அவைகள் இசைவாக இருப்பதாக கண்டுகொள்ளப்படும்.

மனித சரீரத்திற்கும் விலங்குகளின் சரீரத்திற்கும் அல்லது ஆவி மற்றும் ஆத்துமா ஆகியவற்றின் இடையே உள்ள உறவுகள் பற்றி இன்னொரு விளக்கத்தை கவனிப்போம். ஏற்றப்படாத

மெழுகுவர்த்தி உயிரற்ற உடலுக்கு அல்லது பிணத்திற்கு ஒப்பிடலாம். ஏற்றப்பட்ட மெழுகுக்கு வர்த்தியின் தீபம் சிருஷ்டிகரால் வெறும் சரீரமாக இருந்த உடலுக்கு உயிராகிய உணர்வைக் கொடுப்பதற்கு ஒப்பிடலாம். ஜீவாவை அல்லது ஒளி, உணர்வும், நுண்ணறிவும் உள்ள ஆத்துமாவுக்கு ஒப்பாகும். வெளிச்சம் கிடைக்க பிராண வாயு தேவை. பிராண வாயு வெளிச்சத்தைக் கொடுத்து கரியமில வாயுவாகிறது. அதுபோலவே ஜீவ சுவாசம் அல்லது ஜீவ ஆவி, சரீர அங்கத்தில் இணையும்போது உணர்வுள்ள, உயிருள்ள தன்மை ஏற்பட்டு ஆத்துமா உண்டாகிறது. விபத்து ஏற்படும்போது மெழுகு வர்த்தி அழிந்து போகிறது, வெளிச்சமும் அணைந்து போகிறது. அதுபோலவே மனித சரீரம் அல்லது விலங்கின் சரீரம் நோயாலோ, விபத்தாலோ அழிக்கப்படும்போது அது இருந்த நிலையி-ருந்து ஆத்துமா, நுண்ணறிவு எந்த உணர்வும் இல்லாத நிலைக்குப் போய் விடுகிறது. ஆனால் தண்ணீரில் மூழ்கடித்தோ தீயணைப்பான் மூலமோ எரிகிற மெழுகுவர்த்திக்கு வரும் பிராண வாயுவை தடைசெய்தால் வெளிச்சம் போய் விடுகிறது; ஆனால் மெழுகுவர்த்திக்கு எந்த சேதமும் ஏற்படுவதில்லை. அதுபோலவே தண்ணீரில் அமிழ்த்தியோ அல்லது மூச்சைநிறுத்தியோ ஒரு மனிதனுக்கு கிடைக்கும் பிரணவாயுவை தடைசெய்தால், மனிதன் அல்லது ஆத்துமா இல்லாமல் போகிறது. ஆனால் அந்த சரீரத்திற்கு எந்த சேதமும் ஏற்படுவதில்லை.

பற்ற வைத்த மெழுகுவர்த்தி, தான் எரிவதோடு மற்ற மெழுகு வர்த்திகளையும் எரிய வைக்க முடியும். அணைத்து வைத்த மெழுகு வர்த்தி தன்னைத்தானே எரியச் செய்ய முடியாததுடன், மற்ற மெழுகு வர்த்திகளையும் எரியச் செய்ய முடியாது. அதுபோலவே உயிருள்ள மனிதனோ அல்லது மிருகமோ தன்னை ஒத்த பல உயிருள்ள ஆத்துமாக்களை உருவாக்க முடியும். ஜீவன் என்ற ஆத்துமா மரித்த பின்னர் தானும் ஆத்துமாவாக இருக்க முடியாது; மற்ற ஆத்துமாக்களையும் உருவாக்க முடியாது. இருக்கின்ற ஒன்றாகிய ஆத்துமா மரணத்தில் இல்லாத பொருளாகிவிடுகிறது. எல்லா சக்திகளும், சிந்தனை, உணர்வுகள் அனைத்தும் இல்லாமல் போய்விடுகிறது. இதற்கு இசைவாக யாக்கோபின் பிள்ளைகளைப்

பற்றி, “யாக்கோபின் கர்ப்ப பிறப்பாகிய (யாக்கோபின் அரையி-ருந்து தோன்றியவர்கள்) யாவரும் எழுபது பேர்” (யாத். 1:5) என வாசிக்கிறோம். யாக்கோபு ஜீவனையும் அங்க அமைப்பையும் அதாவது இரண்டும் சேர்ந்த அவனது ஆத்துமாவை ஈசாக்கிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டான். அவன் அதை ஆதாமிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டான். ஆனால் ஆதாமுக்கு மட்டுமே தேவன் ஆத்துமாவை நேரடியாக அருளிச் செய்தார். யாக்கோபு ஜீவன், அங்க அமைப்புக் கூறுகள், ஆத்துமா என்கிற நுண்ணறிவு ஆகியவற்றை தனது வருங்கால சந்ததிக்கு அளித்தான்.

அணைந்த மெழுகுவர்த்தியைப் பற்ற வைக்கத் திறனுடைய யாவரும் மீண்டும் பற்ற வைக்க முடியும். ஆனால் தெய்வீக ஏற்பாட்டின் படி மனித உடல் ஜீவ ஆவியை இழந்து போனால், ஜீவன் காற்றோடு காற்றாக கலந்து விடுமேயல்லாமல் மீண்டும் அந்த உடலுக்கு ஜீவன் அளிக்க முடியாது. மறுபடியும் அந்த பிணத்திற்கு ஜீவன் கொடுக்கின்ற அற்புதத்தை தேவனால் மட்டும் செய்ய முடியும். வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட உயிர்த்தெழுதல் என்பது மரித்த யாவரும், திரும்பவும் ஜீவ சுவாசம் பெறுவதேயாகும். ஆகையால் சரீரமும் புதுப்பிக்கப்பட்ட ஜீவ சக்தியும் இல்லாமல் ஆத்துமா இருக்க முடியாது. உயிர்த்தெழுத-ன் வாக்குத்தத்தம் என்பது புதிய சரீரத்தை, அங்க அமைப்பைக் குறிக்கிறது. மண்ணில் போடப்பட்ட மரித்த சரீரத்தை திரும்பவும் உயிரடையச் செய்யாமல், உயிர்த்தெழுத-ல் தேவன் தமக்கு சித்தமான மேனியைக் கொடுக்கிறார் (1கொரி 15:37-40) என வேதாகமம் நமக்கு உறுதிபடக் கூறுகிறது.

உயிர்த்தெழுத-ல், முற்றிலும் புதிய சுபாவத்தைப் பெறத்தகுதியுடைய விசேஷ வகுப்பார் உண்டு என அப்போஸ்தலர் அறிவிக்கிறார். மாம்சத்திற்குரிய மனித சுபாவத்திற்கு பதிலாக தெய்வீக சுபாவத்தைப் பெறுபவர்கள் அவர்களே. இவர்கள் முற்றிலும் வேறு வகையான சுபாவம் அதாவது, மனித சுபாவத்தி-ருந்து முற்றிலும் வித்தியாசமான சுபாவத்திற்கு மாற்றப்படுவார்கள் என்பதை நாம் எதிர்பார்க்கலாம். இதனை விளக்க அதே மெழுகுவர்த்தி உதாரணத்தைக் காண்போம். மாம்ச சரீரமுள்ள மனித சுபாவத்தை சாதாரண கொழுப்பி-ருந்து

உண்டாக்கும் சிறிய பெமுகுவர்த்திக்கு ஒப்பிடலாம். ஆவிக்குரிய மேனியை நல்ல கொழுப்பி-ருந்து செய்யப்படும் மிகப் பிரகாசமான வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கும் மெழுகுவர்த்திக்கோ அல்லது மின்சார விளக்கிற்கோ ஒப்பிடலாம்.

உயிர்த்தெழுதலுக்கு உத்திரவாதம் கொடுக்கும் நமது சிருஷ்டிகரைக் காட்டிலும் குறைவான வல்லமையும் ஞானமும் இருந்தால் உயிர்த்தெழுத-ல் பழைய தன்மையை இழந்துவிடுவோம் என்ற பயம் நமக்கு வரும். அதுவும் விசேஷமாக முதலாம் உயிர்த்தெழுத-ல் ஆவிக்குரிய ஜீவியாகப் போகிறவர்கள் முந்தைய தன்மையை இழந்துவிடுவார்கள் என்ற பயம் வரும். ஆனால் நாம் இதை எல்லாம் செய்யப்போகிற தேவனை முற்றிலும் நம்பலாம். எந்த ஒரு அனுபவமான பாடமும், முந்தைய அனுபவமும் இழந்துவிடாதபடி நமது ஒவ்வொரு சிந்தனையையும் புதிய மூளையில் புதிய வைக்க தேவன் அறிந்தவராயிருக்கிறார். அவர் தவறே செய்யக் கூடாத மிகுந்த ஞானமுள்ளவரும், இரக்கமுள்ளவரும், மிகுந்த நல்லவராகவும் இருக்கின்றார். நாம் கேட்பதை விட ஏராளமாக தாராளமாக வழங்க வாக்குத்தத்தம் செய்திருக்கிறார்.

ஏராளமான நபர்கள் உயிர்த்தெழுத-ன்போது அணுவுக்கு அணு மாறாமல் திரும்ப எழுந்திருப்பார்கள் என எண்ணுகின்றனர். மாறாக “நீ விதைக்கிறபோது, இனி உண்டாகும் மேனியை விதையாமல்...” என அப்போஸ்தலர் திருவுளம் பற்றினார். ஆத்துமா அதாவது உணர்வு, நுண்ணறிவு உள்ள ஜீவனையே உணர்வடையச் செய்து புதுப்பிக்கிறார். உயிர்த்தெழுத-ல் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் (ஒவ்வொரு நுண்ணறிவு உள்ள ஜீவிக்கும் அல்லது ஆத்துமாவுக்கும்) தேவனுடைய அளவில்லா ஞானம் விரும்புகிறபடி ஒரு சரீரத்தைக் கொடுக்கிறார்; இந்த யுகத்தில் தெரிந்துகொண்ட மணவாட்டியாகிய சபைக்கு ஆவிக்குரிய சரீரத்தையும், இழந்ததை திரும்பப் பெறப்போகிற வகுப்பாருக்கு மனுஷீக சரீரத்தையும் கொடுக்கிறார்; ஆனால் அவர்கள் மரிக்கும்போது இருந்த அதே சரீரத்தை அல்ல, புதிய மேனியைத் தருகிறார். - 1 கொரி 15:37-38

ஆதாம் படைக்கப்பட்டபோது, மண்ணினால் உட-ன் ஒவ்வொரு பாகங்களையும் உருவாக்கி ஜீவ சுவாசத்தை இணைக்கும்

போதுதான் ஜீவாத்துமாவானான், அதாவது உணர்வுள்ளவனானான். ஆனால் இவைகள் ஏதோவொரு காரணத்தினால் பிரியும் போது எந்த வொரு உணர்ச்சியும் சிந்தனையுமில்லாமல் உணர்வுள்ள ஜீவிக்கு முடிவு வந்துவிடுகிறது. ஆத்துமா ஒன்றுமில்லாமல் ஆகிவிடுகிறது. சரீரம் தான் முன்னிருந்த மண்ணுக்கும், ஜீவ ஆவி அல்லது ஜீவ சுவாசம் தன்னை (ஆதாமுக்கு) தந்த தேவனிடத்திற்கும் திரும்புகிறது. இந்த ஜீவ சுவாசம் ஆதாம் மூலம் அவனது சந்ததியாருக்கெல்லாம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. (பிர 12:7) அது தேவனிடம் திரும்புகிறது என்றால், அது சிருஷ்டிக்கப்படும்போது இருந்தது போல் மானுட கட்டுப்பாட்டில் இருக்காது என்பதாகும். தெய்வீக வல்லமையின்றி அந்த சக்தியை மீண்டும் ஒருவராலும் பெற முடியாது. கர்த்தரால் போதிக்கப்பட்ட ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய எதிர்கால நம்பிக்கையை உயிர்த்தெழுதல் தேவன் பேரிலும் அவரால் உயர்த்தப்பட்ட தேவபிரதிநிதியாகிய கிறிஸ்துவின் பேரிலும் வைத்திருக்கின்றனர். (லூக் 23:46; அப். 7:59) எனவே, அப்பொழுது தேவன் ஈடுபட- மூலமாகவும் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட உயிர்த்தெழுத-ன் மூலமாகவும் மனிதனுக்கு எதிர்கால வாழ்க்கையை கொடுக்கவில்லையென்றால், மரணமே மனுக்குலத்தின் எல்லா நம்பிக்கைகளுக்கும் முடிவாக இருந்திருக்கும். (1 கொரி. 15:14-18)

ஆனால் தேவன் மறுபடியும் மனுக்குலம் என்றென்றும் ஜீவிக்க வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்தில் இத்தகைய திட்டத்தை ஏற்படுத்தினார். அதி-ருந்து என்றென்றைக்கும் தனது கிருபையுள்ள திட்டத்தை மனுக்குலம் அறியும்படி செய்கிறார். இந்த திட்டத்தைக் குறித்து நுட்பமாக பேச, எழுதக் கூடியவர்கள் (உதாரணமாக தேவ ஆவியால் ஏவப்பட்டு வேதாகமத்தை எழுதியவர்கள்) மரணத்திற்கும் உயிர்த்தெழுத-ன் காலைக்கும் இடைப்பட்ட வேளை ஒரு நினைவற்ற காலப்பகுதி என்று எல்லோரும் ஒருமனப்பட்டு கூறுகின்றனர். இந்தக் காலப் பகுதியிலே அவர்களுடைய உணர்வு, நுண்ணறிவு செயல்படாததால் இந்தக் காலப் பகுதியை உறக்கத்திற்கு ஒப்பிடுகின்றனர். உண்மையிலேயே இது அற்புதமான விளக்கமாகும். உயிர்த்தெழுத-ல் எழுப்பப்படும்போது மரணத் தருவாயில் எந்த மனநிலையில் இருந்தார்களோ, அதே நிலையில் எழுவதால், உறக்கத்திற்கு ஒப்பாகக் கூறுகின்றனர். உதாரணமாக

லாசருவின் மரணத்தைக் குறித்து நமது ஆண்டவர் சொல்லும்போது, “நம்முடைய சிநேகிதனாகிய லாசரு நித்திரையடைந்திருக்கிறான். நான் அவனை எழுப்பப் போகிறேன் என்றார்.” சீடர்கள் நித்திரையை சரிவர புரிந்து கொள்ளாததால் இயேசு, “லாசரு மரித்துப் போனான்” என்று வெளிப்படையாகச் சொன்னார். (யோவா 11:11-14) மரணத்தில் எந்த நினைவும் இல்லாதிருப்பது என்பது சரிதானா? மரித்திருந்த நான்கு நாட்களில் தான் எவ்வாறு இருந்தான் என்று ஒரு வார்த்தையும் லாசரு குறிப்பிடவில்லை. இந்த நான்கு நாட்கள் லாவரு நரக வேதனையி-ருந்து வரவில்லை. ஏனெனில் இயேசு, “நண்பனே” என்று அழைத்தார். ஒருவேளை லாசரு மரித்த பின் பரலோக பாக்கியத்தில் இருந்திருந்தானேயானால் அவனை நமது ஆண்டவர் திரும்ப அழைத்திருக்க வேண்டியதில்லை. அவ்வாறாக பரலோகத்தி-ருந்த லாசரை இயேசு திரும்ப அழைத்திருப்பாரேயானால் அது நடப்பிற்கு இலக்கணம் ஆகாது அல்லவா? மாறாக, நமது ஆண்டவர், லாசரு உறக்கத்தி-ருக்கிறான் என்றார். உறக்கத்தி-ருந்து அதாவது உணர்வுள்ள நிலைக்கு, ஆத்துமா இழந்த நிலையி-ருந்து, ஆத்துமா மீண்டும் புதுப்பித்த உணர்வுடன் லாசரு எழுந்து வந்தான். இவையெல்லாம் லாசருவுக்கு காண்பிக்கப்பட்ட தயை என்று அறிந்ததால் அவனுடைய சிநேகிதர்கள் வெகுவாய் பாராட்டி சாட்சி பகர்ந்தனர்.

நாம் இப்போது மரித்தலும் நித்திரையுமாகிய இரவில் இருக்கிறோம் என்றும், காலை என்பது எழுதலையும் உயிர்த்தெழுதலையும் குறிக்கின்றது என்றும் வேதம் கூறுகிறது. “சாயங்காலத்தில் அழுகை தங்கும், விடியற்காலத்திலே களிப்புண்டாகும்.” (சங் 30:5) “மண்ணிலே (பூமியில்) தங்கியிருக்கிறவர்களே விழித்துக் கெம்பீரியுங்கள்” (ஏசா 26:19) என்று தீர்க்கதரிசி கூறியிருப்பதுபோல, நித்திரையி-ருப்பவர்கள் உயிர்த்தெழுங்காலையில் கல்லறையி-ருந்து வருவார்கள்.

அப்போஸ்தலர்கள் நம்பிக்கையுள்ள, சமாதானமான இந்த அணி இலக்கணத்தை அடிக்கடி உபயோகித்துள்ளார்கள். உதாரணமாக லூக்கா முதல் இரத்தசாட்சியான ஸ்தேவானின் மரணத்தைக் குறித்து, “அவர் நித்திரையடைந்தார்” என்றும், பவுல் அந்தியோகியா பட்டணத்தில் பிரசங்கம் பண்ணுகிற போது அதே

கருத்தை, “தாவீது நித்திரையடைந்தான்” என்றும், (அப் 7:60; 13:36) அதேவிதமாக பேதுருவும், “பிதாக்கள் நித்திரையடைந்தார்கள்” என்றும் மரணத்தைக் குறித்து கூறுவதைப் பார்க்கிறோம். (II பேது 3:4)

பவுல் கீழ்க்காணும் பல இடங்களில் மரணத்தை நித்திரைக் கொப்பாகவே உருவகப்படுத்தியுள்ளார்.

“அவள் புருஷன் மரித்த பின்பு...” - 1 கொரி 7:39 (கிரேக்க மூலத்தின்படி நித்திரையடைவது) “அவர்களில் அநேகர் இந்நாள் வரைக்கும் இருக்கிறார்கள், சிலர் மாத்திரம் நித்திரையடைந்தார்கள்.” - 1 கொரி 15:6

“மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுத-ல்லாவிட்டால்.. கிறிஸ்துவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்களும் கெட்டிருப்பார்களே.” - 1 கொரி 15:13, 18

“கிறிஸ்துவோ மரித்தோரி-ருந்தெழுந்து, நித்திரையடைந்தவர்களில் முதற் பலனானார்.” - 1 கொரி 15:20

“இதோ, ஒரு இரகசியத்தை உங்களுக்கு அறிவிக்கிறேன்; நாடெல்லோரும் நித்திரையடைவதில்லை.” - 1 கொரி 15:51

“சகோதரரே, நித்திரையடைந்தவர்களினிமித்தம் நீங்கள் நம்பிக்கையற்றவர்களான மற்றவர்களைப் போலத் துக்கித்து, அறிவில்லாதிருக்க எனக்கு மனதில்லை.” - 1 தெச 4:13

“அப்படியே இயேசுவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்களையும், தேவன் அவரோடே கூடக் கொண்டு வருவார்.” - 1 தெச 4:14

“கர்த்தருடைய வருகை மட்டும் உயிரோடிருக்கும் நாம் நித்திரையடைந்தவர்களுக்கு முந்திக் கொள்வதில்லை.” - 1 தெச 4:15

இதே கருத்தை இதே விதமாக தீர்க்க தரிசியாகிய தானியேல் தன் ஆகமத்தில், “பூமியின் தூளிலே நித்திரை பண்ணுகிறவர்களாகிய அநேகரில் சிலர் நித்திய ஜீவனுக்கு... எழுந்திருப்பார்கள்” (தானி 12:2) என்கிறார். அதன்படி நல்லோரும் தீயோரும் நித்திரையைவிட்டு எழுந்திருப்பார்கள் என கூறுகின்றார். அவர்கள் கிறிஸ்துவின் நாள் வரை - ஆயிர வருட அரசாட்சியாகிய நியாயத் தீர்ப்பு நாள்வரை சமாதானத்தில் இளைப்பாறுதலாகிய நித்திரைக்குள் இருப்பார்கள். இதைக்குறித்து அப்.பவுல், “நான் அவரிடத்தில் ஒப்புக் கொடுத்ததை

அவர் அந்நாள் வரைக்கும் காத்துக் கொள்ள வல்லவராயிருக்கிறாரென்று நிச்சயித்துமிருக்கிறேன்” என்கிறார். - (II தீமோத் 1:12) இதே உயிர்த்தெழுத-ன் நற்செய்தியை பழைய ஏற்பாட்டில் ஆபிரகாம் காலத்தி-ருந்து தேவன் போதித்திருக்கிறார். எனவே பழைய ஏற்பாட்டில் பற்பல இடங்களிலும், “அவன் தன் பிதாக்களோடு நித்திரையடைந்தான்” என்று சொல்லப்படுகிறது. இதே கருத்தை யோபு இன்னும் வ-யுறுத்தி கூறும்போது, “நீர் என்னைப் பாதாளத்தில் ஒளித்து, உமது கோபம் தீருமட்டும் என்னை மறைத்து, என்னைத் திரும்ப நினைக்கும்படிக்கு எனக்கு ஒரு காலத்தைக் குறித்தால் நலமாயிருக்கும்” (யோபு 14:13) என்கிறார். முதல் மனிதனுடைய கீழ்ப்படியாமையினால் அனைவரும் பெற்றுக் கொண்டது சாபமாகிய மரணத்தீர்ப்பு. இதன்படி தற்காலத்தில் மரிக்கிறவர்கள் அந்த தேவ கோபாக்கினையின் தீர்ப்பின்படி மரணமடைகின்றனர். ஏற்ற வேளையில் மரண தண்டனை பரிகரிக்கப்பட்டுவிடும். அதன் பின்னர் நமது மீட்பர் மூலமாக பூமியின் மக்களெல்லாம் ஆசீர்வதிக்கப்படுவார்கள். மேலும் யோபு, “எனக்கு மாறுதல் எப்பொழுது வருமென்று எனக்குக் குறிக்கப்பட்ட போராட்டத்தின் நாளெல்லாம் நான் காத்திருக்கிறேன். என்னைக் கூப்பிடும், அப்பொழுது நான் உமக்கு உத்தரவு சொல்லுவேன்; உமது கைகளின் கிரியையின் மேல் விருப்பம் வைப்பீராக” என்கிறார். (யோபு 14:14-15) புதிய ஏற்பாட்டின் காலத்தில் வாழும் நாம், கர்த்தருடைய அறிக்கையைக் கவனிப்போம். “பிரேதக் குழிகளிலுள்ள அனைவரும் அவருடைய சத்தத்தைக் கேட்கும் காலம் வரும்.” (அவர்களை உயிரோடெழுச் செய்து அவர்களுக்கு தேவனைப் பற்றிய முழுமையான அறிவை போதித்து நித்திய ஜீவனையடைய சந்தர்ப்பம் கொடுக்கிறார்) யோவா 5:25,28,29.

இந்த நித்திரையாகிய மரணத்தில் அவர்கள் எந்த நினைவுமில்லாமல் இருப்பார்கள். உயிர்த்தெழுந்தவர்கள் எவ்வளவு காலம் நித்திரையி-ருந்தோம் என்பதை அறியார்கள். உண்மையில் “உறக்கம்” என்ற பதம் உருவகமாக உபயோகிக்கப் பட்ட சொல்லாகும். மரணத்திற்குச் சென்றவர்கள் முற்றிலும் அழிக்கப்படுவார்கள். தேவ ஞானத்தின்படி உயிர்த்தெழுத-ல் ஒவ்வொருவருக்குரிய அடையாளத்தின்படி எழுந்திருப்பார்கள்.

அவர்கள் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றியும், அவர்கள் முந்தின சீருக்கு கொண்டு வருவதைப்பற்றியும், மறுபடியும் ஜீவித்திருக்கப் போகிற நிலைமைகள் பற்றியும், கிறிஸ்துவின் மூலமாக தேவஞானம் தீர்மானித்திருக்கிறது. ஆதாம் ஏவானை தேவன் முதல்-சிருஷ்டித்ததை விட, மறுபடியும் அவர்களை புதிய சிருஷ்டியாக படைக்கப் போவது உண்மையிலேயே தேவனுடைய வல்லமையையும் ஞானத்தையும் வெளியரங்கமாக விளக்கும். இருவருக்கு பதிலாக 50 மில்-யனுக்கு மேற்பட்டவர்கள் சிருஷ்டிக்கப்படுவார்கள். ஒருவருக்குப் பதிலாக எண்ணிலடங்கா வகையானவர்களை சிருஷ்டிப்பதாக இருக்கும். நமது தேவன் ஒருவருக்கே, அப்படிப்பட்ட சர்வ வல்லமை, சர்வஞானம், சர்வ அதிகாரம் உண்டு. அவர் அதை நிறைவேற்ற சித்தமும் தகுதியும் கொண்டுள்ளார்; தீமையை உலகில் அனுமதித்ததினாலே ஏற்படப்போகும் மிகச் சிறந்த நன்மைகள் தோன்றியவுடன் தீமைகள் அடியோடு வேரறுக்கப்படும். தேவனுடைய குணங்கள் வெளியரங்கமான இலக்கணமாக அதனால் சாட்சி பகரும். அவ்வாறு தீமையை அனுமதிக்காவிடில் தேவனுடைய குணங்களை நிரூபித்துக் காட்ட வேறு வழியில்லை. தேவனுடைய நீதி, தூதர்கள், மனிதர்கள் முன்பாக பிரகாசிக்கப்படும். மேலும் தெய்வீக அன்பு, தெய்வீக வல்லமை இறுதியாக தேவ ஞானம் ஆகிய தேவனுடைய எல்லா குணநலன்களையும் சர்வ சிருஷ்டிகளும் அறிந்து கொள்வார்கள்.

வேதாகம சாட்சியத்தின்படி மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் மிக அத்தியாவசியம் என்பது தெளிவாக விளங்குகிறது. ஒருவரும் மரிக்கவில்லை எனில் மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் எப்படி நடக்கும்? ஆனால் சிலர், “மரிக்கிறவர்களாகக் காணப்படுகிறவர்கள், முன்பிருந்ததைக் காட்டிலும் உயிருடன் இருக்கிறார்கள்” என்று கருதுகிறார்கள். ஐம்புலன் அறிவாற்றலுள்ளனோருக்கும் வேதாகமத்திலுள்ள கருத்துகளுக்கும் அவர்கள் சொல்லுகிறது முற்றிலும் மாறுபாடானது. “உயிரோடு இருக்கிற அனைவரிடத்திலும் நம்பிக்கையுண்டு; செத்த சிங்கத்தை விட உயிருள்ள நாய்வாசி. உயிரோடு இருக்கிறவர்கள் (அறிவில்லாதவர்களும் கூட) தாங்கள் மரிப்பதை அறிவார்களே,

மரித்தவர்கள் ஒன்றும் அறியார்கள்; இனி அவர்களுக்கு ஒரு பலனுமில்லை, அவர்கள் பேர் முதலாய் மறக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் சிநேகமும், அவர்கள் பகையும், அவர்கள் பொறாமையும் எல்லாம் ஒழிந்து போயிற்று; சூரியனுக்கு கீழே செய்யப்படுகிறதொன்றிலும் அவர்களுக்கு இனி என்றைக்கும் (எபிரேயு - ஓலம் - நீண்ட முடிவில்லாத காலம்) பங்கில்லை... செய்யும்படி உன் கைக்கு நேரிடுகிறது எதுவோ, அதை உன் பெலத்தோடே செய்; நீ (ஆத்துமா - உணர்வுள்ள ஒன்று) போகிற பாதாளத்திலே (சியோல் - எபிரேயு மொழியில் ஆத்துமாவைப் பொருத்த வரையில் இது மரித்த நிலையைக் குறிக்கும். இது கல்லறையைக் குறிக்காது. இறந்த சரீரத்தை மட்டுமே வைக்கும் இடத்திற்கு எபிரேயு பாஷையில் “கேபார்” எனப்படும். பார்க்க - சங் 30:3; 49:15; 89:48. இந்த இடத்தை குறிக்கிற சியோல் என்ற சொல்லை கல்லறை என மொழி பெயர்த்துள்ளனர். 2 நாளா 34:28; யோபு 10:19; சங் 88:5. கேபார் என்பது கல்லறை எனப்படும். நமது கர்த்தருடைய ஆத்துமாவும் சியோலுக்குச் சென்றது என்று எண்ணும்போது அது மரித்த, மரணநிலைக்கு சென்று விட்டது என்று பொருள்படும். (சங். 16:10; அப். 2:27) கொடியவர்கள், ஐசுவரியவான்கள் ஆகியோருடைய கல்லறைகளுடனே (கேபார், கல்லறை) அவர் கல்லறையும் இருந்தது - ஏசா 53:9) செய்கையும், வித்தையும் அறிவும் ஞானமும் இல்லையே.” (பிர 9:4-10; ஏசா 26:14)

“....மனுஷன் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையை அழிக்கிறீர். நீர் என்றைக்கும் அவனைப் பெலனாய் நெருக்குகிறதினால் அவன் போய் விடுகிறான்; அவன் முகரூபத்தை மாறப்பண்ணி அவனை அனுப்பி விடுகிறீர். அவன் பிள்ளைகள் கனமடைந்தாலும் அவன் உணரான்; அவர்கள் சிறுமைப்பட்டாலும் அவர்களைக் கவனியான்.” - யோபு 14:19-21; ஏசா 63:16

அப்போஸ்தலர்களுடைய உயிர்த்தெழுதல் கொள்கையின் வாசகங்களின் முக்கியத்துவத்தை 1 கொரி 15:12-54ல் கவனிக்கவும்.

“கிறிஸ்து மரித்தோரி-ருந்து எழுந்தாரென்று பிரசங்கிக்கப் பட்டிருக்க, மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல்-லையென்று உங்களில் சிலர் எப்படிச் சொல்லலாம்?”

மரித்தோர் மரிக்கவில்லையென்றால் எப்பொழுதும் உயிரோடு இருக்கிறவர்களாயிருப்பார்களே. ஒருவரும் மரிக்கவில்லையெனில் மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல்

அவசியமில்லையே. அப்படிப்பட்ட கொள்கை அப்போஸ்தலரிடம் இல்லை; அதற்கு நேர் மாறானது. ஒருவேளை தேவன் உயிர்த்தெழுத-ன் மூலம் உயிரடையச் செய்யாதிருந்தால், இறந்தவர்களெல்லோரும் மிருகங்களைப் போல் அழிந்து போயிருப்பார்கள். அவர்கள் உயிர்த்தெழுதவில்லையெனில் நமது நம்பிக்கை வீணாயிருக்குமே. உயிர்த்தெழுத-ன் நம்பிக்கை அல்லாது வேறு நம்பிக்கை இருந்து என்ன பயன்? இந்த வ-மையான விவாதத்தின் ஒவ்வொரு சொல்லையும் நன்கு கவனிக்கவும், மிகப் பிரபலமான அளவையியல் தர்க்க சாஸ்திரிகளில் ஒருவர் கீழ்க்காணும் விவாதத்தை எடுத்துரைக்கிறார்:

“மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுத-ல்லாவிட்டால், கிறிஸ்துவும் எழுந்திருக்க வில்லையே (இன்னும் மரணத்தில் இருப்பார்); கிறிஸ்து எழுந்திருக்கவில்லையென்றால், எங்கள் பிரசங்கமும் விருதா. உங்களுடைய விசுவாசமும் விருதா. (இறந்த கிறிஸ்துவுக்கு எதுவும் தெரிய வாய்ப்பில்லை) மரித்தோர் உயிர்த்தெழுதாவிட்டால், தேவன் எழுப்பாத கிறிஸ்துவை அவர் எழுப்பினார் என்று நாங்கள் தேவனைக்குறித்துச் சாட்சி சொன்னதினாலே, தேவனுக்காகப் பொய்ச்சாட்சி சொல்லுகிறவர்களாகவும் காணப்படுவோமே. மரித்தோர் உயிர்த்தெழுதாவிட்டால், கிறிஸ்துவும் எழுந்திருக்கவில்லை.”

அப்போஸ்தலர் பவுல் சரீர உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்துப் பேசாமல் உயிருள்ள ஆத்துமாவாயிருக்கிற ஒன்றைக் குறித்துதான் குறிப்பிட்டு சொல்லுகிறார் என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். “கிறிஸ்துவினுடைய ஆத்துமா பாதாளத்திலே (சியோல் - ஹேடஸ்) விடப்படுவதில்லை.” (அப் 2:31,32) உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்த தற்காலக் கொள்கையை உடையவராக அப்.பவுல் இருந்திருப்பாரேயாகில் பவுல் அதைக் கீழ்க்கண்டவாறு சொல்-யிருப்பார்: உங்களில் சிலர் சரீர உயிர்த்தெழுதல் தான் முக்கியமானது என அதைக் குறித்து பேசுகிறீர்கள். உண்மையில் சரீரமே ஆத்துமாவுக்கு ஒரு சிறையாகவும், தடையாகவும் இருக்கிறது. ஆத்துமா சரீரமாகிய சிறையை விட்டு நீங்கினால் தான் “சுதந்திரமடையும்.” சரீரம் எப்பொழுது உயிர்த்தெழுந்ததோ,

அப்போதே அதற்கு போராட்டம் தான். அதாவது ஆத்துமா மீண்டும் சரீர சிறைக்குள் தள்ளப்பட்டு அதனுடைய வல்லமை சுதந்திரம் ஆகியவற்றை கட்டுப்படுத்தி மட்டுப்படுத்தப்படுகிறது.

அப்போஸ்தலர் இவ்விதமாக சொல்லவில்லை. ஏனெனில் இது சத்தியத்திற்கு நேர்மாறானது. ஆத்துமா மரணத்தி-ருந்து, உயிரற்ற, உணர்வற்ற நிலையி-ருந்து புத்துயிர், புத்துணர்வு கொடுக்கப் படுவதையே உயிர்த்தெழுதல் என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகின்றார். இறந்த சரீரம் உயிர்த்தெழுதவில்லை. “நீ விதைக்கிறபோது, இனி உண்டாகும் மேனியை விதையாமல்... (ஆத்துமா இருக்கிற ஒன்றின் உயிர்த்தெழுதல்) தேவன் தமது சித்தத்தின் படியே (புதிய) மேனியைக் கொடுக்கிறார். விதைவகைகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் அதற்கேற்ற மேனியையே கொடுக்கிறார்.” (1 கொரி 15:37-38) மண்ணில் புதைக்கப்பட்ட இறந்த மேனியை அல்ல; ஏராளமான புதிய மனித மேனியை மனித குல திரட்சியின்படி கொடுக்கின்றார். ஆனால் அதே சரீரத்தை அல்ல, ஏனெனில் புதைக்கப்பட்டமேனியின் அணுக்கள் முதலாய் உருமாறி அழிந்திருக்கும். அந்த அணுக்கள் எல்லாம் தாவரங்களிலும் சிறிய மிருக சரீரங்களிலும் சென்றிருக்கும். திருச்சபையார் பூமிக்குரிய மேனியை அல்ல; உயிர்த்தெழுந்த நமது கர்த்தரின் தெய்வீக சுவாவத்திற்குரிய ஆவிக்கு ஒத்த மேனியைப் பெறுகிறார்கள். இது இவ்வாறு இருப்பதால் அப்.யோவான், “இனி எவ்விதமாயிருப்போமென்று இன்னும் வெளிப்படவில்லை; ஆகிலும் அவர் வெளிப்படும் போது அவர் இருக்கிற வண்ணமாகவே நாம் அவரைத் தரிசிப்பதினால், அவருக்கு ஒப்பாயிருப்போமென்று அறிந்திருக்கிறோம்” என்கிறார். அவர் இருந்த வண்ணமாக அல்ல. (1 யோவா 3:2)

அப்போஸ்தலரின் வாத பிரதி வாதத்தைத் தொடர்ந்து கூர்ந்து கவனிப்போமாக:

“கிறிஸ்து எழுந்திராவிட்டால், உங்கள் விசுவாசம் வீணாயிருக்கும், நீங்கள் இன்னும் உங்கள் பாவங்களில் இருப்பீர்கள். கிறிஸ்துவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்களும் கெட்டிருப்பார்களே.” - (1 கொரி 15:17-18)

ஆத்துமா சாகாது என்ற கொள்கையுடைவர்களின் கூற்றின்படி, அவர்கள் இறந்தாலும் அவர்கள் ஆத்துமா சாவதில்லை என்பதால் ஆத்துமாவின் உயிர்த்தெழுதலை மறுக்கிறார்கள். இவர்களின் இந்தக் கருத்தைத் தொடர்ந்து, வேதாகமம் சொல்லுகிற உயிர்த்தெழுதல் இந்த உடலுக்குரிய உயிர்த்தெழுதலே அல்லாமல் ஆத்துமாவுக்குரிய உயிர்த்தெழுதல் இல்லை என வாதிடுகின்றனர். பரிசுத்த ஆவியினால் ஏவப்பட்டு அப்போஸ்தலர் சொன்ன ஏராளமான வசனங்களைச் சரியாக சிந்திக்காமல் அவர்கள் குழம்பிப் போயிருக்கிறார்கள். நமது கர்த்தர் மரித்திருந்த மூன்று நாட்களிலும் உயிரோடு இருந்தார் என்று அவர்கள் கருதுகின்றனர். இயேசு மரித்தார் என்று வேதம் திட்டவாட்டமாகச் சொல்லுகிறது. யோசேப்பின் கல்லறையில் வைக்கப்பட்ட இயேசுவின் காயம்பட்ட சரீரே தான் உயிர்த்தெழுந்தது என்று அவர்கள் நினைப்பார்களானால், மரிக்காத (மூன்று நாட்கள் தனது சரீரத்தை மாத்திரம் ஒளித்துவைத்திருந்த) இயேசு கிறிஸ்துவின் மேல் விசுவாசம் வைத்திருப்பது எப்படி வீணானது என்று கூறமுடியும்? அப்படிப்பட்ட விசுவாசம் மரணத்தீர்ப்பி-ருந்து விடுவிக்க முடியாது என்று எப்படி அவர்கள் அங்கீகரிக்க முடியும்? என்றென்றும் உயிரோடிருக்கும் கிறிஸ்து மாம்சீக சரீரத்தி-ருந்து விடுதலையாக்கப்பட்ட கிறிஸ்து எப்படி பாவிகளை இரட்சிக்க முடியாது என்றும், எனவே கிறிஸ்துவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்கள் கெட்டிருப்பார்கள் என்றும் எப்படி அவர்கள் கூறமுடியும்?

அவர்களுடைய முழு கொள்கைகளும் வேதாகமத்திற்கு முற்றிலும் முரண்பட்டதாய் இருக்கிறது. அவர்கள் எந்த ஆத்துமாவும் சாகும் (கிரேக்கு - அப்போலுமி - முற்றிலும் அழிக்கப்படுதல்) என்பதை மறுத-க்கிறார்கள். அப்போஸ்தலர், ஆத்துமா அழிக்க கூடியது என்று கூறினார். நமது ஆண்டவரும் “தேவன் சரீரத்தையும், ஆத்துமாவையும் அழிக்க வல்லவர்” என்று கூறினார். ஒருசிலர் “கிறிஸ்துவுக்குள் மரிக்கிறார்கள்” என்பதை அவர்கள் மறுத-க்கிறார்கள்; இவர்கள் மரணம் நித்திரை என்பதை மறுத-க்கிறார்கள்; நித்திரையி-ருக்கிறவர் மீண்டும் உயிர்த்தெழு காத்திருக்கிறார்கள் என்பதை மறுத-க்கிறார்கள். மரணம் என்பது “நித்திரை” என்று அப்போஸ்தலரும், நமது கர்த்தரும், அவருடைய

பரிசுத்த தீர்க்கதரிசிகளும் ஏகமாக ஒரே பொருளில் கூறுகின்றனர். தேவ வல்லமை மட்டுமே இந்த நித்திரையி-ருந்து எந்த ஜீவ நிலைமையிலும் தன் நினைவுக்கு, ஆத்துமா நிலைமைக்கு, உணர்வுள்ள ஜீவியின் நிலைமைக்கு எழுப்ப முடியும். முதலாம் உயிர்த்தெழுத-ல் தெய்வீக சபாவத்திற்கு மாற்றப்படுபவர்களும், பூமிக்குரிய சபாவத்தில் இருந்ததுபோலவே ஆத்துமாக்களே. தேவனும் ஒரு ஆத்துமாவே. ஏனெனில் தேவனைப் பற்றிக் கூறும் இடத்தில் கிரேக்க மொழியில் சூச்சே (pshuche) எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. “விசுவாசத்தினாலே நீதிமான் பிழைப்பான், பின் வாங்கிப் போவானானால் அவன்மேல் என் ஆத்துமா (உணர்வுள்ள ஜீவி) பிரியமாயிராது.” (எபி. 10:38)

கிரேக்க தேசம் முழுவதும் கிறிஸ்துவின் முதலாம் வருகையின்போது பிளாட்டோவின் தத்துவ சாஸ்திரம் தான் (மனிதன் சாவதுபோல் தோன்றினாலும் சாகவில்லை) வியாபித்திருந்தது. அப்போது புற ஜாதியார் மத்தியில் நற்செய்தி வேகமாக வளர முடியாமல் பிளாட்டோவின் கொள்கையால் தடைப்பட்டிருந்தது. உதாரணமாக ஏதென்ஸ் நகரில் பவுல் அப்போஸ்தலர் பிரசங்கம் செய்தபோது மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலைப் பற்றி பேசும் வரை ஒரு பிரபல தத்துவ சாஸ்திரியின் பிரசங்கத்தைக் கேட்பதுபோலக் கவனமாகக் கேட்டார்கள். அதுவே அவர்களுக்கு போதுமானதாக இருந்தது. அதற்குமேல் கேட்க அவர்கள் விரும்பவில்லை. யூதர்களுடைய உயிர்த்தெழுதல் கொள்கையை விட தங்கள் கொள்கை அதிக மேன்மையான, முற்போக்குமான கொள்கை என்று கருதினார். “மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்து (உயிர்த்தெழுதல் விஷயத்தில் அவர்கள் கொள்கையாகிய மரித்த பின்னும் சாகாமை வாய்ந்த ஆத்துமாவோடு ஜீவிக்கிறார்கள் என்பதை பவுல் ஏற்றுக் கொள்ளாததோடு அதற்கு மறுப்பும் சொன்னார்) அவர்கள் கேட்டபொழுது, சிலர் இகழ்ந்தார்கள். சிலர் நீ சொல்லுகிறதை இன்னொரு வேளை கேட்போம் என்றார்கள்.” (அப் 17:32)

புறஜாதியாரின் கொள்கையாகிய மரணம் மரணமன்று, இது மிகப் பெரிய நீண்டகால ஜீவியத்திற்கான முதற்படியாகும் என்ற கருத்தை யூதர்கள் முதலாம் வருகை வரை ஏற்க மறுத்தார்கள். யூத பிரிவினைகளிலேயே பரிசேயர்கள் தான் மிக முக்கியமானவர்கள்

பரிசேயரும், வேத பாரகரும் மோசேயின் வழிவந்தவர்களாதலால், மோசேயின் நியாயப் பிரமாணத்திற்கு பாதுகாவலர்களானதால் “மோசேயின் ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள்” என்று கர்த்தர் சொல்லுகிறார். (மத் 23:2) பரிசேயர்களைவிட சதுசேயர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைந்தவர்களாகவும் செல்வாக்கில் பரிசேயர்களுக்கு அடுத்த நிலையில் உள்ளவர்களாவும் விளங்கினார்கள். சதுசேயர்கள் உண்மையில் விசுவாசமற்றவர்களும் நாஸ்திகர்களுமாயிருந்தார்கள். சதுசேயர்கள் எதிர்கால வாழ்வை முழுமையாய் மறுக்கிறார்கள். மிருகங்கள் இறப்பது போலவே மனிதர்களும் இறக்கின்றனர் என்ற கொள்கையையுடைவர்கள். மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் இல்லை என்பதே இவர்கள் வாதம். மேசியாவைக்குறித்தஎந்ததீர்க்கதரிசனத்தையும்விசுவாசியாதவர்கள், மனித சக்திக்கு மேற்பட்ட அறிவுக் கூர்மையுடையவர்களையோ, தேவ தூதர்கள் போன்றவர்களையோ விசுவாசியாதவர்கள். யோசேப்பஸ் என்கிற யூத வரலாற்றாசிரியர் யூத பிரிவினர்களிடையே “எஸ்ஸென்னஸ்” என்ற இன்னொரு பிரிவு இருந்ததைக் கவனத்துக்குக் கொண்டு வருகிறார். இவர்கள் புற ஜாதியார் கொண்டிருந்த பிளாட்டோவின் கொள்கையை உடையவர்கள். அந்தக் கொள்கையின்படி மனிதன் உண்மையில் சாவதில்லை. ஆனால் வாழ்க்கையின் முன்னேற்றமான ஒரு பகுதிக்கு மாறுகிறான் என்பதனையே மரணம் என்கின்றனர். யோசேப்பஸ் ரோமாபுரியில் இருந்த பேரரசர்மற்றும் அவையோர்கள் யூதர்களைப்பற்றிமுறையாக சரியாகக் தெரிந்து கொள்ள வேண்டி யூதர்களுடைய வரலாற்றை எழுதினார் என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். ரோமமக்கள் யூதர்களை “வணங்கா கழுத்துள்ள கலகக்காரர்கள்” என்றே வேதம் கூறுகிறபடி அறிந்திருந்தனர். யூதர்கள் வணங்காமுத்துள்ளவர்களும், கலகக்காரர்களும், ஆனதற்கு அவர்களுடைய மதமே காரணம் என்பது சரி. தெய்வீக வெளிப்பாட்டின் சத்தியத்தை அப்பியாசப்படுத்துவதால் அது சுயாதீனத்தின் ஆவியை ஏற்படுத்துகிறது என்பது ஐயத்துக்கிடமில்லாத உண்மை. ஆண்டான் - அடிமை, ஆசாரியன் - சாமான்யன் என்பவர்களுக்கிடையே உள்ள வேறுபாட்டை உடைத்து அவர்கள் அனைவரும் ஒரே பெரிய நியாயாதியும், ராஜாவுமாகிய ஆண்டவருக்கு கீழ்ப்படியக் கூடியவர்கள் என்று போதிக்கிறது.

யோசேப்பஸ் யூதர்களுடைய குணக்கோளாறு மற்றும் அவர்களது மதத்தைப் பற்றிய தவறான கருத்து ஆகியவற்றை போக்கிட முனைந்தார். எனவே யோசேப்பஸ் ரோம பேரரசுக்கும் அந்த அவையோருக்கும் யூதமதமும் பிற மதங்களைப் போன்ற ஒரு மதம் தான் என்று சொல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள்ளானார்.

1. மரித்தோர் சுய நினைவுடன் இருப்பார்களா?

2. நித்திய நரக போதனையில் விசுவாசம் (வெகு சிலரைத் தவிர எந்த யூதருக்கும் நித்திய நரக போதனையைக் குறித்து எந்த நம்பிக்கையும் இல்லை. ரோம பேரரசு தன் ஜனங்களை பயமுறுத்த இத்தகைய நித்திய நரக போதனை சாதகமாக இருந்ததால், தன் ஜனங்கள் அரசுக்கு அஞ்சி நடக்க இக்கொள்கை அவசியமாக இருந்தது. அதனால் ரோம பேரரசர்கள் பிரதான ஆசாரியன் என பொருள் படும்படி “போன்டிபெக்ஸ் - மேக்ஸிமஸ்” (Pontifex - Maximus) என்ற பட்டத்தைச் சூடிக்கொண்டனர். இதைப் பின்பற்றியே ரோமச்சபையும் தனது போப்புகளுக்கு இந்தப் பட்டத்தை வழங்கி வந்தது). தனது கருத்தை நியாயப்படுத்த யூத பிரிவினைகளில் ஒன்றான எஸ்ஸென்னஸ் பிரிவினரின் கொள்கையே யூதர்களுக்கு முக்கியமானது என்றார். இது உண்மைக்கு மாறானது. யூதப் பிரிவினரிடையே இவர்கள் மிகச் சிறுபான்மையினர். புதிய ஏற்பாட்டில் இவர்களைப் பற்றி அவ்வளவாய் குறிப்பு இல்லை. மேலும் இவர்கள் அப்போஸ்தலர்களிடமோ கர்த்தரிடமோ எந்த வாக்குவாதமும் நடத்தினதாகக் குறிப்பில்லை. மேலும் பரிசேயர்கள் சதுசேயர்கள் பற்றி அடிக்கடியும் தொடர்ந்தும் புதிய ஏற்பாட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“எல்லோரும் அவருக்குப் பிழைத்திருக்கிறார்கள்”

- லூக்கா 20:37-38 -

நமது கர்த்தர் நியாய சாஸ்திரிக்கு பதிலளித்த பிறகு பரிசேயர் சதுசேயர்களிடம் விவாதம் பண்ணினார். அது அவர்களை தர்ம சங்கடத்திற்குள்ளாக்கியது. சதுசேயர்கள் நமது கர்த்தருடைய கொள்கைகளை மறுத்து பேசாமது கடவுள் நம்பிக்கையற்ற நிலையே மேன்மையானது என்று காண்பிக்கமுடியும் என்று நம்பினார். இந்த சதுசேயர்களுடைய கொள்கையின்படி மரணம் என்பது மரணம் தான். நமது கர்த்தர், “மரித்தோர் எழுந்திருப்பார்களென்பதை மோசேயும் முட்செடியைப் பற்றிய வாசகத்தில் காண்பித்திருக்கிறார். எப்படியெனில், கர்த்தரை ஆபிரகாமின் தேவனென்றும் ஈசாக்கின்

தேவனென்றும், யாக்கோபின் தேவனென்றும் சொல்-யிருக்கிறார். அவர் மரித்தோரின் தேவனாயிராமல், ஜீவனுள்ளோரின் தேவனாயிருக்கிறார். எல்லாரும் அவருக்குப் பிழைத்திருக்கிறார்களே என்றார்.” (லூக் 20:37-38)

நமது கர்த்தர், “மரித்தோர் உயிர்த்தெழுப்பப் படுவதால்” இது தன்னில் தானே உயிர்த்தெழுதலை நிரூபிக்கிறதாயிருக்கிறது என்றார். தேவன் ஒருக்காலும் உயிர்த்தெழுதலே இல்லாமல் என்றைக்கும் இராதபடி எவரையும் வேரறுப்பதில்லை. அதன்பின் தேவனுடைய உயிர்த்தெழுத-ன் திட்டம் எப்படி நிலையானது என்று காண்பிக்கின்றார். அநேக மனிதர்கள் “மரித்தார்கள்” என்று சொல்லுவது தேவ பார்வையில் அது மரணமல்ல “நித்திரையே.” மரித்தவர்கள் “எல்லோரும் அவருக்குப் பிழைத்திருக்கிறார்கள்.” எனவே தேவனுடைய நிலைப்பாட்டின்படி வேதாகமும் மரணத்தை “நித்திரை” என்றே குறிப்பிடுகிறது. மரணமே அழிவு என குறிப்பிடப்படவில்லை. முதல்முதலாக மனுக்குலத்திற்கு கொடுக்கப்பட்ட நியாயத் தீர்ப்பு மரணத்தீர்ப்பு தான். கிறிஸ்துவின் ஈடுப-யால் அது மரணமாயிராமல், நித்திரைக்கு ஒப்பாகச் சொல்லப்படுகிறது. “நீர் மனுஷரை நிர்ந்தூரியாக்கி, மனுபுத்திரரே (உயிர்த்தெழுத-ல்) திரும்புங்கள் என்கிறீர்.” (சங் 90:3; 103:4) “நான் ஆபிரகாமின் தேவனாயிருக்கிறேன்” என்பது கடந்த காலத்திற்கு மட்டுமல்லாமல் நிகழ்காலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் தேவனாயிருக்கிறார் என்பதையே குறிக்கும். (ரோம. 4:17)

திருச்சபையாருடைய ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம்

- 1 தெச. 5:23 -

உடல், ஆத்துமா, ஆவி ஆகிய சொற்கள் ஒட்டுமொத்தமாக திருச்சபையாரைக் குறிக்க வெவ்வேறு உருவகமாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக அப்.பவுல் திருச்சபையாருக்கு வாழ்த்துரை வழங்கிச் சொல்லும்போது, “உங்கள் ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம் முழுவதும் நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து வரும்போது குற்றமற்ற தாயிருக்கும்படி காக்கப்படுவதாக” என்கிறார். (1 தெச. 5:23) இந்த ஜெபம், பரலோகத்தில் பேர் எழுதப்பட்டிருக்கிற தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட முழு திருச்சபையையும் குறிக்கிறது என்பதை புரிந்துகொள்ள வேண்டும். சிறு மந்தையாரிடம்

மட்டுமே இந்த சத்திய ஆவி பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிறது. அநேக களைகளும், பதர்களும் மூடியிருந்தாலும் இந்த சத்திய ஆவியையும் அதன் சரீரத்தையும் நன்கு இன்றும் அடையாளம் காணமுடியும். சிறுமந்தையாரின் ஆத்துமா, அதன் நடவடிக்கையாலும், அறிவுக் கூர்மையாலும், உணர்வுள்ள தன்மையாலும் எல்லா இடத்திலும் ஜனங்களுக்காக கொடிகளை (சிலுவை ஈடுப-) உயர்த்துவதின் மூலம் சாட்சி பகருகிறது.

வேறு எந்த வகையிலும் அப்போஸ்தலரின் உருவகத்தை விளக்கிக் காட்ட முடியாது. தனிப்பட்டவர்களின் ஆவி பாதுகாக்கப்படுகிற விஷயத்தில் பலர் பலவிதமான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தாலும் அப்போஸ்தலர்களின் கருத்து ஒன்றேதான். அப்போஸ்தலர் யாரைக் குறித்து சொல்லுகிறாரோ அவர்களுடைய சரீரங்கள் அழிந்தே தீரும். மற்ற எல்லாருடைய சரீரங்கள் மண்ணோடு மண்ணாவது போல இவர்களுடைய சரீரமும், அழியும். ஆவி, ஆத்துமா, சரீரம் என்ற சொற்கள் பன்மையில் வராமல் ஒருமையில் வந்திருப்பதைக் கவனிக்கவும்.

எல்லா ஆத்துமாக்களும் போகிற இடமான

“சியோல்” அல்லது “ஹேதேஸ்” - இந்த சொற்களின் உண்மையான விளக்கம் என்ன?

மரித்த பின்னர் ஆத்துமா “சியோலுக்கு” அல்லது “ஹேதேஸ்கு” செல்லுகிறது என்று சொல்லப்படுவதால், மனிதனுடைய ஆத்துமா, சரீரத்தி-ருந்து ஜீவ ஆவி பிரிந்த பிற்பாடு, உணர்வுள்ளதாக தொடக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும் என்று நம்பப்படுகிறது. நாம் கர்த்தருடைய வார்த்தையை உள்ளபடியே இந்த கோணத்தில் சரியாக ஆராய்ந்து நிதானிக்க வேண்டும். சியோல் என்பது என்ன? ஹேதேஸ் என்பது என்ன? என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

பழைய ஏற்பாட்டில் “சியோல்” என்ற எபிரேயச் சொல் 65 இடங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மூன்று முறை ஆங்கிலத்தில் குழி அல்லது பாதாளம் (pit) என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. 31 முறை கல்லறை (grave) என்றும், 31 முறை நரகம் (hell) என்றும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவைகள் யாவுமே தவறான மொழி

பெயர்ப்பு. தற்கால அர்த்தங்களின்படி குழி, நகரம், கல்லறை என்பதிலுள்ள பொருள் வேற்றுமைகள் யாவையும் சிந்தித்தால் அர்த்த பேதங்கள் விளங்கும்.

எபிரேயச் சொல்லாகிய சியோலுக்கு (இதற்கு சரியான கிரேக்க பதம் ஹேதேஸ்) அதன் அர்த்தத்தை சரியாகக் கூறக் கூடிய சரியான சொல் கிடையாது. இந்தச் சொல் மறைக்கப்பட்ட அல்லது அணைக்கப்பட்ட அல்லது ஒன்றுமில்லாமல் மரணத்தில் போய்விட்ட நிலைமையைக் குறிக்கும். இதுபோய் சேர்கிற இடமல்ல; ஒரு நிலைமையையே குறிக்கும். எபிரேய மொழியிலுள்ள சியோலுக்கும், ஹேதேஸ் என்கின்ற கிரேக்க சொல்லுக்கும் “முற்றிலும் மறந்துவிட்ட நிலைமை” என்ற பொருள்தான் கிட்டத்தட்ட சரியான பொருளாகும். சியோலுக்கு சந்தோஷம் அல்லது துக்கம் அல்லது வேறு எந்த உணர்வையும் காட்டக்கூடிய பொருள் கிடையாது. அது எந்தச் சொல்லைத் தொடர்ந்து வருகிறதோ அந்த சொல்-ன் தொடர்ச்சிதான் நாம் விளங்கிக் கொள்ள வழி காட்ட வேண்டும். அதனால் நரகத்திற்கு சம்பந்தப்பட்ட எபிரேயச் சொல்லாகிய சியோலையும், கிரேக்கச் சொல்லாகிய ஹேதேசையும் அதற்கு தொடர்புள்ள சொற்களையும் ஆராய்வோமாக. வேதாகமத்தின் மூலமாக சீயோல், ஹேதேஸ், மறதி என்ற தொடர்புடைய சொற்கள் நல்லவர் கெட்டவர் என்ற பேதம் பாராமல் எல்லோரையும் ஏற்றுக்கொள்வதாயிருக்கிறது. அங்கே வெளிச்சமில்லை, அறிவில்லை, ஞானமில்லை, எந்த மார்க்கமுமில்லை. மொழியில்லை அவர்கள் தேவனை புகழ்வதும் இல்லை, தேவ தூஷணம் சொல்வதும் இல்லை. அது முற்றிலும் மௌனமாக்கப்பட்ட ஒரு நிலை. எந்த வழியிலும் அது விரும்பத்தகாத நிலை, உயிர்த்தெழுதலைத் தவிர வேறு எந்த நம்பிக்கையுமில்லாத நிலை.

நல்ல ஆத்துமாவும் கெட்ட ஆத்துமாவும் சியோல் அல்லது மறக்கடிக்கப்பட்ட மறதி நிலைமையை அடைகிறது. ஆயிர வருட அரசாட்சியின் விடியற்காலையில் அழைப்பு வரும்வரை உணர்வற்ற நிலையில் ஒன்றுமில்லாமல் இருக்கும். பொதுவான வேதாகம மொழி பெயர்ப்புச் செய்தவர்கள் சில நேரங்களில் அதிக கவனம் செலுத்தாமல் அசதியாய் மொழி பெயர்த்திருக்கின்றனர். வேண்டு

மென்றே அவர்கள் அவ்வாறு செய்தார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. அவர்கள் முடிந்தளவுக்கு நாணயமாகச் செய்திருக்கிறார்கள். என்றாலும் முழு கவனத்துடன் எல்லா இடங்களிலும் ஒரே சீராக மொழி பெயர்க்கவில்லை. சில கருத்துக்களில் அவர்களுக்கு குழப்பமாக இருந்ததால் அந்தக் குழப்பத்திலே அவர்கள் சரிவர மொழி பெயர்க்காமல் விட்டுவிட்டனர். “இருண்ட காலத்தி-ருந்து” சில தப்பறையான கொள்கைகள் அசத்தியமாய் அப்படி பின்பற்றப்பட்டு வந்தாலும், வழிவழியாய் சொல்- வந்தக் கருத்தை அப்படியே மாற்றாமல், அதற்கேற்ப எழுதிவிட்டனர். மொழி பெயர்ப்பைப் பற்றி இன்னொன்று சொல்ல வேண்டுமானால், இப்பொழுது நரகம் என்றால் என்னவென்று நினைக்கிறோமோ, அதற்கு பழைய காலத்தில் வேறு பல அர்த்தங்கள் இருந்தது. நரகம் என்ற சொல்லுக்கு அக்கினியுள்ள ஒரு இடம் என்றோ அல்லது சித்திரவதை செய்யப்படுகின்ற இடம் என்றோ அர்த்தமில்லை. அதற்கு மறைக்கப்படுகிற, புதைக்கப்படுகிற கல்லறை என்று பொருள். மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் நரகம் என்ற சொல்லுக்கு பூர்வீக அர்த்தம் என்ன என்று சொல் ஆராய்ச்சி செய்யாமல் ஒரு காலத்தில் இருந்த அந்த பொருளையே கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டனர். விளக்கமாக பல சொற்களை ஆங்கில அகராதியில் ஆராயவில்லை.

கீழ்க்காணும் சியோல் என்ற சொல் வருகின்ற இடங்களை அதற்குரிய அர்த்தத்தோடு அது வருகின்ற பகுதிக்கு எந்த அர்த்தம் பொருத்தமாயிருக்கும் என்பதை வாசகர்களே நிதானித்துக் கொள்ளலாம். நரகம் என்று வருகிற இடங்களிலெல்லாம் சித்திரவதை, மனஉளைச்சல், எரி நரக அக்கினி போன்ற அர்த்தங்களை விட மறதி, ஒன்றும் தெரியாத நிலை என்ற பொருள்கள் மிகவும் பொருத்தமாக இருப்பதை அறியலாம். ஆத்துமாக்கள் சியோல் அல்லது மறக்கப்பட்ட ஒன்றுமறியாத நிலைக்கு செல்லுகிறது என்பதே முடிந்த முடிவாக நிரூபிக்கின்றது. அவ்விடத்தில் சித்திரவதை இல்லை; அங்கே சந்தோஷம் அல்லது வேதனை அல்லது அறிவு, ஞானம், கிரியை எதுவும் இல்லை. எதையும் உணரக்கூடாத நிலையில் உயிர்த்தெழுத-ன் காலத்தில் “பிரதான தூதனுடைய சத்தத்திற்காகவும் தேவனுடைய எக்காளத்திற்காகவும் காத்திருக்கிறது.”

“நான் துக்கத்தோடே என் குமாரனிடத்தில் பாதாளத்தில் (சியோல் அல்லது மறதியான நிலை) இறங்குவேன்... இவ்விதமாய் அவனுடைய தகப்பன் அவனுக்காக அழுது கொண்டிருந்தான்.” - ஆதி 37:35)

இவ்வாறாக யாக்கோபும் பயங்கர மிருகங்களால் தன் குமாரனான யோசேப்பு இறந்து விட்டதாக எண்ணி புலம்பினான்.

“நீங்கள் போகும்வழியில் இவனுக்கு மோசம் நேரிட்டால், நீங்கள் என் நரைமயிரைச் சஞ்சலத்தோடே பாதாளத்தில் இறங்கப் பண்ணுவீர்கள் என்றான்.” (ஆதி. 42:38)

இவை யாக்கோபு பென்யமீனை பிரியும்போது, யோசேப்பைப் போல இவனும் கொல்லப்படுவான் என்ற பயத்தில் சொன்ன வார்த்தைகள்.

ஆதி 44:29ல் யோசேப்பின் சகோதரர்கள் பென்யமீனை அங்கே விட்டுச்சென்றால் ஈசாக்குக்கு என்ன நடக்கும் என்பது குறித்த அதே வார்த்தைகள் திரும்பச் சொல்லப்படுகிறது. மேலும் 31ம் வசனத்தில் அவர்கள் தங்கள் தகப்பனுக்கு என்னசெய்வார்கள் என்பது குறித்து சொல்லப்படுகிறது. “இப்படி உமது அடியாராகிய நாங்கள் உமது அடியானாகிய எங்கள் தகப்பனுடைய நரைமயிரை வியாகுலத்துடனே பாதாளத்தில் (சியோலுக்கு, மறதிக்கு) இறக்கப்பண்ணுவோம்.”

இங்கே இந்த நான்கு எடுத்துக்காட்டுக்களிலும் “சியோல்” என்ற எபிரேயு வார்த்தை “பாதாளம்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அக்கினி, சித்திரவதை, வேதனை உள்ள இடமாக பொதுவாக சொல்லப்படுகிற நரகம் என்ற வார்த்தை இங்கே போடப்பட்டிருந்தால் எந்த அளவுக்கு அது தவறாக இருந்திருக்கும் என்பதை கவனிக்கும்படி எல்லோரையும் அழைக்கிறோம். சாதாரணமாக புரிந்து கொள்ளப்பட்டபடி நரகம் என்ற இந்த வார்த்தையை போட்டிருந்தால் யாக்கோபு தன்னைப்பற்றியும், அவனது குமாரர்கள் யாக்கோபைப் பற்றியும் கூறியது எவ்வளவு தவறாக போயிருக்கும் என்பதை மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள். ஆகவே அவர்கள் “பாதாளம்” என்று

மொழிபெயர்த்துவிட்டார்கள். எனினும் யாக்கோபு பாதாளத்திற்கு சென்று விட்டார் என்றோ அல்லது பாதாளத்திற்கு செல்வார் என்ற எண்ணமோ அவர்களுக்கோ, பெரும்பாலான ஜனங்களுக்கோ இல்லை. தனது சரீரம் கல்லறையில் அடக்கம் பண்ணப்படும் என்று அந்த முற்பிதா எண்ணவில்லை. அப்படி எண்ணியிருந்தால் ராகே-ன் கல்லறைக்கு, பயன்படுத்திய எபிரேய வார்த்தையாகிய கேபுரா (qeburah) (ஆதி 35:20) என்பதை பயன்படுத்தியிருப்பார். அல்லது யாக்கோபின் கல்லறையைப் பற்றி யோசேப்பு பேசும் போது பயன்படுத்திய வார்த்தையாகிய கேபார் (qeber) என்ற வார்த்தையை பயன்படுத்தியிருப்பார். யாக்கோபு மரிப்பதற்கு முன்பே தனக்கென ஒரு கல்லறையை வெட்டி வைத்திருந்தார். (ஆதி 50:5) யாக்கோபு தன் கடைசி குமாரனான பென்யமீனையும் பிரிந்துவிட்டால் தன்னுடைய வயதான காலத்தில் ஏமாற்றத்தாலும் பலவீனத்தாலும் மரித்த நிலைமைக்கு ஒப்பான தன் ஆத்துமா மறதி நிலையில் இருக்கும் என்பதை அவ்வாறு குறிப்பிட்டான்.

“கர்த்தர் ஒரு புதிய காரியத்தை நேரிடச் செய்வதால், பூமி தன் வாயைத் திறந்து, இவர்கள் உயிரோடே பாதாளத்தில் (சியோல், மறதி நிலை) இறங்கத்தக்கதாக இவர்களையும் இவர்களுக்கு உண்டான யாவையும் விழுங்கிப் போட்டதேயானால், இந்த மனிதர் கர்த்தரை அவமதித்தார்கள் என்பதை அறிவீர்கள்.” - (எண் 16:30)

“அவர்கள் தங்களுக்கு உண்டானவை எல்லாவற்றோடும் உயிரோடே பாதாளத்தில் (சியோல், மறதிநிலை) இறங்கினார்கள். பூமி அவர்களை மூடிக் கொண்டது; இப்படிச் சபையின் நடுவி-ருந்து அழிந்து போனார்கள். (எண் 16:33)

இவ்விரு வசனங்களும் கோராகு, தாத்தான், அபிராம் ஆகியோரை எவ்வாறு அழித்தார் என்பதைக் காண்பிக்கிறது. இங்கே நரகம் (hell) என்று மொழிபெயர்க்காததற்கு காரணம், சித்திரவதை செய்யப்படும் இடம் பூமியின் மேற்பரப்பிலேயே இருக்கிறது என்று கூறும்படி ஆகிவிடுமோ என்று பயந்ததுதான். இந்தக் கருத்தை சரியாக புரிந்து கொள்ளும்போது எவ்வளவு தெளிவு ஏற்படுகிறது. பூமி பிளந்து அவர்களை விழுங்கிக் கொண்டது என்பது அவர்கள்

முற்றிலுமாக அழிக்கப்பட்டு ஒன்றும் அறியாத மறதி நிலைக்குப் போய்விட்டார்கள் என்பது தெளிவாகப் புரிகிறது.

“என் கோபத்தினால் அக்கினி பற்றிக் கொண்டது, அது தாழ்ந்த நரக மட்டும் (சியோல், மறதிநிலை) எரியும்; அது பூமியையும் அதன் பலனையும் அழித்து, பர்வதங்களின் அஸ்திபாரங்களை வேகப் பண்ணும்.” (உபா 32:22)

இங்கே சொல்லப்பட்டுள்ள நெருப்பு நிச்சயமாக சொல்லர்த்தமான நெருப்பு அல்ல. இந்த முழு வசனமும் தேவனுடைய எரிச்ச-னால் உண்டான நெருப்பைக் காட்டுகிறது. அந்த செய்தி தொடர்கிறது, “அவர்கள் பசியினால் வாடி, எரிபந்தமான உஷ்ணத்தினாலும், கொடியவாதையினாலும் மாண்டு போவார்கள்... வெளியிலே பட்டயமும், உள்ளே பயங்கரமும்... அழிக்கும்.” இந்த தீர்க்க தரிசனம் எவ்வாறு நிறைவேறியது என்று நாமாக கற்பனை செய்ய வேண்டியதில்லை. பரிசுத்தாவியினால் ஏவப்பட்டு அப்.பவுல் பேசும்போது இந்த பகுதியைக் குறிப்பிட்டு, இது மாம்சீக இஸ்ரேயலர்களைக்குறிக்கிறது என்றும், அவர்கள் கர்த்தராகிய இயேசுவை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்த பொழுது, அதனால் தேவனால் தள்ளிவிடப்பட்டு இந்த துன்பம் அவர்கள் மேல் வந்தது என்கிறார். அப்.பவுல், “.....அவர்கள் மேல் கோபாக்கினை பூரணமாய் வந்திருக்கிறது” என்று கூறுகிறார். (1 தெச. 2:16) அவர்கள் செய்த பாவத்திற்காக வருத்தமடையும் வரை அக்கினி பற்றி எரிந்தது. இஸ்ரேயல் தேசத்தின் மீறுதல்களின் நிமித்தம் தேவக்கோபாக்கினை அவர்கள் மீது பற்றி எறிந்த பிறகு அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் தேடிப் பிடித்து மறதிநிலையான மரண நிலைக்கு உட்படுத்தப் பட்டனர். அதன்பிறகு அவர் சமாதானமாக பேசி, “என் ஜனத்தை ஆற்றுங்கள், தேற்றுங்கள்; எருசலேமுடன் பட்சமாய் பேசி, அதன் போர் முடிந்தது என்றும், அதன் அக்கிரமம் நிவர்த்தியாயிற்று என்றும், அது தன் சகல பாவத்தினிமித்தமும் கர்த்தரின் கையில் இரட்டிப்பாய் அடைந்து தீர்ந்தது என்றும் அதற்குக் கூறுங்கள் என்று உங்கள் தேவன் சொல்லுகிறார்” என்று கூறுகிறார். (ஏசா 40:1-2) யாக்கோபு தீர்க்க தரிசனமாக இஸ்ரேயலைக் குறித்து கூறிய வார்த்தைகள் தேவசித்தத்தின்படி நிறைவேறித்தீரும் என்று வேத வாக்கியங்களின்

மூலமாக பவுல் இவ்வாறு கூறுகிறார்: “நான் அவர்களுடைய பாவங்களை நீக்கும்போது, இதுவே நான் அவர்களுடனே செய்யும் உடன்படிக்கை.” - (ரோம 11:27) இஸ்ரேயல் தேசத்தின் மீது கோபாக்கினை பற்றி எரிந்து அவர்கள் அழிந்த பின்பு அவர்கள் எல்லா ஆசீர்வாதங்களாலும் நிரப்பப்படுவர் என்று வேதம் கூறுகிறது. (உபாக. 32:26-43)

“கர்த்தர் கொல்லுகிறவரும் உயிர்ப்பிக்கிறவருமாயிருக்கிறார்; அவரே பாதாளத்திலே (சியோல், மறதி நிலை) இறங்கவும் அதி-ருந்து ஏறவும் பண்ணுகிறவர்.” (1 சாமு 2:6)

“மரணக் கண்ணிகள் (சியோல், மறதிநிலை) என்மேல் விழுந்தது.” - II சாமு 22:6

தீர்க்கதரிசியாகிய தாவீது தான் மரண அபாயத்தி-ருப்பதை உணர்ந்திருந்தார். ஆனாலும் கர்த்தர் சவு-ன் கைகளுக்கு தாவீதை தப்புவித்தார். சங்கீதக்காரரின் இந்த தீர்க்கதரிசனம் இயேசு கிறிஸ்துவைக் குறித்துச் சொன்னதாக நமக்குத் தெளிவாக எடுத்துக் காண்பிக்கிறது. கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய திருச்சபை தீமை நிறைந்த இவ்வுலகி-ருந்து முற்றிலுமாக விடுவிக்கப்படும். மகாபெரிய உபத்திரவங்களுக்கு முன்பே கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய சபை வரவிருக்கும் மகிமை நிறைந்த உலகிற்காக விடுவிக்கப்படும். தீமைக்கு எதிரான கோபாக்கினையும், தெய்வீக வல்லமையும் அனைவருக்கும் புலப்படும். (வசனம் 8-18)

“அவனுடைய நரைமயிர் சமாதானமாய்ப் பாதாளத்தில் (சியோல், மறதிநிலை) இறங்க வொட்டாதிரு... அவனுடைய நரைமயிரை இரத்தத்துடன் பாதாளத்தில் (சியோல், மறதிநிலை) இறங்கப்பண்ண, நீ அவனுக்குச் செய்ய வேண்டியதை அறிவாய்.” - (1 இரா 2:6,9)

தாவீது தன் குமாரனாகிய சாலமோனைத் சுட்டிக்காட்டி பேசுகிறார். யோவாப் மிகவும் ஆபத்தான மனிதன். இரத்த வெறியன், அவன் மரணமடைவதற்கு முன் பழி வாங்கப்பட வேண்டியவன் என்கிறார். இங்கே மொழி பெயர்ப்பாளர்கள், மோவாப் கெட்டவன் என்று அறிந்திருந்தும் நரகம் (hell) என்பதற்கு பதிலாக பாதாளம்

(grave, Sheol) என்று வேண்டுமென்றே மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்கள். ஏனெனில் இங்கே நரைமயிரைப் பற்றி சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவர்கள் கொள்கைப்படி, நரைமயிரோடு கூடிய சரீரம் எல்லாம் புதைக்கப்படும், ஆத்துமா அல்லது ஆவி மட்டும் நரகத்திற்கு போகிறது. ஆகவே சியோலுக்கு பதிலாக பாதாளம் (ஆங்கிலத்தில் grave) என்ற வார்த்தைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார்கள். யாக்கோபின் நரைமயிராகட்டும் யோவாபின் நரைமயிராகட்டும் எதுவாக இருந்தாலும் முழு சரீரத்தோடு சியோல் என்கிற பாதாளத்தில் போட்டபின் அவர்கள் மறதிநிலையில் இருப்பதைக் குறிக்கும் என்பதை சரியாக சிந்திக்கிறவர்கள் எவரும் புரிந்து கொள்வர். நரைமயிர் அல்லது நரைத்த தலை என்று உருவகப்படுத்திச் சொல்லுவது வயதான நிலைமையைக் குறிக்கும்.

“மேகம் பறந்து போகிறது போல, பாதாளத்தில் (சியோல், மறதிநிலை) இறங்குகிறவன் இனி ஏறி வரான்.” -யோபு 7:9

யோபு மரணத்தில் மனித ஆத்துமாவைப் பற்றி குறிப்பிடும் போது அது முற்றிலும் அழிக்கப்படும் என்று விளக்கமாக கூறுகிறார். இந்தக் கருத்தைத் தொடர்ந்து தனது முடிவுரையாக 21-வது வசனத்தில் “...இப்பொழுதே மண்ணில் படுத்துக் கொள்வேன், விடியற்காலத்திலே என்னைத் தேடுவீரானால் நான் இரேன்” என்று கூறுகிறார். இந்த இடைக் காலத்தில் ஏற்படும் மரணம் உறக்கத்திற்கு ஒப்பிடப்படுகிறது. தற்காலயுகம் அழுகையும் வியாகுலமும் மரணமுமாகிய இரவுக்கு ஒப்பிடப்படுகிறது. ஆயிர வருட அரசாட்சி விடியற்காலத்திற்கு ஒப்பிடப்படுகிறது. தேவ வல்லமையால் உயிர்த்தெழுதல் ஏற்படும்போது கர்த்தர் யோபுவை விடியற்காலையில் பார்ப்பார். அப்போது அவர் இராமல் போய்விட்டார் என்பது அது முழு அழிவுக்குச் சென்று விட்டது என்பதே பொருள். எப்படிப் பார்க்கிலும் உயிர்த்தெழுதல் தேவ வல்லமையின்படியே நடந்தேறும். கர்த்தரால் குறிக்கப்பட்ட வேளை வரும்போது,.. “அவர் தமது கைகளின் கிரியையின் மேல் விருப்பம் வைப்பார்.” (யோபு 14:15) கர்த்தருடைய பழிக்குப்பழி வாங்கும் நியாயத் தீர்ப்பின் நாள் கடந்த பின் சீர்திருத்த-ன் காலம் தொடங்கும் போது கர்த்தர் அழைப்பார். அந்த அழைப்புக்கு யோபுவும் மற்றவர்களும் பதில்

கூறுவார்கள். (யோபு 14:14-15)

“அது வான பரியந்தம் உயர்ந்தது; உம்மால் என்ன ஆகும்? அது பாதாளத்திலும் (சியோல், மறதிநிலை) ஆழமானது, நீர் அறியக் கூடியது என்ன?” - யோபு 11:8.

மேற்சொன்ன வார்த்தைகள் யோபுவின் சிநேகிதரான சோப்பார் ஆறுதல் சொல்வதாக நினைத்துக் கொண்டு அவரை துன்பத்துக்குள்ளாக்கின சம்பவம், அதற்காக தேவன் இவரை கண்டித்தார். இதன் மூலமாக, தேவனுடைய திட்டம் ஆட்சிமுறை மனிதனுடைய சிந்தனைக்கு எட்டாதது என்று யோபுவுக்கு எடுத்துக் காண்பித்தார். மனிதனுக்கு தேவனைப் பற்றியோ, தேவனுடைய திட்டத்தைப் பற்றியோ எந்த அறிவும் கிடையாது என்பதை விளக்க “சியோல்” என்ற சொல்லை இதற்கு ஆதாரமாக விளக்குகிறார். அறிவின்மை, பாதாளம் ஆகிய இரண்டினையும் ஒப்பிட்டு சொல்லுகிறதினால், தேவ அறிவு, தெய்வ திட்டம் ஆகியவை அறியாத, புரியாத நிலை என்பதாகும்.

“நீர் என்னைப் பாதாளத்தில் ஒளித்து, உமது கோபம் தீருமட்டும் என்னை மறைத்து, என்னைத் திரும்ப நினைக்கும்படிக்கு எனக்கு ஒரு காலத்தைக் குறித்தால் நலமாயிருக்கும்.” - யோபு 14:13

யோபுவின் நம்பிக்கையைக் குறித்து, வெகு எளிமையாகவும், வெளிப்படையாகவும் இங்கு விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. தற்போது இருக்கக் கூடிய பாவம், சாபம், மரணம் ஆகிய இதே சோக வாழ்க்கை தொடர்ந்து நீடித்திருக்கக் கூடாது என்று விரும்பினார். இந்த சாபமெல்லாம் தீரும் வரையில் பூமியி-ருந்து தேவ கோபாக்கினை முற்றிலும் நீக்கப்படும் வரையில், சீர்திருத்த மறுமலர்ச்சி வரும் வரையில், மறதிநிலையில் இருக்க அவர் விரும்பினார். அதே வேளையில் என்றைக்கும் இல்லாமல் போய்விட வேண்டுமென்று அவர் விரும்பவில்லை. உயிர்த்தெழுதல் மூலமாக எதிர்கால வாழ்வுக்கு தேவ ஏற்பாட்டின் மேல் நம்பிக்கை வைத்து, குறித்த காலத்தில் பாவத்தின் சாபமெல்லாம் உருண்டோடின பின்பு, தன்னை நினைவு கூர்ந்து, மறதியின் நிலையி-ருந்து அழைத்து, கிறிஸ்து மூலமாக திரும்பக் கொடுத்த-ன் வல்லமையினால் தனக்கு மறுபடியும் ஜீவனைத் தரவேண்டும் என்று தேவனிடம் ஜெபிக்கிறார்.

(அப். 3:19-21)

“அப்படி நான் காத்துக் கொண்டிருந்தாலும், பாதாளம் (சியோல், மறதிநிலை) எனக்கு வீடாயிருக்கும்; இருளில் என் படுக்கையைப் போடுவேன். அழிவைப் பார்த்து, நீ எனக்குத் தகப்பன் என்கிறேன்; புழுக்களைப் பார்த்து நீங்கள் எனக்குத் தாயும் எனக்குச் சகோதரியும் என்கிறேன்.” - (யோபு 17:13,14)

நினைவற்ற நிலை, மறக்கப்பட்ட வீடு, துறக்கப்பட்ட படுக்கை அங்கே முற்றிலும் இருள், உறங்குகிற யோபுவின் ஆத்துமா உயிரிழந்தபின் உயிர்த்தெழுத-ன் காலத்து விடியலுக்காகக் காத்திருக்க, அவருடைய சடலமோ மறக்கப்பட்ட நிலையில் அழிந்து கொண்டிருக்க, இந்த உருவக மொழி எவ்வளவு அழகிய கருத்தோவியமாக வரையப்பட்டுள்ளது.

“என் நம்பிக்கை இப்போது எங்கே? நான் நம்பியிருந்ததைக் காண்பவன் யார்? அது பாதாளத்தின் (சியோல், மறதிநிலை) காவலுக்குள் இறங்கும்; அப்போது தூளில் ஏகமாய் இளைப்பாறுவோம் என்றான்.” - (யோபு 17:15,16)

தேவ ஊழியன் தன்னுடைய நம்பிக்கையை, விசுவாசத்தை உறுதிபட எடுத்துக் கூறுகின்ற அதேவேளையிலே, எத்தனை பேர் அதே விசுவாசத்தில் இருப்பார்கள் என்ற வினாவையும் எழுப்புகின்றார். ஏற்கனவே தான் மரிக்கின்ற மரணம் உறக்கத்திற்கு ஒப்பாய் இருக்கிறது என்றும், காலையில் திரும்ப விழித்தெழுவேன் என்றும் தனது விசுவாசத்தை ஏற்கனவே அறிக்கை செய்திருக்கின்றார். மரிக்கிற எவரும் “சியோல்” என்கிற பாதாளத்திற்கு ஒவ்வொருவராக சென்றாலும், இந்த உயிர்த்தெழுத-ன் நம்பிக்கையை உடையவர்களாக இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் எல்லாரும் பாதாளத்தில் புழுதியில் இளைப்பாறியே தீர வேண்டும்.

“அவர்கள் செல்வவான்களாய்த் தங்கள் நாட்களைப் போக்கி, ஒரு கணப்பொழுதிலே பாதாளத்தில் (சியோல், மறதிநிலை) இறங்குகிறார்கள்.” (யோபு 21:13)

கர்த்தருடைய ஜனங்களாக இல்லாதவர்கள் மிகுந்த ஆடம்பரத்திலும் ஐஸ்வரியத்திலும் இருப்பது மேலே வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. அதே சமயத்தில் கர்த்தருடைய

பிள்ளைகளோ அநேக உபத்திரவங்களிலும், வேதனை, சோதனைகளிலும் துன்புறுத்தப்பட்டு ஒரேவிதமாக மரிக்கிறார்கள். இதில் துன்மார்க்கர் உரிய காலத்தில் தெய்வீக தண்டனையின் வழியாக சீர்திருத்தப்படுவார்கள். பிற்காலத்தில் அவர்கள் மேன்மையான ஜீவியம் ஜீவிப்பதற்கு அவர்களை ஆயத்தப்படுத்தி தகுதியுண்டாகும்படி செய்கிறார்.

“வறட்சியும் உஷ்ணமும் உறைந்த மழையைப் பட்சிக்கும், அடிப்படியே பாதாளமானது (சியோல், மறதிநிலை) பாவினைப் பட்சிக்கும்.” - யோபு 24:19

எல்லாமனுக்குலமும் பாவத்திற்குட்பட்டது. எனவே எல்லா மனுக்குலமும் மரணத் தீர்ப்புக்குள்ளானதால் மறக்கப்பட்ட நிலையான பாதாளத்திற்குச் செல்கின்றனர். நம்மை மரணத்தி-ருந்து மீட்க வல்லவராகிய அவரே தம்முடைய மேன்மையும், அருமையுமான வாக்குத்தத்தத்தின்படியே உயிர்த்தெழுச் செய்யவும் வல்லவராயிருக்கிற அவர் மீதே, நாம் நமது நம்பிக்கையை வைக்கத்தகும். இவ்விடத்தில் யோபு, தீமை செய்பவர்களையும், தீமை செய்யத்துடித்து தங்கள் சாவை வ-ய விரைந்து வருவிக்கிறவர்களையும் குறித்தே விளக்குகின்றார்.

“அவருக்கு முன்பாகப் பாதாளம் (சியோல், மறதிநிலை) வெளியாய்த் திறந்திருக்கிறது. நரகம் மூடப்படாதிருக்கிறது.” - யோபு 26:6

முடிவு எப்படியிருக்கும் என்று அதன் ஆரம்பத்திலேயே அறிந்திருக்கிற தேவன், பாதாளத்தில் இருக்கக்கூடிய இரகசியங்களும், அவருடைய பார்வையில் வெளியரங்கமாக இருக்கிறது. ஆராய்ந்து முடியாத தேவனுடைய சர்வ ஞானத்தை யோபு விளக்குகின்றார்.

“மரணத்தில் உம்மை நினைவு கூர்வதில்லை, பாதாளத்தில் (சியோல், மறதிநிலை) உம்மைத் துதிப்பவன் யார்?” - சங். 6:5

மனிதன் மரணத்தில் எந்த நினைவுமிராதபடி இருக்கிறான் என்பதற்கு இதைவிட வேறு என்ன தெளிவான, திட்டவட்டமான அத்தாட்சி இருக்க முடியும். இந்த வசனத்தில் துன்மார்க்கரைப் பற்றிக் குறிப்பிடாமல், கர்த்தருடைய கிருபைக்காகவும் இரக்கத்திற்காகவும்

அவரை நன்றியால் துதிக்கின்ற கர்த்தருடைய ஊழியக்காரர்களையே குறிப்பிடுகிறார் என்பதை கவனிக்கவும். கேபாரில் புதையுண்ட மரித்த சடலத்தைக் குறித்து சொல்லாமல், பாதாளத்திற்கு அதாவது மறக்கப்படும் நிலைக்குச் செல்கின்ற ஆத்துமாவைக் குறித்தே இங்கு சொல்லப்பட்டுள்ளது.

“துன்மார்க்கரும், தேவனை மறக்கிற எல்லா ஜாதிகளும் நரகத்திலே தள்ளப்படுவார்கள்.” - சங். 9:17 (சியோல் - மறக்கப்படும் நிலை)

எபிரேயச் சொல்லான “ஷப்” (shub) என்ற சொல்-ன்படி “பாதாளத்திற்கே திரும்புவார்கள்” என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். துன்மார்க்கர்கள் தேவனையும் தேவனுடைய திட்டங்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளாததால் திரும்ப அவர்கள் மரணத்திற்கே திரும்பி விடுவார்கள். மீட்கும் பொருள் கல்வாரியில் கொடுக்கப்பட்டதின் மூலம் ஆயிர வருட அரசாட்சியில் மறக்கடிக்கப்பட்ட மரண நிலையில் இருக்கின்ற மனுக்குலம் முழுவதும் உயிர்த்தெழுந்து வருவார்கள். இருந்த போதிலும் உயிர்த்தெழுந்து வந்த பிறகும் தேவ திட்டத்தை மனதார ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் திரும்பவும் மறக்கடிக்கப்பட்ட மரண நிலைக்குச் செல்வார்கள். இதுவே இரண்டாம் மரணம். அந்த நிலைமைக்குச் சென்ற பிற்பாடு மீட்கும் பொருளை அவர்களுக்காக செலுத்த முடியாது. அதன் பிறகு சீர்திருத்தமோ, மீட்போ அவர்களுக்குக் கிடையாது. இந்த பகுதி புற ஜாதியாரைக் குறித்துச் சொல்லப்படவில்லை. அவர்களிடம் தேவனைப் பற்றிய அறிவு இல்லை என்பது நிரூபணமாகிறது. இந்த பகுதி தேவனை மறந்தவர்களை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறது. தேவனைப் பற்றி தெளிவாக அறிந்தும் சரியான பொறுப்பில் இருந்தும் மறுத-த்துப் போனவர்களையே குறிக்கும்.

“என் ஆத்துமாவைப் பாதாளத்தில் (சியோல், மறதிநிலை) விடீர்; உம்முடைய பரிசுத்தவானை அழிவைக் காண வொட்டீர்.” - சங். 16:10

அப். பேதுரு பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பரிசுத்த ஆவியால் பூரணமாய் நிறைந்தவராய்ப் பேசினார். அப்பொழுது இது தாவீதைக்

குறித்துச் சொல்லப்பட்டதல்ல என்ற முக்கிய கருத்தை நாம் விளங்கிக் கொள்ளும்படி சொன்னார். ஏனெனில் தாவீதின் ஆத்துமா சியோலாகிய பாதாளத்தில் விடப்பட்டது. அவருடைய சரீரம் அழிவுக்குட்பட்டது. “அவன் (தாவீது) மரணமடைந்து அடக்கம் பண்ணப்பட்டான்; அவனுடைய கல்லறை இந்நாள் வரைக்கும் நம்மிடத்தி-ருக்கிறது.” “தாவீது பரலோகத்திற்கு எழுந்து போகவில்லையே” என்று தாவீதைக் குறித்து அப்.பேதுரு அறிக்கையிடுகிறார். - அப் 2:27-34

அப்போஸ்தலர்களுடைய வார்த்தைகள் கீழ்க்காணும் இரண்டு கருத்துக்களை ஆதாரத்துடன் வ-யுறுத்துகின்றன.

1. தாவீதின் ஆத்துமா பாதாளத்துக்கு, எல்லாவற்றையும் மறந்த நிலைக்குச் சென்றது. அப். பேதுரு இந்த பிரசங்கம் செய்யும் வரை தாவீதின் ஆத்துமா பரலோகத்திற்குச் செல்லவில்லை.

2. இயேசு கிறிஸ்துவின் ஆத்துமாவும் பாதாளத்துக்கு, மறந்த நிலைக்குச் சென்றது. ஆனாலும் மூன்றாம் நாளில் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டு பரலோகத்துக்குச் சென்றார்.

தேவ ஆவியினால் ஏவப்பட்டு எழுதப்பட்ட இந்த வசனங்கள் மெய் சத்தியத்தை நாடி தேடி ஆராய விரும்புகிறவர்களுக்கு இந்தக் கருத்தைத் தெளிவாக விளக்கிக் காண்பிக்கிறது. கீழ்க்காணும் உண்மைகளை நமக்கு இவை விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

1. நமது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் ஆத்துமா மரணத்தில் பாதாளத்திற்கு மறக்கடிக்கப்பட்ட நிலைக்குச் சென்றது.

2. மூன்று நாட்கள் முடியும் வரை அவர் மரித்தவராயிருந்தார்.

3. மூன்றாம் நாள் அவர் மறதி நிலையி-ருந்து தேவனுடைய பரிசுத்தஆவியின் வல்லமையினால் தேவ சாய-ல் “மரித்தோரி-ருந்து எழுந்தவர்களில் முதற்பலனானார்.” நமது கர்த்தர் மரித்திருந்த மூன்று நாட்களில் அவருடைய ஆத்துமாவோ, அவரோ இருக்கவில்லை. “அவர் தன் ஆத்துமாவை மரணத்தில் ஊற்றினார். உலகத்தின் பாவத்துக்காக தன் ஆத்துமாவை நிவாரண ப-யாகக் கொடுத்தார்.” ஆனால் அவருடைய ஆத்துமா உயிர்த்தெழுத-ன்போது புதிய ஆவிக்குரிய சரீரமாகப்

புதுப்பிக்கப்பட்டது. (தொகுதி 2, பக். 107)

“பாதாளக் கட்டுக்கள் (சியோல் - மறதிநிலை) என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டது. மரணக் கண்ணிகள் என் மேல் விழுந்தது.” சங். 18:5

ஆழ்ந்த துயரத்தையும், மரண பயத்தையும் குறிக்க இப்படி உருவகமாகக் கூறப்படுகிறது.

“கர்த்தாவே, நீர் என் ஆத்துமாவைப் பாதாளத்தி-ருந்து (சியோல் - மறதிநிலை) ஏறப்பண்ணி, நான் குழியில் இறங்காதபடி என்னை உயிரோடே காத்தீர்.” சங் 30:3

இது மரணத்திற்கு ஏதுவான நோயி-ருந்து விடுதலை பெற்றதற்கு நன்றி தெரிவிக்கும் ஸ்தோத்திரப் பாடலைக் கொண்டது.

“துன்மார்க்கர் வெட்கப்பட்டுப் பாதாளத்தில் (சியோல் - மறதிநிலை) மவுனமாயிருக்கட்டும்.. பொய் உதடுகள் கட்டப்பட்டுப் போவதாக.” சங் 31:17-18

இங்கு மட்டுமல்லாது மற்ற அநேக இடங்களிலும் சங்கீதக் காரன் பூமியிலே துன்மார்க்கன், துன்மார்க்கத்தை விட்டு சீர்ப்பொருந்துமாறு வேண்டுகல் செய்கிறார். இவர்களுக்கு ஒரு எதிர்காலம் கிடைக்குமென்றோ, உயிர்த்தெழுப்படுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையோ இதிலே உறுதிப்படுத்தப்படவில்லை. இராஜ்யம் கர்த்தருடையதாயும், தேசத்தின் ஆளுகை அவருக்குட்பட்டதாயும் இருக்கும்போது சத்தியம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு செம்மையான நீதி நியாயம் பரிபா-க்கப்படும். இரக்கமும் அன்பும் ஸ்தாபிக்கப்படும் போதும் சர்வ சிருஷ்டிகளும் பாவத்தி-ருந்து விடுபட்டு தெய்வீக அறிவை அறிந்து கொள்ள ஏராளமான வாய்ப்புக்கள் தாராளமாகக் கிடைக்கும். இப்பொழுது துன்மார்க்கராயிருக்கிற பலர் கிறிஸ்துவின் நீதியால் நீதியையும் நியாயத்தையும் தேடுகிற வாஞ்சையினால் பேரழிவி-ருந்து மறைக்கப்படுவார்கள். படிப்படியாக கிறிஸ்துவின் நீதியினால் இவர்கள் நித்திய வாழ்வைப் பெறுவார்கள். துன்மார்க்கர்கள் கிறிஸ்துவினால் தங்கள் துன்மார்க்கத்தை விட்டு சன்மார்க்கர்களாகி தேவனுக்கேற்ற வகையில் சீர் பொருந்தி நித்திய ஜீவனை பெற்றுக் கொள்வதை தீர்க்கதரிசியாகிய தாவீதோ மற்ற தீர்க்க தரிசிகளோ

எதிர்க்க முடியாது.

“ஆட்டு மந்தையைப் போல பாதாளத்திலே (சியோல், மறதிநிலை) கிடத்தப்படுகிறார்கள்; மரணம் அவர்களை மேய்ந்து போடும்; செம்மையானவர்கள் அதிகாலையில் அவர்களை ஆண்டு கொள்வார்கள்; அவர்கள் தங்கள் வாசஸ்தலத்தில் நிலைத்திருக்கக் கூடாதபடி அவர்களுடைய ரூபத்தைப் பாதாளம் அழிக்கும். ஆனாலும் தேவன் என் ஆத்துமாவைப் பாதாளத்தின் (சியோல், மறதிநிலை) வல்லமைக்குத் தப்புவித்து மீட்பார், அவர் என்னை ஏற்றுக் கொள்வார்.” சங். 49:14-15

சியோல் என்ற சொல்லுக்கு “கல்லறை” என்பது முக்கியமான முதல் பொருளல்ல; அதனுடைய சரியான பொருள் “எல்லாம் மறந்த நிலை” என்பதை இந்தப் பாடத்தி-ருந்து விளங்கிக் கொள்ளலாம். ஏனெனில் செத்துப்போன ஆடுகளை எவரும் கல்லறையில் புதைப்பதில்லை. எல்லா ஆடுகளும் மறந்த நிலைக்குச் செல்வதோடு அவைகள் இருந்த நிலைமையி-ருந்து இல்லாத நிலைக்குச் சென்று விடுகிறது என்பது பொருள். எல்லாம் மறந்த, இல்லாமல் போன நிலைமையி-ருந்தாலும், தேவன் தன் ஆத்துமாவை திரும்ப மீட்டுக் கொள்வார் என்கிற திடமான நம்பிக்கை தீர்க்கதரிசியாகிய தாவீதிடமிருந்தது. இது அப்.பேதுரு சொன்ன கருத்துக்கு ஒத்துச் செல்கிறது. “தாவீது பரலோகத்திற்கு ஏறிச் செல்லவில்லை.” தாவீதின் ஆத்துமா மறக்கடிக்கப்பட்ட நிலையில், இல்லாமல் போனது. மரணத்தி-ருந்தாலும் மறதியி-ருந்தாலும் கர்த்தர் தன்னை உயிர்த்தெழுத-ல் மீட்டுக்கொள்வார் என்ற உறுதியான நம்பிக்கை தாவீதுக்கு இருந்தது. மரித்தவர்கள் புதைக்கப்படாத ஆடுமாடுகளைப் போல, இல்லாமல் போன நிலைமை அல்லது மறதியி-ருந்தும் திரும்ப உயிர்த்தெழுத-ன் காலத்தில் இல்லாத நிலையி-ருந்து புதுப்பிக்கப்படுவார்கள். உயிர்த்தெழுத-ன் காலையில் ஆயிர வருட அரசாட்சியின் காலையில் ஆடு, மாடுகள் ஆகியவைகளை, செம்மையானவர்கள் ஆண்டு கொள்வார்கள். அவர்களை நீதியின்படி நியாயம் விசாரித்து வழிநடத்துவார்கள் என இந்தப் பகுதி துல்-யமாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. “பரிசுத்தவான்கள் உலகத்தை நியாயந் தீர்ப்பார்களென்று” அப்போஸ்தலர் பவுல் விளக்குகிறார். (1 கொரி. 6:2)

“மரணம் அவர்களைத் தொடர்ந்து பிடிப்பதாக; அவர்கள் உயிரோடே பாதாளத்தில் (சியோல், மறதிநிலை) இறங்குவார்களாக; அவர்கள் வாசஸ்தலங்களிலும் அவர்கள் உள்ளத்திலும் பொல்லாங்கு இருக்கிறது.” - சங் 55:15

இந்த வேதவசனம் அநேக கர்த்தருடைய பிள்ளைகளுக்கு தவறாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாகவும் ஒரு பெரிய தடைக்கல்லாகவும் இருந்து வந்தது. தாவீதைப் போன்ற புனிதமானவர்கள், விரோதிகள் மரணத்தில் அழிக்கப்பட வேண்டும், நித்திய நரகத்தில் வதைக்கப்படவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்வது எப்படி என்கின்றனர். ஒரு நல்ல மனிதன் இவ்விதமாக வேண்டிக் கொள்ள மாட்டான். இந்தக் கருத்தில் தாவீது மன்றாடவில்லை. நாம் ஏற்கனவே பார்த்தபடியும் இப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறபடியும், சியோல் என்ற பதத்திற்கு எரிநரகம், நித்திய அக்கினி, பட்சிக்கிற அக்கினி, சித்திரவதை என்ற அர்த்தங்கள் கிடையாது. இது எல்லாம் மறந்த நிலைமையை, ஜீவனற்ற நிலைமையை மட்டுமே குறிக்கும். இவைகளைத் தொடர்ந்து நாகரீகமடைந்த மிகப் பிரகாசமான வெளிச்சத்தைப் பெற்ற ஜனங்கள் கொண்டிருக்கிற சட்டப்படி நீதி நியாய விதிகளுக்கு எதிராயிருக்கிற எதிராளிகள் அழிக்கப்பட வேண்டும் என்ற தாவீதின் மன்றாட்டு மிகச்சரியானதே என்று ஒப்புக் கொள்வார்கள். இன்றைய நவநாகரீக அரசுகளும் கூட கொலைகாரர்களை தூக்கி-ட தீர்ப்பிடுகின்றனர். அப்படித் தூக்கி-டப்படுபவர்கள் அதிக வேதனைக்குட்படுத்தாத வகையில் எளிதில் இறக்கச் செய்கின்றனர். இதே கருத்தில் தான் தாவீதும் இப்படிப்பட்ட குற்றவாளிகள் எல்லாம் மறந்த நிலைமைக்கு, இல்லாத நிலைமைக்குப் போக வேண்டும் என்கிறார். இருந்தபோதிலும் கிறிஸ்துவின் விலையேறப் பெற்ற இரத்தத்தினால், இல்லாமல் போனவர்களையும் உயிர்த்தெழுத-ன் மூலம் மீட்டுக் கொண்டார். மிகக் கொடிய பாவம் செய்தவர்களுக்காகவும், மிகச்சிறிய பாவம் செய்த எல்லாருக்காகவும், “தேவனுடைய கிருபையினால் இயேசு கிறிஸ்து மரணத்தை ருசி பார்த்தார்.” “எல்லாரையும் மீட்கும் பொருளாகத் தம்மை ஒப்புக்கொடுத்தார்... இதற்குரிய சாட்சிஏற்ற காலங்களில் விளங்கிவருகிறது.” தேவ சிருஷ்டிப்பில் நம்முடன் இருக்கும் சக

சிருஷ்டிகள் நம்மைக் காட்டிலும் புத்தி, யுக்தி உடையவர்களாக இருந்தாலும் அல்லது நேர் எதிரிடையான குணங்களையுடையவர்களாக இருந்தாலும் இன்னும் சிலர் பரம்பரையாக வழிவழியாகத் தீமையை செய்து வந்தாலும் இதற்கெல்லாம் காரணம் எதிராளியான இப்பிரபஞ்சத்தின் தேவன் அவர்களுடைய மனக் கண்களைக் குருடாக்கிப் போட்டதுதான். (2 கொரி. 4:4) மனுக்குலத்திலுள்ள ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட மனிதனும் அவனவனுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட பகுத்தறிவின்படி நன்மையைத் தெரிந்து கொண்டால், நித்திய ஜீவனுக்கும், தீமையைத் தெரிந்து கொண்டால் மறதிநிலையாகிய இரண்டாம் மரணத்திற்கும் செல்ல வேண்டும் என்பது தேவனால் வகுத்த நியதி. கிறிஸ்துவின் விலைமதிக்க முடியாத இரத்தத்தின் மூலம் நமக்கு ஜீவனும் வாழ்வும் புதிய உடன்படிக்கையின்படி உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது.

“நீர் எனக்குப் பாராட்டின உமது கிருபை பெரியது; என் ஆத்துமாவைத் தாழ்ந்த பாதாளத்திற்குத் (சியோல், மறதிநிலை) தப்புவீர்தீர்.” சங் 86:13

இங்கே “தாழ்ந்த பாதாளம்” என்று குறிப்பிடுவது மறதி நிலையின் ஆழத்தைக் குறிக்கும். அநேக சங்கீதங்களில் தீர்க்கதரிசி இயேசு கிறிஸ்துவை இவ்விதமாக உருவகமாக சொன்னது போல, இவ்விடத்திலும் அவரையே குறிப்பிடுவதாகத் தவறுதலாக எண்ணிவிடக் கூடாது. அப்படியிருந்தால், மறதியாகிய மரண நிலைக்கு விநோதமான அர்த்தம் கற்பிக்கப்படலாம். மனுக்குலத்தை பொருத்தவரை மரணம் என்பது ஒரு நித்திரை. அது மறதி நிலைமையில் இருக்கக் கூடிய காலம், தற்கா-கமானது. மீட்பின் திட்டத்தின்படி உயிர்த்தெழுத-னால் மாண்டோர் மீண்டும் வருவர். ஆனால் நமது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் விஷயத்தில் இது முற்றிலும் மாறுபட்டது. இயேசு கிறிஸ்து ஒரு பாவியின் ஸ்தானத்தில் ஆதாமுக்காகவும் அவனது பாவத்திற்காகவும் (பரிகாரம் பண்ணவே) பாவத்தின் சம்பளமாகிய மரணத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டார். இந்த மரணம் நித்திய மரணம். ஆனாலும் தேவனுடைய இரக்கத்தினாலும் வல்லமையினாலும் அவர் பிதாவினால் உயிர்த்தெழுப்பப்பட்டு தான் மீட்டுக் கொண்ட யாவருக்கும் அவர் இரட்சகரானார்.

“என் ஆத்துமா துக்கத்தால் நிறைந்திருக்கிறது; என் ஜீவன் பாதாளத்திற்குச் (சியோல், மறதிநிலை) சமீபமாய் வந்திருக்கிறது.” சங். 88:3.

இங்கே மீண்டும் துயரம், மரணத்திற்கு சமீபமாய் வந்திருக்கிறது என்பதை கவிதை வடிவிலே கரைந்துருகும் வண்ணம் கூறுகிறார்.

“மரணத்தைக் காணாமல் உயிரேடிருப்பவன் யார்? தன் ஆத்துமாவைப் பாதாள வல்லடிக்கு (பாதாளம் - மறதிநிலை) விலக்கி விடுகிறவன் யார்?” - சங். 89:48

இந்த வசனத்தில் கேட்கப்படும் வினாவும் அதற்குள்ளேயே உள்ள விடையும் எவ்வளவு உறுதியான உண்மை. நாம் இதுவரை ஆராய்ந்த பாதாளம், மறதி நிலை என்ற கருத்துக்கள் தெளிவாக விளங்குகிறதல்லவா? இவைகளி-ருந்து பொதுவாக எல்லோரும் நம்பிக் கொண்டிருக்கிற எரிநரக கருத்து தவறானது என்பது விளங்குகிறது. பொதுவாகப் பரவியிருக்கும் தவறான கருத்து என்னவென்றால், எந்த மனிதனோ எந்த ஆத்துமாவோ மரிப்பதில்லை என்பதாகும். அதன்படி எந்தக் கண நேரத்தில் மரிக்கிறானோ அதுமுதல் அவன்மிகுந்த ஜீவியத்தை பெற்றுக் கொள்கிறான். இப்படிப் பார்க்கும்போது பாதாள மரண மறதி நிலைமையைக் காட்டிலும் ஆத்துமா வல்லமையுள்ளதாகும்; ஆத்துமா சாவதில்லை; இவைகள் இவ்வாறு இருக்க ஆத்துமா பாதாளத்தின் வல்லடிக்குத் தப்பும் வல்லமை பெற்றிருக்கிறதா? என்ற வினா எழுகிறது. சியோலாகிய பாதாளத்திற்கு ஆத்துமாவைத் தொட எந்த அதிகாரமும் கிடையாது. சத்தியமும், வேதாகமமும் எவ்வளவு சீரான ஒத்த தன்மையுடையவைகளாக இருக்கிறது. பொதுவாக உலகம் பின்பற்றும் பிளாட்டோவின் தத்துவங்கள் எவ்வளவு போ-யானவை, முரணானவை!

“மரணக் கட்டுகள் என்னைச் சுற்றிக்கொண்டது, பாதாள இடுக்கண்கள் (பாதாளம் - மறதிநிலை) என்னைப் பிடித்தது; இக்கட்டையும் சஞ்சலத்தையும் அடைந்தேன்.” - சங். 116:3

இங்கே மறுபடியும், மரண பயம் சித்திரம்போல வரையப் பட்டுள்ளது.

“உம்முடைய ஆவிக்கு மறைவாக (வல்லமை - தப்பித்தல் - தேவ வல்லமைக்கு விலகி மறைத்துக் கொள்ளுதல்) எங்கே போவேன்? உம்முடைய சமூகத்தை விட்டு எங்கே ஓடுவேன்? நான் வானத்திற்கு ஏறினாலும் நீர் அங்கே இருக்கிறீர், நான் பாதாளத்தில் (சியோல், மறதிநிலை) படுக்கை போட்டாலும், நீர் அங்கேயும் இருக்கிறீர்.” சங். 139:7-8

சியோல் என்கிற நரகம் (பாதாளம்) நித்தியமும் எரிகிற அக்கினியும் சித்திரவதை செய்யப்படுகிற ஸ்தலமுமாயிருக்கிற இடத்தில் தேவன் வாசம் செய்யும் நிரந்தரமான வாசஸ்தலம் என்பதே தற்போது நிலவி வரும் கருத்தாகும். இதற்கு மாறாக தேவனுடைய வல்லமையை இன்னும் விரிவாக தீர்க்கதரிசி கூறுகின்றார். இந்த அண்டவெளியில் தேவனுடைய பார்வை போகாத இடமே இல்லை என்று நமக்குக் கூறுகின்றார். மரணத்தின் மறதிநிலை கூட கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவுக்குக் கட்டுப்பட்டது என்பதை குறிப்பிட அவர், “நான் மரணத்திற்கும் பாதாளத்திற்குமுரிய (மறதிநிலை) திறவுகோல்களை உடையவராயிருக்கிறேன்” என்றார். இதுவே நாம் சர்வல்ல தேவனின் மீது கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கை. மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் இந்த விசுவாசத்திற்கு அடிப்படையான நம்பிக்கையாகும்.

“பூமியின் மேல் ஒருவன் மரத்தை வெட்டிப் பிளக்கிறதுபோல, எங்கள் எலும்புகள் பாதாள (சியோல், மறதி நிலை) வாய்க்கு நேராய்ச் சிதறடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.” - சங் 141:7

இந்த பகுதியின் முக்கியத்துவம் எளிதில் புரிந்து கொள்ள முடியாததாயிருக்கிறது. எப்படிப் பார்க்கிலும், இது எல்லோரும் பொதுவாகக் கூறுகின்ற எரிநரகம் என்ற பொருளை நிச்சயமாகத் தராது. கீழ்க்காணும்படி “யங்” என்பவர் இந்தப் பகுதியை மொழி பெயர்க்கிறார்: “சவு-ன் கட்டளைப்படி ஒருவன் நிலத்தைப் பயிரிடுமுன், உழுது பண்படுத்துவது போல நமது எலும்புகள் சிதறடிக்கப்பட்டன.”

“பாதாளம் (சியோல்- மறதிநிலை) விழுங்குவது போல் நாம் அவர்களை உயிரோடே விழுங்குவோம்.” - நீதி. 1:12

இது கொலைக்காரர்களின் மொழி போலுள்ளது.

அப்படிப்பட்டவர்கள் கொலை வெறியில் அவர்களைக் கொன்று ஒரு சிறிய உறுப்பும் காணாதபடியும் நினைவி-ராதபடியும் சிதைத்து விடுவர்.

“அவள் காலடிகள் மரணத்துக்கு இறங்கும்; அவள் நடைகள் பாதாளத்தைப் (மறதிநிலை) பற்றிப்போகும்.” - நீதி. 5:5

ஒரு வேசியின் பின் செல்லக்கூடிய ஒருவன் வெட்கப்படத் தக்க விபரீதமான நிலைமைக்குத் தள்ளப்படுகின்றான் என்பதை கவிதை நடையாக சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவளுடைய வழிகள் மரண பாதாளத்திற்குரிய அழிவின் வழிக்கு நடத்திச் செல்லும்.

“அவள் வீடு பாதாளத்துக்குப் (சியோல் - மறதிநிலை) போகும் வழி; அது மரண அறைகளுக்குக் கொண்டு போய்விடும்.” நீதி. 7:27

மேற்சொன்னதைப் போன்ற கருத்து இங்கே சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் இந்த பாதாளம் பற்றி எரிகிற அக்கினி ஜலவாலை அல்ல; அது சித்திரவதை செய்யப்படுகின்ற இடமல்ல; ஆனால் இருண்ட, மரணத்தில் மறக்கப்பட்ட ஒரு இல்லாத பொருளாகும் இடம்.

“....அவளுடைய விருந்தாளிகள் நரக பாதாளங்களில் (சியோல் - மறதிநிலை) கிடக்கிறார்களென்றும் அவன் அறியான்.” நீதி. 9:18

இங்கு உயர்வு நவீர்ச்சியாகச் சொல்லப்படுகிற வேசியின் விருந்தாளிகள் மரணத்திற்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்லப்படுகிறார்கள். அந்த மனிதனின் ஆண்மை, கண்ணியமெல்லாம் மரணத்தில் ஒன்றுமில்லாமல் போய்விடுகிறது என்று சந்தேகத்திற்கிடமின்றி சொல்லப்பட்டுள்ளது. தன்னிச்சையாக நடக்கிற யாவருக்கும் வியாதிகளும், மரணமும் விரைந்து வரும். இவர்களெல்லாரும் மறதியின் பாதையில் செல்லுகிறார்கள். சார்ப்படி மட்டுமல்ல; அவர்கள் சமூகத்தில் மனிதர் மத்தியில் மரியாதை இழந்து மதிக்கெட்டவர்களாகிவிடுகின்றனர்.

“பாதாளமும் (சியோல் - மறதிநிலை) அழிவும் கர்த்தரின் பார்வைக்குப் பிரத்தியட்சமாயிருக்க, மனு புத்திரருடைய இருதயம் அதிக பிரத்தியட்சமாயிருக்கும்லவோ?” - நீதி. 15:11

இவ்விடத்தில் சித்திரவதை செய்யப்படுவதற்கான அடையாளமோ, எந்தவித குறிப்போ இல்லை என்பதைக் கவனிக்கவும். ஆனால் அதற்கு நேர்மாறாக சியோல் என்ற பாதாளம் மறதிநிலை, முற்றிலும் அழிவுக்கு தொடர்பான பொருளைத் தரும்.

“கீழான பாதாளத்தை விட்டு (சியோல், மறதிநிலை) விலகும்படி, விவேகிக்கு ஜீவ வழியானது உன்னதத்தை நோக்கும் வழியாம்.” - நீதி. 15:24

நமது மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் அதற்குச் சாதகமாக செம்மையானவர்கள் மேலே பரலோகத்திற்குச் செல்லுகின்றனர் என்றும், அநீதிமான்கள் கீழே பாதாளத்திற்குச் செல்லுகின்றனர் என்றும் எழுதினார்கள். ஆனால் திருத்திய மொழிபெயர்ப்பில், “ஞானமுள்ளவர்களின் ஜீவபாதை கீழேயிருக்கிற பாதாளத்தி-ருந்து (கல்லறை) மேல் நோக்கிச் செல்லுகிறது” என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் சரியாக மொழி பெயர்த்தால் அது கீழ்க்கண்டவாறு இருக்கும்: ஞானமுள்ளவர்கள் செல்லும் ஜீவ பாதை மேல் நோக்கி அதாவது நீதி, நியாயத்தை நோக்கிச் செல்லும். அவர்கள் நீதியினால் மறக்கப்பட்ட பாதாள மரண நிலையி-ருந்து உயிர்த்தெழுத-ன் மூலம் மீட்புப் பெறுவார்கள்.

“நீ பிரம்பினால் அவனை அடிக்கிறதினால் பாதாளத்துக்கு (சியோல், மறதிநிலை) அவன் ஆத்துமாவை தப்புவிப்பாயே.” - நீதி. 23:14

இதன்படி செத்த பிணத்தை பிரம்பு கொண்டு அடித்து திருத்த வேண்டுமென்றோ, பாதாளத்திலுள்ள ஆத்துமாவை சித்திரவதைக்கு உட்படுத்தி அதனால் மீட்க முடியும் என்றோ போதிப்பதில்லை என்பதை விளக்கத் தேவையில்லை. இந்த வசனத்தின் பொருள் தெளிவாக விளங்குகிறது. இங்கே கொடுக்கப்பட்ட கட்டளை என்னவெனில் குழந்தையிடம் பிரம்பை கையாளாமல் இருக்கக்கூடாது. அப்படி உரிய காலத்தில் உரிய அளவு கண்டித்து வளர்த்தால் அதன் ஆயுசு வருடங்கள் கூடிப்போகும்; குழந்தையின் ஆத்துமாவை அகால மரணமடையாமல் காப்பாற்ற உதவும்; இரண்டாம் மரணத்துக்குச் (மறதிநிலை) செல்லாதவாறு தடுத்துக் கொள்ளலாம் என்பதே.

“பாதாளமும் (சியோல், மறதிநிலை) அழிவும் திருப்தியாகிறதில்லை. அதுபோல மனுஷனுடைய கண்களும் திருப்தியாகிறதில்லை.” -நீதி. 27:20

எப்படிப் பார்க்கினும் இது எரிநரகமாகிய அக்கினியைக் குறிப்பதில்லை. அப்படிப்பட்ட சரிவிகித அளவில் மிகப்பெரிய அக்கினி உலையை நிறுவ இயலாது. இதன் சரியான பொருள் என்னவெனில் மரணம் - மறதிநிலையின் கொள்ளளவுக்கு எல்லை இல்லை என்பதாகும்; அழிவு மிதமிஞ்சிய கூட்டமாக இருக்க முடியாது என்பதாகும்.

“தா, தா, என்கிற இரண்டு குமாரத்திகள் அட்டைக்கு உண்டு. திருப்தியடையாத மூன்றுண்டு, போதும் என்று சொல்லாத நான்கு முண்டு. அவையாவன: பாதாளமும் (சியோல், மறதிநிலை) மலட்டுக் கர்ப்பமும், தண்ணீரால் திருப்தியடையாத நிலமும், போதுமென்று சொல்லாத அக்கினியுமே.” - நீதி. 30:15,16

முன்பார்த்த வசனத்திலும் இந்த வசனத்திலும் பாதாளத்திற்கு முடிவேயில்லை. அதன் கொள்ளளவு இவ்வளவு தான் என அரிதியிட்டு உறுதியாகக் கூற இயலாது என்று கூறப்படுகிறது.

“செய்யும்படி உன் கைக்கு நேரிடுகிறது எதுவோ, அதை உன் பெலத்தோடே செய்; நீ போகிற பாதாளத்திலே (சியோல், மறதிநிலை) செய்கையும் வித்தையும் அறிவும் ஞானமும் இல்லையே.” பிரச. 9:10

இங்கே பாதாளம் என்று சொல்லப்படுகிற சியோலாகிய பாதாளம், முற்றிலும் மறக்கடிக்கப்பட்ட நிலையைப் பற்றிய சரியான தகவலை தருகிறது. இது தீயோர் மட்டும் செல்லக்கூடிய இடமன்று, நல்லோரும் நீதிமான்களும் செல்லக்கூடிய இடம் என்று தெளிவாகிறது. அங்கே நற்பணிகளும் கிடையாது. தூர்ப்பணிகளும் கிடையாது. அங்கே தேவனை போற்றுவதுமில்லை, தூற்றுவதுமில்லை. அங்கே நன்மையை சிந்திப்பதுமில்லை, தீமையை சிந்திப்பதுமில்லை. அங்கே பரிசுத்த அறிவோ, அசுத்த அறிவோ கிடையாது. பரலோக ஞானமோ வேறு எந்த ஞானமோ

அங்கே கிடையாது. சியோல் என்கிற முற்றிலும் மறக்கப்பட்ட நிலைமைக்குப் போய்விட்டால் மேற்சொன்ன எதுவும் அங்கே இராது. இந்தத் தகவல்கள் எவ்வளவு வல்லமையாயும் தெளிவாயும் விளக்கமாயும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன?

“....நேசவைராக்கியம் பாதாளத்தைப் (சியோல், மறதிநிலை) போல் கொடிதாயிருக்கிறது.” உன்.8:6

இங்கே மரண நிலைமை முற்றிலும் மறக்கடிக்கப்பட்ட நிலையை சொல்வதோடு கூட ஒரு முரட்டு சுபாவமாகிய விடாப்பிடியான சுபாவத்தை, மனித சுபாவம் போல் உருவகித்துச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த மரணம் எந்தவொரு குணநலமோ அல்லது வேறுபட்ட நிலைமையோ விதிவிலக்கின்றி எல்லா மனிதனையும் ஆட்கொண்டிருக்கிறது.

“...பாதாளம் (சியோல், மறதிநிலை) தன்னை விரிவாக்கி, தன் வாயை ஆவென்று மட்டில்லாமல் திறந்தது.” ஏசா. 5:14

இவ்விடத்தில் இஸ்ரவேலர்கள் அவமதிக்கப்பட்டு சிறுமைப்படுத்தப்பட்டு தங்கள் மேன்மையெல்லாம் இழந்திருக்கக் கூடிய நிலைமையைக் குறித்தும், மறந்திருக்கக்கூடிய நிலைமையைக் குறித்தும் தீர்க்கதரிசி விளக்க சியோல், மறதிநிலை என்ற வார்த்தையை பயன்படுத்துகின்றார். அவர்கள் மரித்தவர்களைப் போலானார்கள். அவர்கள் திரளான எண்ணிக்கையில் மறக்கடிக்கப்பட்ட நிலைமைக்குப் போனார்கள். இந்தப் பகுதியில் கல்லறையைப் பற்றியோ, எரிகின்ற அக்கினி கடல் பற்றியோ ஒரு சிறு குறிப்பும் கிடையாது.

“கீழே இருக்கிற பாதாளம் (சியோல், மறதிநிலை) உன்னிமித்தம் அதிர்ந்து, உன்வருகைக்கு எதிர்கொண்டு...” - ஏசா. 14:9

இது மிகவும் உன்னதமான அடையாள மொழியிலே கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விடத்தில் இது பாபிலோனைக் குறிப்பதாயுள்ளது. அதன் நிறைவேறுதல் இனிவரும் காலத்தில் நடந்தேறும் என்று நாம் நம்புகிறோம். அந்த நாள் மிகச் சமீபமாக நெருங்கி வருகிறது எனக் கருதுகிறோம். கட-ல் வீசப்பட்ட

கல்லைப் போல மகா பாபிலோன் அப்படியே முழுமையாய் விழுங்கப்படும். அது பார்வையில் படாமல் மறக்கப்பட்டு போகும். அந்த பாபிலோன் சியோலாகிய மறக்கப்பட்ட நிலைக்குத் தள்ளப்படும். (வெளி 18:21) இந்தக் கருத்து வெளி 18:4-8ல் கூறப்பட்டள்ளது. “ஒடுக்கினவன் ஒழிந்து போனானே! பொன்னகரி ஒழிந்து போயிற்றே!”

“உன் ஆடம்பரமும், உன் வாத்தியங்களின் முழக்கமும் பாதாளத்தில் (சியோல், மறதிநிலை) தள்ளுண்டு போயிற்று.” ஏசா. 14:11

இது இரகசியமாகிய மகா பாபிலோனின் வீழ்ச்சியை பற்றி அடையாள மொழியில் கூறுகிறது. அதனுடைய மகிமை பெருமைகளெல்லாம் கடந்த கால நிகழ்ச்சியாக கனவிலும் நினைக்க முடியாத கதையாய் போய்விடுமேயல்லாமல் அது எரிநரகத்தில் எரிந்து கொண்டேயிராது.

“மரணத்தோடே உடன்படிக்கையும், பாதாளத்தோடே (சியோல், மறதிநிலை) ஒப்பந்தமும் பண்ணினோம்.” ஏசா 28:15

இவ்விடத்தில் மெய்ப்போதகமாகிய பாவத்தின் சம்பளம் மரணம் என்பதை புறக்கணித்து தப்பறையான போதகத்தின் மூலமாக பயங்கரமான ஆபத்திற்கு, இடறுதலுக்கு, விழுந்து போகதலுக்கு செல்வார்கள் என்று கர்த்தர் முன்னமே தீர்க்க தரிசனமாகக் கூறுகிறார். இப்படி வஞ்சக ஆவியினால் அநேகரை வஞ்சித்தவர்களுக்கு பதிலடி கொடுக்கும் காலம் நெருங்கி விட்டது. இவர்கள் சத்தியத்தினிமித்தம் பரிசுத்தமாக்கப்படாமல் தப்பறையை தேர்ந்தெடுத்தவர்கள். இப்படிப்பட்ட தப்பான போதகர்களைக் கொண்டு மாபெரும் எதிராளியான சாத்தான் பொய்யான விசுவாசத்தையும், பொய்யான வாக்குத்தந்தங்களையும் தப்பறையாய் உபயோகித்து, அநேகரை தன் வஞ்சக வலையில் சிக்க வைக்கிறான். ஏற்கனவே அவன் போப்பு மார்க்கத்தையும் புறஜாதியாரின் உலகத்தையும் வஞ்சித்து, மரித்தவர்கள் உண்மையிலேயே மரிக்கவில்லை, உத்திரிக்கும் ஸ்தலத்தின் சித்திரவதையி-ருக்கிறார்கள் என்று நம்பவைத்து அவர்களுக்காக ஜெபங்களையும், பூஜை ப-களையும் ஏறெடுக்க வைத்து விட்டான்.

இதே எதிராளி புரட்டஸ்டன்ட் சபையினரையும் பிரம்ம ஞானம், ஆவியுலக கொள்கை, கிறிஸ்தவ விஞ்ஞானம் போன்றவைகளால் தாக்கி, மரித்தோர் உண்மையிலேயே மரிக்கவில்லை என்ற நம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்தி, அநேக வஞ்சனைகளுக்குக் கீழ்ப்படுத்தி விட்டான்.

பல்வேறு கிறிஸ்தவ அமைப்புகள் இன்று “மரணத்தோடு உடன்படிக்கை செய்து” அதை நண்பனாக பாவிக்கின்றனர். ஆனால் வேதாகமமோ, மரணம் தான் மனிதனின் மகா பிரதான எதிரியும், பாவத்திற்குச் சம்பளமும் என்கின்றது. பெயர் கிறிஸ்தவர்கள் பாதாளத்தோடு உடன்படிக்கை செய்திருக்கிறார்கள்; அவர்கள் கல்லறையைப் பற்றிக் கூறும் போது, அது பூமிக்குரிய சரீரத்தைக் காப்பாற்றி வைத்திருக்கும் இடம் என்றும், சரீரத்தில் ஒன்றுமில்லை என்றும் அது விட்டொழிக்கப் பட்டது என்றும் வாதிடுகின்றனர். “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்” (மறதிநிலை) என்கிற வேதக்கருத்தை இவர்கள் அறியத் தவறிவிட்டார்கள். இவர்கள் சாத்தானின் பொய்யாகிய பாவத்தின் சம்பளம் நித்திய நரகம் என்ற தப்பறையை எளிதில் ஏற்றுக் கொண்டவர்கள். பாவத்தின் சம்பளம் மரணம் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளத் தவறியவர்கள், இயேசுவின் மரணம் ஈடுப- என்றும், சர்வ உலக பாவத்திற்கும் பரிகாரம் என்பதையும் மறுத-க்கிறவர்களாகின்றனர். தேவனுடைய மீட்பின் திட்டத்தையும் அதன் மாண்பினையும் கிறிஸ்துவின் விலைக் கிரயத்தையும் மறுத-க்கிறார்கள். இதனால், அவர்கள், “எல்லாம் முந்தின சீருக்குக் கொண்டு வரப்படும்” என்பதையும் அறியாதிருக்கிறார்கள். தேவ கிருபையின் திட்டத்தைப் புரியாததால் அவர்கள் பயத்தோடு வாழ்கின்றனர்.

“நீங்கள் மரணத்தோடு செய்த உடன்படிக்கை விருதாவாகி, நீங்கள் பாதாளத்தோடு (சியோல், மறதிநிலை) செய்த ஒப்பந்தம் நிற்காதேபோம்.”-ஏசா 28:18

மரணத்தைக் குறித்தும் மறக்கடிக்கப்பட்ட நிலைமையைக் குறித்தும் வேதாகம சத்திய கருத்துக்களை உலக மக்கள் உள்ளபடியே ஏற்றுக் கொள்ளும்படி, இறுதியாக அவைகளை தேவன் பிரகடனப்படுத்துவார். ஆனால் அதற்கு முன்பாக உலகத்தில் மகா

உபத்திரவமும் குழப்பமும் வஞ்சகத்தில் அகப்பட்டவர்களுக்கு உண்டாயிருக்கும். கர்த்தருடைய வார்த்தையை கவனமாகக் கேட்காதவர்களுக்கு இவ்வாறு சம்பவிக்கும்.

“நான் என் பூரண ஆயுசின் வருஷங்களுக்குச் சேராமல் பாதாளத்தின் (சியோல், மறதிநிலை) வாசல்களுக்குட்படுவேன் என்று என் நாட்கள் அறுப்புண்கிறபோது சொன்னேன்.” - ஏசா 38:10

யூதாவில் ஆட்சி புரிந்த எசேக்கியாவின் வார்த்தைகள் இவைகள். இவருடைய பயபக்தியை மெச்சி தேவன் அவருடைய ஆயுளில் பதினைந்து ஆண்டுகளைக் கூட்டிக் கொடுத்தார். அவர் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபோது அவருடைய சிந்தனையில் தோன்றியவைகள் இங்கு தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. நித்தியமாய் வாதிக்கப்படும் நரகத்திற்குச் செல்வோம் என்ற எண்ணம் அவருக்கு நிச்சயமாயிருந்திருக்க முடியாது. நல்ல வேளை, இந்தப் பகுதியை மொழி பெயர்த்தவர்கள் இதை நரகம் எனக் குறிப்பிடாமல் பாதாளம் என்றே குறிப்பிட்டுள்ளனர். இதை நரகம் என குறிப்பிட்டிருந்தால் அநேக வினாக்கள் எழுந்திருக்கும். அதில் எது சரி என்று ஆராய வாசகர்களுக்கும் நேரம் தேவைப்பட்டிருக்கும். அது எல்லாருடைய கவனத்திற்கும் கொண்டுவர காலங்கள் கடந்திருக்கும். அரசன் தான் மரணத்திற்கு சமீபமாயிருப்பதையும், தனக்குக்கொடுக்கப்பட்ட நாள் முடிந்து விட்டதாகவும் கருதியிருந்த வேளை அற்புதமான தேவ தயவால் தன் வாழ் நாட்கள் கூட்டிக்கொடுக்கப்பட்டதால், தேவ தயவை ருசி பார்க்க முடிந்தது.

“பாதாளம் (சியோல், மறதிநிலை) உம்மைத் துதியாது, மரணம் உம்மைப் போற்றாது.” - ஏசா 38:18

எசேக்கியா இராஜா வியாதிப்பட்டிருக்கையில் அவர் கூறிய வார்த்தைகளின் ஒரு பகுதி. மரண பயம் அவரை பற்றியிருந்தது. எசேக்கியாவின் ஆயுளை அதிகரித்ததில் தேவனுடைய நன்மையும் கிருபையும் வெளிப்பட்டது. அதற்காக அவர் தேவனுக்கு நன்றியை ஏற்றெடுத்தார். “என் ஆத்துமாவின் மேல் தேவரீர் வைத்த வாஞ்சையினால் அதை பாதாள அழிவி-ருந்து காப்பாற்றினீர்” என்று எசேக்கியா இராஜா கூறினார். இதனை மொழிபெயர்த்தவர்கள் சரியாய் சொல்லவில்லை. “பாதாளம் உம்மை துதியாது,” ஆராய்ச்சி

மனப்பான்மையுள்ளவர்கள் இப்படிப்பட்ட வசனத்தில் வருகிற பாதாளம் என்றால் என்ன? என்று வினவுவார்கள். எசேக்கியா மரணத்தை சியோலுக்கும், மறக்கப்படும் நிலைமைக்கும் தொடர்புபடுத்தி ஒப்பிட்டுச் சொல்லுகிறார். இதைத் தொடர்ந்து “நான் இன்று செய்கிறது போல உயிரோடிருக்கிறவன், உயிரோடிருக்கிறவனே உம்மை துதிப்பான்” என்கிறார். இதை வேறு வகையில் சொல்ல வேண்டுமானால் உயிருள்ளவன்தான் தேவனைத் துதிக்க முடியும். ஆனால் ஒருவன் இறந்து விட்டால் அவன் ஆத்துமா பாதாளத்துக்குச் சென்றுவிட்டால் அவனால் எவ்வாறு தேவனை துதிக்கமுடியும். உயிர்த்தெழுத-ன் விடியற்காலை வரையில் தேவனுடைய கிருபையை அவனால் நினைத்துப் பார்க்க முடியாது. இதே கருத்தை யோபு, “கர்த்தர் அனைவரையும் கூப்பிட்டுக் கேட்பார்; எல்லோரும் அவருக்கு பதில் கூறுவார்கள்” என்கிறார்.

“நீ தைலத்தைப் பூசிக்கொண்டு ராஜாவினிடத்தில் போகிறாய்... உன்னைப் பாதாளம் மட்டும் (சியோல், மறதிநிலை) தாழ்த்துகிறாய்.” - ஏசா. 57:9

இது உருவகமாக வருணிக்கப்படுகிறது. இது சொல் அர்த்தமாக கல்லறையையோ சித்திரவதை செய்யப்படுகிற இடத்தையோ குறிக்கவே குறிக்காது. இது இஸ்ரவேல் தேசத்தை ஒரு பெண்ணாக குறிப்பிடுகிறது. அந்தப்பெண் தன் கர்த்தராகிய கணவனைக் கைவிட்டு விட்டு பூமியின் இராஜாக்களை சிநேகிக்கிறதாகக் காட்டுகிறது. மறக்கப்பட்ட நிலைமைக்குச் செல்லுகிறதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இது மரணத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. மரண நிலை, மறக்கப்பட்ட நிலை இவைகள் இரண்டும் சத்திய கொள்கைகளையும், கர்த்தரையும் விசுவாசமாகிய நீதியின் நிலைமையையும் மறுத-க்கிற நிலைமையையே காட்டுகிறது.

“கர்த்தராகிய ஆண்டவர் சொல்லுகிறது என்னவென்றால், அவன் பாதாளத்தில்(சியோல், மறதிநிலை) இறங்குகிற நாளிலே புலம்பலை வருவித்தேன்... அவன் விழுகிற சத்தத்தினால் ஜாதிகளை அதிரப் பண்ணினேன். அப்பொழுது பூமியின் தாழ்விடங்களில் (பாதாளம், மறதிநிலை)... பட்டயத்தால்

வெட்டுண்டவர்களண்டையிலே பாதாளத்தில் (சியோல், மறதிநிலை) இறங்கினார்கள்.” - எசேக். 31:15-17

பாபிலோனின் வீழ்ச்சியைப் பற்றி தேவன் தீர்க்கதரிசியின் மூலமாக உருவக மொழியில் எடுத்துரைக்கின்றார். இதுவரை பார்த்தபடி பாபிலோனைக் குறித்து சொன்ன தீர்க்கதரிசனங்களில் லெல்லாம் சில சொல்லர்த்தமாக நிறைவேறித் தீர்ந்துவிட்டன. ஆனாலும் இன்னும் இரகசிய பாபிலோனை முற்றிலும் அழிக்கப்படும் வரையுள்ள சில தீர்க்கதரிசனங்கள் நிறைவேற வேண்டியிருக்கிறது. பூர்வீக பராக்கிரமமான பாபிலோன் மேதியர்களாலும் பெர்சியர்களாலும் வெல்லப்பட்டது. அதனால் பாபிலோன் தேசம் முழுமையாக மரண நிலைக்குள் அதாவது மறக்கப்பட்ட நிலைமைக்குள்ளாயிற்று. அதைப் போலவே இரகசிய பாபிலோனும் முழுமையாக வீழ்ச்சியடையும்.

“பராக்கிரமசா-களில் வல்லவர்களும், அவனுக்குத் துணை நின்றவர்களும், பாதாளத்தின் (சியோல், மறதிநிலை) நடுவி-ருந்து அவனோடே பேசுவார்கள்.” - எசே. 32:21.

இங்கே எகிப்து மறக்கப்பட்ட நிலைக்கு கடந்து போகிறது. எகிப்து வீழ்ச்சியடையுமுன்னரே அநேக பராக்கிரமசா-களின் தேசமும் மறக்கப்பட்டநிலைக்குப் போய்விட்டன. இங்கே எகிப்து தனது வீழ்ச்சியைப் பற்றி தானே கூறுவது போலுள்ளது. வரலாறு தான் கற்றுக் கொடுத்த பாடங்களை திரும்பவும் நினைவு படுத்துகிறது.

“.....பராக்கிரமசா-களுக்குக் கெடியுண்டாக்குகிறவர்களாயிருந்தும், அவர்கள் விருத்த சேதனமில்லாதவர்களாய் விழுந்து, தங்கள் யுத்த ஆயுதங்களோடு பாதாளத்தி-றங்கின.” (சியோல், மறதிநிலை) - எசே. 32:27

மேசேக், தூபால் ஆகியோரின் அழிவைக் குறித்து தீர்க்கதரிசி முன்னறிவித்தார். அவர்கள் தங்கள் போராயுதங்களோடு எவ்வாறு பாதாளத்தில் இறங்கியிருக்க முடியும். போராயுதங்கள் அவற்றின் பணிகள் மறந்தொழிக்க வேண்டிய நிலையைச் சுட்டிக் காட்டும். இம்மானுவேல் தேவ இராஜ்யத்தை துவக்கியிருக்கும்போது பூமியின் மக்களெல்லாம் அந்த ஆசீர்வாதமான இராஜ்யத்திற்குக் கொண்டு வரப்படும்போது இவர்களே புதுப்பிக்கப்படாமல் நித்திய அழிவிற்கு

போய் விடுவார்கள் என அறிந்து நம் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துகிறோம். “அவர் பூமியின் கடைமுனை மட்டும் யுத்தங்களை ஓயப் பண்ணுகிறார்” (சங். 46:9) என்பதே மகிமையின் வாக்குத் தத்தங்களாகும்.

“அவர்களை நான் பாதாளத்தின் வல்லமைக்கு நீங்கலாக்கி மீட்பேன்; அவர்களை மரணத்துக்கு நீங்கலாக்கி விடுவிப்பேன்; மரணமே, உன் வாதைகள் எங்கே? பாதாளமே, உன் சங்காரம் எங்கே? மனமாறுதல் என் கண்களுக்கு மறைவானதாயிருக்கும்.” ஓசியா 13:14

சியோல் என்பது சித்திரவதைக்குள்ளாக்கும் ஓர் இடமன்று என்பதை இதுவரை புரிந்து கொள்ளாதவர்கள் கூட இந்த வசனத்தைப் படித்தார்களானால் அவர்கள் உண்மையை உணர்ந்து தெளிவடைவார்கள். அதோடு மட்டுமன்று கர்த்தர் சியோல் என்கிற பாதாளம் முற்றிலும் அழிக்கப்படும் என்று சொல்-யிருப்பதன் மூலம் அப்படிப்பட்டவர்கள் (நரக போதனையாளர்கள்) எரிநரகமில்லை, சித்திரவதையுமில்லை எனப் புரிந்து கொள்வதால் ஆறுதலடைவார்கள். இதுவரை கேட்டும் கண்டும் நரகத்தை நம்புகிறவர்கள் இனி மேலாவது நித்திய நித்தியமாக இராதபடி பாதாளம் அழிக்கப்படும் என்ற உண்மையைப் புரிந்து கொள்வார்களாக. ஏனெனில் தேவன்தாமே பாதாளம் அழியக்கடவது என்று கட்டளையிட்டார்.

சத்தியத்தின் அடிப்படையில் இந்த செய்திகளெல்லாம் எவ்வளவு எளிமையாயும் நேர்த்தியாயும் அழகாயும் இருக்கின்றன. நமது அருமையான மீட்பரால் அதற்குரிய ஈடுப-செலுத்தப்பட்டாயிற்று. ஆனாலும் கிறிஸ்துவின் சரீரமாகிய சபை முழுவதும் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டு, அவர்களுடைய மணவாளனாலேயே கர்த்தரோடு மகிமைப் படுத்தப்படும் வரை காத்திருக்க வேண்டியுள்ளது. அதன் பிறகு மனுக்குலம் முழுவதும் சியோல் என்ற பாதாளத்தி-ருந்தும் மறக்கடிக்கப்பட்ட நிலைமையி-ருந்தும் மீட்டுக்கொள்ளப்பட்டு விடுதலை யடைவார்கள். பிரதான அல்லது முதலாம் உயிர்த்தெழுதலுக்கு பாக்கியவாண்களாகிய மணவாட்டி உயிர்த்தெழுந்தவுடன்

அப்போஸ்தலர்கள் சொன்ன வார்த்தை முற்றிலுமாக நிறைவேறும். அந்த வார்த்தை: “அழிவுள்ளதாகிய இது அழியாமையையும் சாவுக்கேதுவாகிய இது சாவாமையையும் தரித்துக் கொள்ளும்போது, மரணம் ஜெயமாக விழுங்கப்பட்டது என்று எழுதியிருக்கிற வார்த்தை நிறைவேறும். மரணமே! உன் கூர் எங்கே? பாதாளமே! உன் ஜெயம் எங்கே?” - 1 கொரி. 15:54,55

ஆயிர வருட அரசாட்சியின்போதுதான், மரணம் ஜெயமாக விழுங்கப்பட்டது என்ற வார்த்தை நிறைவேறும். மரணம் எப்படி படிப்படியாக மனுக்குலத்தை விழுங்கியதோ, அதேபோல் மரணம் படிப்படியாக விழுங்கப்பட்டுப்போகும். இப்போது மனுக்குலம் முழுவதும் மரணத்தீர்ப்புக் குள்ளாகியிருப்பதால், பாதாளம் அல்லது மறக்கப்பட்ட நிலைக்கு தள்ளப்படுகின்றனர். இவைகளெல்லாம் படிப்படியாக முழுவதும் நீக்கப்பட்டு போய்விடும். ஏனெனில் மீட்பராலே மனுக்குலம் முழுவதும் மரணத்தி-ருந்து மீட்கப்பட்டது. புதிய உடன்படிக்கையின்படி, புதிய நிலைமைகளின்படி, கொடுக்கப்பட்ட ஏராளமான வாக்குறுதிகளின்படி எவரும் மரிக்க மாட்டார்கள். ஆனால் வேண்டுமென்றே மூர்க்கத் தனத்தை விடாமல் பற்றிக் கொண்டு திருந்த மாட்டேன் என்பவர்கள் மரித்தே தீருவார்கள். இதைத்தான் இரண்டாம் மரணம் என்கிறது வேதம். அந்த மரணத்துக்குப்பின் எந்த விமோசனமுமில்லை.

“அவர்கள் பாதாள பரியந்தம் (சியோல், மறதிநிலை) தோண்டிப் பதுங்கிக் கொண்டாலும், என் கை அவ்விடத்தி-ருந்து அவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டுவரும்.” - ஆமோஸ் 9:2

தேவன் மனுக்குலத்தின் மீதான தனது வல்லமையையும் அதிகாரத்தையும் குறிப்பாக இஸ்ரவேல் ஜனங்களுக்கான உடன்படிக்கையின்படி அவர்களை ஆசீர்வதித்தலும் ஆகிய தகவல்களை உயர்ந்த உருவக மொழியில் கூறுகின்றார். இஸ்ரவேல், தனிப்பட்டவர்களை மட்டும் அல்ல அந்த தேசம் முழுவதுமாக அவர்திட்டத்திற்கு இணங்காதவர்கள் அழிக்கப்பட்டுப் போவார்கள். அவருடைய எச்சரிக்கைக்குக் கீழ்ப்படிந்தால், மனம் மாறினால் பாதாளத்தி-ருந்து மீட்கப்பட்டு, கர்த்தரால் மீட்கப்பட்ட

ஜனங்களாயிருப்பார்கள். தேவனுடைய எச்சரிப்பைக் கேட்காததால் பூமியின் எல்லைகளுக்கெல்லாம் சிதறடிக்கப் பட்டார்கள். அக்காலத்தில் தீர்க்கதரிசி ஆமோஸ் மூலமாக முன்னுரைக்கப்பட்ட செய்தி, அவருடைய வாக்குத்தத்தம் இன்று நிறைவேறுகிறது. “அந்நாளிலே (ஆயிர வருட அரசாட்சி) விழுந்து போன தாவீதின் கூடாரத்தை நான் திரும்ப எடுப்பித்து... என் ஜனமாகிய இஸ்ரவேல்-ன் சிறையிருப்பைத் திருப்புவேன்... நான் அவர்களுக்குக் கொடுத்த தேசத்தி-ருந்து அவர்கள் இனிப் பிடுங்கப்படுவதிவல்லையென்று உன் தேவனாகிய கர்த்தர் சொல்லுகிறார்.” (ஆமோஸ் 9:11-15) நிரந்தரமான சித்திரவதைக்கு செல்லும் வழியை தங்களுக்குத் தாங்களே யாரும் தோண்டிக் கொள்ள மாட்டார்கள். ஆனால் இஸ்ரவேல் தேசமோ தங்களுக்கு குழியை வெட்டிக் கொண்டு பாதாளமாகிய மறதி நிலைக்குச் சென்றார்கள். இருந்தாலும் தேவன் அதை தடை செய்வார்.

“...நான் பாதாளத்தின் வயிற்றி-ருந்து கூக்குர-ட்டேன், நீர் என் சத்தத்தைக் கேட்டீர்.” - யோனா 2:2

யோனா விழுங்கிய பெரிய மீன் வயிற்றில் (நரகம் அல்லது பாதாளம்) மூன்று நாட்கள் இரவும் பகலும் இருந்தான். இவ்விடத்தி-ருந்து தான் யோனா கர்த்தரை நோக்கி கூப்பிட்டான். அந்த மீன் வயிற்றி-ருந்து தான் யோனாவை மீட்டு வெளியே கொண்டு வந்தார். அதி-ருந்து அவன் மீட்கப்படாதிருந்தால் அதுவே அவனுக்கு மறக்கடிக்கப்படும் நரகம் என்றும், பாதாளம், அழிவு என்றும் சொல்லப்படும் மரண நிலையாகும்.

“அவன் மதுபானத்தினால் அக்கிரமம் செய்து அகங்காரியாகி, வீட்டிலே தரியாமல் அவன் தன் ஆத்துமாவைப் பாதாளத்தைப் போல விரிவாக்கித் திருப்தியாகாமல், மரணத்திற்குச் சமானமாய் ஜாதிகளையும் தன் வசமாகச் சேர்த்து, சகல ஜனங்களையும் தன்னிடமாகக் கூட்டிக் கொண்டாலும்...” ஆபகூக் 2:5

இங்கே அடுத்த தேசத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளக்கூடிய பேராசையுடைய நாட்டைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இது தற்காலத்தில் வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் சில வளர்ச்சியில்லாத நாடுகளை அடிமைப்படுத்த, பலவிதமான கட்டுப்பாடு, தடைகளை விதித்து

ஆக்கிரமிப்புச் செய்து கொண்டிருப்பதை வெகு பொருத்தமாக எடுத்துரைக்கிறது. அல்லது இது பாவ மனுஷனையும் அவன் சூரியனுக்கு கீழேயுள்ள சகல தேசங்களி-ருந்தும் வருவாயைப் பெருக்கிக் கொள்ள எடுத்துக் கொள்ளும் பேராசையையும் எடுத்துக் காண்பிக்கிறது. எது எவ்வாறிருப்பினும் பேராசை மரணத்தைப் போல இருந்து அதனால் எவ்வளவு செல்வத்தையும் அபகரித்தாலும் திருப்தியடையாத நிலையையே இது காண்பிக்கிறது.

புதிய ஏற்பாட்டில் காணப்படும் “ஹேதேஸ்”

புதிய ஏற்பாட்டில் கிரேக்கச் சொல்லான “ஹேதேஸ்” என்ற சொல்லுக்கு சமமான எபிரேயச் சொல் “சியோல்” ஆகும். பழைய ஏற்பாட்டு மேற்கோள்களை அப்போஸ்தலர்கள் புதிய ஏற்பாட்டில் எடுத்துக் கூறும்போது சியோல் (பாதாளம்) என்று வருகின்ற இடங்களிலெல்லாம் ஹேதேஸ் என்ற கிரேக்கச் சொல்லே எடுத்தாளப்பட்டு வருகிறது. புதிய ஏற்பாட்டில் ஹேதேஸ் என மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ள சில இடங்களைக் கீழே காண்க:

“வான பரியந்தம் உயர்த்தப்பட்ட கப்பர்நகூமே, நீ பாதாள பரியந்தம் (ஹேதேஸ், மறதிநிலை) தாழ்த்தப்படுவாய்.” -மத் 11:23

நித்திய எரிநரகத்திற்குக் கப்பர்நகூம் தள்ளப்பட்டது உண்மையல்ல, அல்லது அது பாதாளமாகிய கல்லறைக்குச் சென்றது என்பதும் உண்மையல்ல; ஆனால் அது மறக்கப்பட்ட நிலைமைக்குள் சென்றுவிட்டது அதாவது அது முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டது என்பதே உண்மை.

“நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன், நீ பேதுருவாய் இருக்கிறாய், இந்தக் கல்-ன்மேல் என் சபையைக் கட்டுவேன்; பாதாளத்தின் (ஹேதேஸ், மறதிநிலை) வாசல்கள் அதை மேற்கொள்வதில்லை.” - மத். 16:18

அப்.பேதுரு கர்த்தராகிய இயேசுவை தேவனுடைய குமாரன் என்றும் மேசியா, அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவர் என்றும் அறிக்கையிட்டார். முழு திருச்சபையும் கற்பாறையிலே கட்டப்பட்டதுதான். அது அசையாமல் நிலை நிற்கும் என்பது உண்மை. நாம் இரட்சிக்கப்பட ஜீவனுள்ள கல்லாகிய இயேசுவையே அல்லாமல் வேறு எந்தவித நாமமும் நமக்குக்

கொடுக்கப்படவில்லை. நமது கர்த்தர் பேதுருவை ஜீவனுள்ள கல்லாகக் குறிப்பிடுகின்றார். அதுபோலவே பேதுருவும் தேவனிடத்தில் உடன்படிக்கை செய்து கொண்ட யாவரும் ஜீவனுள்ள கற்களாக இயேசு கிறிஸ்து என்னும் அஸ்திபாரக் கல்லோடு இணைந்து இசைவாகக் கட்டப்பட்டு வருகிறார்கள் என்கிறார். (1 பேது 2:5) இவர்கள் ஆவியினால் தேவன் வாசம் செய்வதற்கேற்ற மாளிகையாகக் கூட்டிக்கட்டப்பட்டு வருகிறார்கள். அவர் குடியிருக்க தகுதியுள்ள மகிமையுள்ள வாசஸ்தலமாக அது தயாராகி வருகிறது. இதி-ருந்து பூமியின் குடிகளையெல்லாம் அவர் ஆசீர்வதிப்பார். இதுவுமல்லாமல் கிறிஸ்துவுக்குள் விசுவாசிகளானவர்கள் யாவரையும் வருங்கால ஆலயத்திற்குரியவர்களாகச் சேர்த்துக் கொள்கிறார். அப்படிப்பட்டவர்களைத் தற்கா-கமாக மரணத்திற்கு ஒப்புவிப்பதை தேவன் அனுமதிக்கிறார். அதனால் மற்றவர்களைப் போலவே இவர்களும் மரணத்தில் மறதி நிலைமைக்கு அனுப்பப்படுகின்றனர். அவர்களுக்கு தைரியம் அளிக்கவே மரணம் அவர்களை மேற்கொள்வதில்லை என்று உறுதியளிக்கின்றார். எனவே மரணத்தின் வாயில் எப்பொழுதுமே அவர்களுக்கு மூடப்பட்டிருப்பதில்லை. பிதாவாகிய தேவனின் வல்லமையினால் கர்த்தராகிய கிறிஸ்து, பாதாளம், மரணம் ஆகியவற்றின் வல்லடியி-ருந்து அவற்றை நொறுக்கி வீழ்த்திவிட்டு உயிர்த்தெழுந்தார். அதைப்போலவே அவருடைய திருச்சபையாரும் மரணமாகிய மறக்கப்பட்ட நிலையி-ருந்து கிறிஸ்துவின் சாயலாக “முதலாம் உயிர்த்தெழுத-ல்” பங்கு பெறுவார்கள். இது வேதாகமத்தில் எல்லா வசனங்களோடும் சாட்சி பகர்கிறது. இதற்கு விரோதமாக கர்த்தருடைய வார்த்தையை விளக்க முற்பட்டால் அது ஒரு பொருளையும் தராது.

“வான பரியந்தம் உயர்த்தப்பட்ட கப்பர்நகூமே, நீ பாதாள (ஹேதேஸ், மறதிநிலை) பரியந்தம் தாழ்த்தப்படுவாய்.” - லூக். 10:15

கப்பர்நகூம் பட்டணத்தில் இயேசு சில காலம் தங்கியிருந்ததினால், அது கிறிஸ்துவின் போதனைகளை கேட்கும் பாக்கியத்தையும் அவர் செய்த அற்புதங்களைக் காணும் பாக்கியத்தையும் பெற்றிருந்தது. இந்தப் பெருமைகளால் உயர்வு நவீற்சியாக, “வான பரியந்தம் உயர்த்தப்பட்ட கப்பர் நகூமே” என்று

சொல்லப்படுகிறது. கிறிஸ்து அவர்கள் மத்தியிலே வாசம் பண்ணியிருந்ததை சரியான வாய்ப்பாக பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தவறியதினால், இந்தப் பட்டணம் எவ்வளவாய் உயர்த்தப்பட்டதோ அவ்வளவாய் தாழ்த்தப்படும் என்றார். அதனால் அந்தப் பட்டணம் முழுவதும் மறதி நிலையான மரணத்திற்கு ஒப்புக் கொடுக்கப்படும் என்ற தீர்க்கதரிசனம் நிறைவேறிற்று.

“பாதாளத்திலே (ஹேதேஸ், மறதிநிலை) அவன் வேதனைப்படுகிறபோது, தன் கண்களை ஏறெடுத்து...” - லூக். 16:23

வேதாகமத்திலுள்ள இந்த ஒரு பகுதி மட்டுமே பாதாளத்தில் (ஹேதேஸ் அல்லது சியோல்) சந்தோஷம், சித்திரவதைப்படுகிற சிந்தனை காணப்படுகிறது. பாதாளத்தில் கல்வியும், அறிவும், வித்தையும், உணர்வும் இல்லையே என்று மற்ற எல்லா இடங்களிலும் சொல்-யிருக்க இதற்கு நேர்மாறாக இந்த ஒரு இடத்தில் வேதனை என்ற சொல் வந்திருப்பதால் இதனை ஒரு உவமை என்று விளங்கிக்கொள்ளலாம். இன்னொரு இடத்தில் இந்த உவமையை விளக்கும்படியாக ஐசுவரிய நிலையி-ருப்பது யூததேசம் என்றும் அவர்கள் தீர்க்கதரிசனப்படி சித்திரவதைக்குள்ளாக வேண்டும் என்றும் சித்தரிக்கின்றார். இஸ்ரேல் தேசம் முழுவதும் மரணத்திற்கு ஒப்பாக மறக்கப்பட்ட நிலைமைக்குச் சென்றது என்பது உண்மையே. இஸ்ரேயலர்கள் பூமியின் எல்லா தேசங்களுக்குள்ளும் சிதறடிக்கப்பட்டனர். சிதறடிக்கப்பட்ட தேசங்களில் சித்ரவதைக்குள்ளானார்கள். அவர்கள் தங்கள் மேசியாவை ஏற்றுக் கொள்ளாததினால் இந்த சாபத்திற்குள்ளானார்கள். மீட்கிறவர் சியோனி-ருந்து வந்து, அவபக்தியை யாக்கோபை விட்டு விலக்கும் வரை இஸ்ரேயலர்களின் உபத்திரவங்கள் தொடரும். அதன் பின்பு தெய்வீக உடன்படிக்கையின்படி தேவ கிருபை பெற்று மீட்கப்படுவார்கள். - ரோம. 11:26-29

“என் ஆத்துமாவை பாதாளத்தில் (ஹேதேஸ், மறதிநிலை) விடர்.” - அப்.2:27

இந்த மேற்கொள் சங்கீத புஸ்தகத்தி-ருந்து எடுக்கப்பட்டது. தற்போதைய பிரச்சினை என்னவென்றால் ஆத்துமா,சரீரம் - எது பாதாளம், சியோல், ஹேதேஸ் ஆகியவற்றிற்கு செல்கிறது என்பதை

ஆராய்ந்தறிய வேண்டும். இந்த வசனத்தின்படி நமது கர்த்தராகிய இயேசுவின் ஆத்துமா ஹேதேஸ், சியோலுக்குச் சென்றது என்பது திட்டவாட்டமாக போதிக்கப்படுகிறது. எனவே பாதாளத்தி-ருந்து அவருடைய ஆத்துமா உயிர்த்தெழுந்து மீட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. இவ்விதமாகவே தாவீதின் ஆத்துமாவும் பாதாளத்திற்குச் சென்றது. ஆனால் இன்னும் உயிர்த்தெழுப்பப்பட்டு மீட்கப்படவில்லை. முதலாவதாக உயிர்த்தெழுப்பப்படும் இயேசுவின் சரீரமாகிய திருச்சபையாரின் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின்னரே தாவீதின் ஆத்துமா உயிர்த்தெழுப்பப்படும். அப். 2:29, 34; எபி. 11:32, 39, 40

“அவன் (தாவீது), கிறிஸ்துவினுடைய ஆத்துமா பாதாளத்திலே (ஹேதேஸ், மறதிநிலை) விடப்படுவதில்லையென்றும், அவருடைய மாம்சம் அழிவைக் காண்பதில்லையென்றும் முன்னறிந்து, அவர் உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்து இப்படிச் சொன்னான்.” - அப். 2:31

நாம் ஏற்கனவே பார்த்த சத்தியத்தை இதுமேலும் உறுதிப்படுத்துவதாக அமைகிறது.

“மரணமே! உன் கூர் எங்கே? பாதாளமே! (ஹேதேஸ், மறதிநிலை) உன் ஜெயம் எங்கே?” - 1 கொரி. 15:55

அப்போஸ்தலர் தனது வாதத்தை உறுதிப்படுத்த பழைய ஏற்பாட்டி-ருந்து ஒரு வசனத்தை மேற்கோளாக எடுத்துக் காண்பிக்கின்றார். மரித்தோருக்குள்ள ஒரே நம்பிக்கை உயிர்த்தெழுதலாகும். அதாவது வெறும் சரீர உயிர்த்தெழுதல் அல்ல. அவர் தெளிவாக கூறுகின்றார். விதையாக புதைக்கப்பட்ட மேனி அல்ல; புதிய மேனியாக உயிர்த்தெழும் என்றார். 1 கொரி 15:37-38 காண்க. உயிர்த்தெழு-ன் நம்பிக்கை, ஆத்துமாவுக்கேயல்லாமல் உடலுக்கல்ல. தேவன் எவ்வித மேனியைக் கொடுக்க விரும்புகிறாரோ அதையே உயிர்த்தெழுத-ன்போது கொடுப்பார். “மரித்தோர் உயிர்த்தெழுவிட்டால்.... உங்கள் விசுவாசம் வீணாயிருக்கும்.. கிறிஸ்துவுக்குள் நித்திரையடைந்தவர்களும் கெட்டிருப்பார்களே.” (1கொரி. 15:16-18) நித்திரைக்கு செல்லுகிற சரீரம் உயிர்த்தெழுப்பப்படும். மரண அழிவுக்கு ஒப்புக் கொடுக்கப்பட்ட சரீரம் அழிந்துவிடும்.

“மரித்தேன், ஆனாலும், இதோ, சதா காலங்களிலும் உயிரோடிருக்கிறேன், ஆமென்; நான் மரணத்திற்கும் பாதாளத்திற்குமுரிய (ஹேதேஸ், மறதிநிலை) திறவுகோல்களை உடையவராயிருக்கிறேன்.” - வெளி 1:18

இந்த வசனம் தேவபிள்ளைகளுக்கு ஊக்கமும், உற்சாகமும் தருகிறது. எனவே நரகம், பாதாளம் என்ற சொற்றொடர்கள் சித்ரவதை, உபாதை என்ற பொருளைத் தராது என்பதை தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளலாம். இந்த வார்த்தைகள் கர்த்தருடைய பிள்ளைகளும் மறதிநிலைக்குச் செல்லுகின்றனர் என்பதைக் காட்டுகிறது. மற்ற அநேகரும் அதே இடத்துக்கு செல்லுகின்றனர். ஆனாலும் கர்த்தருடைய பிள்ளைகளுக்கு மறக்கடிக்கப்பட்ட மரண நிலையி-ருந்து பாதாளம் திறக்கப்பட்டு உயிர்த்தெழுத-ன் புதிய மேனியோடு வெளிவரும் நம்பிக்கையும் பிறக்கிறது. நமது மாபெரும் உலக இரட்சகராகிய கிறிஸ்து தம்முடையவர்களை மரண சிறையி-ருந்து மீட்டுக் கொண்டு வருவார். இதனாலேயே இயேசுகிறிஸ்து மரணத்திற்கும் பாதாளத்திற்குமுரிய திறவுகோல்களையுடையவராயிருக்கிறேன் என்றார். அதாவது திறக்கவும் மூடவும் சகல அதிகாரமும், வல்லமையும் அவரது கையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

கிறிஸ்து தனது முதலாம் வருகையின்போது இது சம்பந்தமாக ஏசாயாவின் தீர்க்கதரிசனத்தி-ருந்து தம்மைப்பற்றி சொல்லப்பட்ட வார்த்தைகளை எடுத்துக் கூறினார். அந்த வார்த்தைகள்: “...சிறுமைப்பட்டவர்களுக்கு விடுதலையையும், கட்டுண்டவர்களுக்கு கட்டவிழ்த்தலையும் கூறவும்... கர்த்தர் என்னை அபிஷேகம் பண்ணினார்.” (ஏசாயா 61:1-2; லூக் 4:18) மரண சிறைப்பட்டு மறக்கப்பட்ட நிலையி-ருப்பவரும் கூட உயிர்த்தெழுந்து வருவார்கள் என்ற மகத்தான நம்பிக்கையே நற்செய்தியாகும். “மரணத்திற்கு அதிபதியாகிய சாத்தானின்” பிடியி-ருந்து விடுதலை பெற்று சுதந்திரத்தை சுவாசிக்கச் செய்வதே தேவனுடைய நல்ல செய்தியாகும். சரியான இந்த வேதாகமப் பார்வையில் பார்த்தால் வாக்கியங்கள் எவ்வளவு அழமான கருத்தோவியமாக காட்சி தருகின்றன. அறியாமையாகிய இருளில்

இவ்வசனங்களைப் படித்தால் குழப்பமே மிஞ்சும். அறியாமை இருளில் நிலைவரவில்லாத கொள்கைகளால் எதையுமே சரியாகப் புரிந்து கொள்ள இயலாது.

“நான் பார்த்தபோது, இதோ, மங்கின நிறமுள்ள ஒரு குதிரையைக் கண்டேன்; அதின்மேல் ஏறியிருந்தவனுக்கு மரணம் என்று பெயர்; பாதாளம் (ஹேதேஸ், மறதிநிலை) அவன் பின் சென்றது. பட்டயத்தினாலும் பஞ்சத்தினாலும், சாவினாலும், பூமியின் துஷ்ட மிருகங்களினாலும், பூமியின் காற் பங்கிலுள்ளவர்களைக் கொலை செய்யும்படியான அதிகாரம் அவைகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.” - வெளி. 6:8

இந்த வேதவசனத்தை நரக போதனை சிந்தனையோடு கற்பனை பண்ணிப் பார்த்தால், ஹேதேஸ் என்று சொல்லக்கூடிய ஐந்து ஆயிரம் கோடி பேரைசித்ரவதை செய்யக்கூடிய இடம் எவ்வளவு பெரிய பிரதேசமாயிருக்க வேண்டும். இது கற்பனைக்கெட்டாத கொடுங்கோன்மையாகும். அவ்வளவு பெரிய பரந்த வெளியை குதிரையில் ஏறி வலம் வரமுடியாது. இந்த உவமை பொருந்தாத உவமையாகும். மரித்தல், மரண நிலைமை, முற்றிலும் மறக்கடிக்கப்பட்ட நிலைமை, அழிவு, சுயநினைவற்ற நிலை ஆகிய அடையாள மொழியை காரண காரியத்தோடு பொருத்திப் பார்த்தால் முழுவதும் ஏற்புடைய கருத்தே. இந்த அடையாள மொழிக்கு எந்த விளக்கமான விரிவுரையும் கூறாமல் மரண நிலைமை, முற்றிலும் அழிக்கப்படுகிற அல்லது மறந்து விடுகிற நிலைமை என்ற பொருள் கொள்வதோடு திருப்தி கொள்ள வேண்டியதுதான்.

“...மரணமும் பாதாளமும் (ஹேதேஸ், மறதிநிலை) தங்களிலுள்ள மரித்தோரை ஒப்புவித்தன. யாவரும் தங்கள் தங்கள் கிரியைகளின் படியே நியாயத் தீர்ப்படைந்தார்கள்.” - வெளி 20:13

ஏதேனில் முதல் நியாயத் தீர்ப்பின்போது, பாவத்தின் சம்பளமாகிய மரண தண்டனை எல்லா மனிதருக்கும் கொடுக்கப் பட்டது. ஏதேனில் நியாயத் தீர்ப்பிற்குப்பின் சுமார் 5000 கோடி பேர் சியோல், மறதிநிலை, ஹேதேஸ் ஆகிய இடத்திற்கு சென்றிருப்பார்கள். அதே மரணத் தீர்ப்பின்படி இப்போது உயிரோடு இருக்கிறவர்களாகக் கருதப்படுகிற ஆயிரங்களான கோடிக்கணக்கான

மக்கள் உயிரோடிருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டாலும் அவர்களில் பத்துக்கு ஒன்பதுபேர் மரித்தவர்களாகவே இருக்கின்றனர். ஆனாலும் மரணத் தீர்ப்புக்கு பரிகாரமாக கல்வாரியில் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து ஈடுபட- செலுத்தியபின், எல்லா மனுகுல குடும்பத்திற்கும் திரும்பவும் ஒரு கிருபையான வாய்ப்பு நல்கப்படுகிறது. இந்த யுகத்தில் திரளான மக்களின் மிகச் சொற்பமான பேரே தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட திருச்சபையாராவார்கள். இதன் பொருள் யாதெனில் முன்னர் கூறப்பட்ட அந்த மரணத் தீர்ப்பை திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டு மறுபடியும் ஒரு புது பரிட்சை கொடுக்கப்படும் என்பதாகும். அந்த கடைசி நியாயத் தீர்ப்பிலே அவரவர்களியைகளின்படி கீழ்ப்படிந்தால் ஜீவனையும், கீழ்ப்படியாவிட்டால் மரணத் தீர்ப்பையும் பெறுவர். மரணத்திற்குட்பட்டு, ஆனால் இன்னும் கல்லறைக்குச் செல்லாதவர்களும் மரித்தவர்களும் எல்லாரும் நியாயத் தீர்ப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டு அவர்கள் கிரியைக்குரிய தகுதி அல்லது தகுதியின்மையின்படி நித்திய ஜீவனையோ அல்லது அழிவையோ பெற்றுக் கொள்வார்கள் என்று வேதம் நமக்கு காண்பிக்கிறது. ஆதலால் ஏற்கனவே சியோல், பாதாளம், மறக்கடிக்கப்பட்ட நிலைமைக்குச் சென்ற அனைவரும் திரும்பவும் சுயநினைவுக்கு வந்து நியாயத் தீர்ப்பை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அந்த நியாயத் தீர்ப்பின் காட்சிகள் அரங்கேறும் காலமாகிய ஆயிர வருட அரசாட்சியின் காலமே, அகில உலக மக்களையும் நியாயத் தீர்க்கும் காலப்பகுதியாகும். இதுபோலவே திருச்சபையாரை நியாயத்தீர்க்கும் காலப்பகுதி சவிசேஷ யுக காலப்பகுதியாகும்.

“அப்பொழுது மரணமும் பாதாளமும் (ஹேதேஸ், மறதிநிலை) அக்கினிக்கட-லே தள்ளப்பட்டன. இது இரண்டாம் மரணம்.” - வெளி 20:14

ஹேதேஸ் (பாதாளம்) என்ற சொல்லை நித்திய எரி நரகம் என்று பொருள் கொள்பவர்களுக்கு வேதத்தில் வேறு எந்த ஆதாரமும் இருக்காதது மட்டுமன்றி மாபெரும் குழப்பமே மிஞ்சும். சரியான வேதாகம நோக்கத்தோடு எல்லா வசனங்களும் ஒத்துப் போகிற சரியான தேவ பார்வையில், நோக்கினால் எல்லாம் இசைவாகத் தோன்றும். அக்கினிகடல் (கெகன்னா) முற்றிலும்

அழிக்கப்படுவதையே குறிக்கும். அதாவது இரண்டாம் மரணம். அதில் எல்லா தீமைகளும் வேரறுக்கப்படும். நாம் ஏற்கனவே வெளி 20:13-ல் வெகு விளக்கமாக ஆராய்ந்தபடியே மரணமும் ஹேதேஸ் என்று கூறக்கூடிய பாதாளமும் இவ்விடத்தில் இரண்டாம் மரணத்தில் ஒழிக்கப்படுவதாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆதாமின் மீறுத-னாலே தற்போதுள்ள மரணத் தீர்ப்புக்குள்ளான நிலைமையே மரணம் எனவும் ஹேதேஸ் எனவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதாவது இப்போது ஜீவித்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிற மரண நிலைமையும் முழுவதும் மரித்த நிலையி-ருக்கிற மறந்த உறக்க நிலைமையும் இப்படி சொல்லப்பட்டுள்ளது.

13-ம் வசனத்தில் சொல்லப்பட்டது போலவே மரண உறக்க நிலையி-ருக்கிற யாவரும் நியாயத் தீர்ப்புக்காக உயிர்த்தெழுப்பப் படுவார்கள். எனவே இந்த வசனத்தின்படி ஆதாமின் மரணமோ மறக்கப்பட்ட நிலையில் உறங்குகின்ற மரணமோ, ஆயிர வருட அரசாட்சிக்கு பிறகு இருக்காது என அறிகிறோம். ஏனெனில் அவைகள் மரணத்தில் விழுங்கப்படுகின்றன அல்லது இரண்டாம் மரணத்தில் இல்லாமல் போய்விடுகின்றன. எதிர்காலத்தில் ஆதாமின் பாவத்திற்காக எவரும் மரிக்கப் போவதில்லை. வருங்கால நியாயத் தீர்ப்பின்போது அதுகுறித்து பேசப்படுவதில்லை. அதற்கு பின்பு ஒரே மரணமாகிய இரண்டாம் மரணம் மட்டுமே உண்டு. மனம் திருந்தாமல் பாவம் செய்கிறவர்களுக்கே இரண்டாம் மரணம் சம்பவிக்கும். பிதாக்களின் பாவங்களை பிள்ளைகள் மீதோ பிள்ளைகளின் பாவங்கள் பிதாக்கள் மீதோ சுமத்தப் படுவது இல்லை. அந்நாட்களில் அவனவன் தன்தன் பாவத்திற்காக சாவான். “பாவம் செய்கிற ஆத்துமாவே சாகும்.” புதிய உடன்படிக்கையின் மத்தியஸ்தரால் ஆயிர வருட அரசாட்சியில் கொடுக்கப்படும் வாய்ப்பை சரிவர பயன்படுத்திக்கொண்டு ஆதாமின் மூலம் வந்த பலவீனமான தங்கள் சுபாவத்தை மாற்றிக் கொள்ளாவிட்டால் இரண்டாம் மரணமே அவர்களின் முடிவு. ஆயிர வருட அரசாட்சியின்போது அநேகர் ஆதாமின் சுபாவத்தில் இருந்தாலும், மீட்பருடைய ஈடுபட-யை விசுவாசிப்பதன் காரணமாக மன்னிப்பு பெறுவர். எனவே ஆயிர வருட அரசாட்சியின் துவக்கத்தி-ருந்து உயிர்த்தெழுந்து வரும் ஒவ்வொருவருக்கும் இந்த சந்தர்ப்பமும்,

வாய்ப்பும் அளிக்கப்படும். ஆதாமின் பலவீனங்களும் அபூரண நிலைகளும் அவர்களிடத்தில் காணப்பட்டாலும், அவர்கள் மரணம் ஆதாமுக்குள்ளான மரணமாகக் கருதப்படாமல் அது இரண்டாம் மரணத்தின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படும். இவ்வளவு வாய்ப்புக்கள் கொடுத்திருந்தும் அவர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளத் தவறியது அவர்கள் வேண்டுமென்றே மனப்பூர்வமாக பாவம் செய்ததற்கே ஒப்பாகும். ஏனெனில் இது ஆதாமின் மீறுத-னால் ஏற்பட்டது அல்ல; அவர்களுடைய பாரம்பரியத்தினாலும் அல்ல, அவர்களுடைய பலவீனத்தினாலும் அல்ல.

இதுவரையில் சியோல், ஹேதேஸ் சம்பந்தமாக கூறப்பட்ட எல்லா வேதாகமக் கருத்துக்களையும் ஆராய்ந்தோம். சியோல், ஹேதேஸ் என்ற சொற்கள் மரணத்தில் மனிதர்களின் ஆத்துமா அடைகிற நிலையைக் குறித்து சொல்லப்பட்டதேயல்லாமல், அது ஒரு இடமல்ல என்று நிச்சயமாக உறுதிப்படுத்திக் கொண்டோம். இருந்தாலும் சில பகுதியில் இடத்தைக் குறிப்பிடுவதாக உவமைக்காகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அது சொல்லர்த்தமான ஸ்தலமல்ல. அது ஒரு சிறைப்படுத்துமிடம் என்று உருவகப்படுத்தியிருந்தாலும் அதில் சிறைப்பட்ட யாவரும் உயிர்த்தெழுத-ன் காலையில் சிறையிருப்பி-ருந்து மீண்டு வருவார்கள். அந்த ஸ்தலம் இருண்ட இடமாகவும், மயான அமைதி நிறைந்த இடமாகவும் உவமைக்காகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த நிலைமைக்கு செல்பவர்களிடத்தில் அறிவு, கல்வி, ஞானம், ஆற்றல், சபித்தல், துதித்தல் ஆகிய எதுவும் இருக்காது. அவர்களுக்குக் கர்த்தர் ஒருவரே நம்பிக்கை. தன்னுடைய ஆத்துமாவை தியாகம் செய்து மனுக்குல ஆத்துமாக்களை இரட்சகர் மீட்டார். ஏற்ற வேளையில் அவர்கள் மறக்கப்பட்ட நிலையி-ருந்து அவர்கள் அனைவரையும் மீட்டுக் கொண்டு வருவார். சாபம், தேவ கோபாக்கினை ஆகியவைகள் நீங்கிய பின்பு அவர்களுக்கு தமக்கு விருப்பமான மேனியை, பழைய மேனியை அல்ல, தம்முடைய தயவுள்ள சித்தத்தின்படியே புதிய மேனியைத் தருகிறார். ஆசீர்வாதத்தின் யுகமாக ஆயிரவருட அரசாட்சி தோன்றியவுடன் சாபங்களெல்லாம் முடிந்து போகும்.

பொதுவாக புழக்கத்தி-ருக்கும் ஆங்கில வேதாகமத்தை மொழி பெயர்த்தவர்களும், மற்ற அநேக மொழி பெயர்ப்பாளர்களும்

கூட, மரணத்திற்கும் உயிர்த்தெழுத-ன் வாழ்விற்கும் இடைப்பட்ட பகுதியை குறிப்பிடும் போதெல்லாம், அந்த இருண்ட காலத்தில் உண்டாயிருந்த தப்பறையான கொள்கைகளுக்கேற்ப குழப்பத்தில் எழுதி வைத்ததில் எவ்வளவும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. எனவே சத்திய வெளிச்சம் கிடைத்துக் கொண்டிருக்கும் இக்காலத்தில் கூட அப்படிப்பட்ட மொழிபெயர்ப்புகள் உண்மை சத்தியத்தை அறிந்து கொள்ள இயலாத தடைக்கற்களாயிருக்கின்றன. உண்மை சத்தியத்தை அறிந்துணர்ந்திட இப்படிப்பட்ட தடைக்கற்களை நமது பாதைகளி-ருந்து அகற்றிவிட வேண்டும். இத்தகைய தப்பறை போதகங்களையே எடுத்துச் சொல்-க் கொண்டிருந்தால் அவைகள் நமது வேத பாட ஆராய்ச்சிக்கு இடையூறாக அமையும். எனவே அத்தகைய பிழைகளை அடுத்த வேதபாட ஆராய்ச்சித் தொகுதியில் விளக்கமாக எடுத்துரைப்போம்.

சின்னஞ்சிறு வெளிச்சம்

1. திறந்த கதவில் திறந்த மனமுடன் நின்றிருந்த மங்கை கண்ணில் எங்கிருந்தோ ஒரு மெல்-ய ஒளிக்கற்றையாக வந்தது; சிறியளவிலான அந்த ஒளியின் பிரகாசம் / மிகுந்த இருளைப் பகலாக்கியது. / அந்த மகிழ்ச்சியான மகிமையின் ஒளி / வடதுருவ தாரகையைக் காட்டிலும் / உன்னதமாய் பளிச்சென மின்னியது.

2. மெல்-ய ஒளி மிருதுவானதடையம் / அச்சிட்டதாளில் எழுதிய / எழுத்து காட்சியை தெளிவாய் விளக்குவதாய் / விலை மதிக்கவியலாத பொக்கிஷத்தை / வெளியே கொண்டு வருவதாயிருப்பதோடு, சந்தேகங்களை அறவே ஒழித்திட்டது. / மனிதர்களை திறந்த மனதோடு, திறந்த வாயி-ல் வழி நடத்துகிறது. / அதனால் இதுவரை அறியாத புதிய உண்மைகளை ஆராய இருக்கிறது.

3. இருளைப் போக்கிடும் அந்த இன்ப ஒளி இல்லாமை / நோய், நம்பாமை பகலை பார்க்கிலும் அதிக நேரம் இருளாயிருக்கும் நிலை / வறுமைக்கு இரையாக்கும் இருதய கனம் ஆகியவற்றை / அகற்றும் அந்த சின்னஞ்சிறு வெளிச்சம்.

4. சாபத்தின் பள்ளத்தாக்கில் பயணிக்கின்ற ஒவ்வொருவரும் , அவசியம் அறியவேண்டிய சத்தியம். / வழிவிலகிச் சென்று மனந்தளர்ந்து, மனமடிவான மக்களும் / சிறிய வழிகாட்டுத-ருந்தால் தப்பிப் பிழைப்போமென எண்ணுபவரும் / தாங்கள் அலைந்து திரிதலை விட்டு / ஓர் அணி நின்று நேர்வழி காண்பார்.

5. நாம் பிழைக்கும்வழி புரியாதபோது / அடுத்தவருக்கு உதவுவது எப்படி? / இருளில் தவிப்பதைவிட இரக்கமாகிய சிறு வெளிச்சம் உத்தமம். / பாதைதெரிய இருளில் பழுதான பாதையில் செல்லாம-ருக்க / பயன்தரும் இச்சிறு வெளிச்சம்.